

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KEHANET ONUN GÖZLERİNDE GİZLİYDİ...
TÜM İNSANLIĞIN GELECEĞİ DE...

SECİLMİŞ BEDENLER

DENISE GROVER SWANK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SEÇİLMİŞ BEDEMLER

DENISE GROVER SWANK

*“Yüce kişi dolunayda var olacak
Yaz dönümünden sonra
Büyük bir acıdan doğacak
Anne kabul edecek
Seçilmiş Kişi’sini
Ve bu kişi onun işaretini taşıyacak
Sonuna kadar onu koruyacak.”*

KADERLERİ BEDEMLERİNDE SAKLIYDI...

1800’lerden günümüze uzanan gizli bir felsefi örgütün hedefinde olan Emma ile geleceği görebilen beş yaşındaki oğlu Jake, tüm insanlığı etkileyecek bir sırrın başkahramanlarıdır. Önemli politikacıların, işadamlarının üye olduğu gizli bir örgütün peşlerini bir an olsun bırakmadıkları anne ve oğlun hayatı ortaya çıkan bir yabancıyla tamamen değişir. Tahmin edemeyeceği bir oyunun içine dahil olan yabancıya, Emma ya güvenecek ya da bu amansız kaderle tek başına yüzleşecek.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-100-3

9786053481003

internette siparis okuoku.com

Seçilmiş Bedenler
Denise Grover Swank

Orijinal Adı: Chosen
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Ceren Taştan
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Erkan Küçük
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlu
Son Okuma: Güneş Güldürmez
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Mart 2013
ISBN: 978-605-348-100-3
Yayınevi Sertifika No:12330

MARTI YAYINCILIK

KEHANET ONUN GÖZLERİNDE GİZLİYDİ...
TÜM İNSANLIĞIN GELECEĞİ DE...

SEÇİLMİŞ BEDENLER

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Ceren Taştan

Ücretsiz PDF Arsivi - <https://rantey.org>

Her şeyi yapabileceğime inanan eşim Darell'in anısına.

Ve Cody'ye; senin fikrin olmasaydı, bu kitap asla ortaya çıkamazdı.

Birinci Bölüm

Emma köhne lokantanın kapısından yıldırım gibi çıktı. Beş yaşındaki oğlunu da arkasından sürüklüyordu. Nemli temmuz havasına hiç de uymayan soğuk bir ter içinde kalmıştı.

Beyaz üniforma giyinmiş kel bir adam olan patronu da arkasındaydı. Ağzında bir kürdanla açık kapıda durdu. "Ne-reye gittiğini sanıyorsun kadın? Mesain henüz bitmedi!" Yağlı bir ıspatulayı kadına doğru sallıyordu.

Emma ona hiç aldırmadı. Eskimiş Honda Accord arabasının arka kapısını açıp Jake'i arka koltuğa oturttu.

"Geliyorlar, anne," diye titrek bir sesle annesinin kulağına fısıldadı Jake.

Koyu mavi gözleri yaşla dolmuştu. Emma yavaşça öptü. "Bize bir şey olmayacak." Oğlunu olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu.

Emma şoför kapısını açarken adam, "Bak sana söylü-

yorum, hiçbir şey olmamış gibi işe geri dönebileceğini sanma,” diye bağırdı.

Adama hızlı bir bakış atıp arabaya bindi. Patronun ne söylediğinin bir önemi yoktu. Emma geri gelmeyecekti.

Jake’in deyimiyle “Kötü Adamlar” onları çok hızlı bulmuşlardı. Daha önce gittikleri yerlerde birkaç ay yaşayabilmişlerdi, ama bu kez burada sadece üç hafta kalabilmişlerdi. Gün batmak üzere olsa da, Emma gün ışığından cesaret almaya çalıştı. Kötü Adamlar genellikle gece gelirlerdi, ama içinde bulundukları çaresizliğin adamları daha gözü kara yaptığını hissediyordu. Polise yakalanma riskini almadan, eve kadar elinden geldiğince hızlı sürdü. Polislere güvenmemesi gerektiğini tecrübelerinden biliyordu.

Evleri haftalık kira ödedikleri, hamamböceği dolu bir moteldi. Birkaç kutuya sığabilecek kadar az eşyaları vardı. Emma çarşaflarını daima yanına alırdı, ama bu kez farklı olabiliyordu. Motelin park alanından içeri girdi. Boş oda olduğunu gösteren ışıklı levhanın olduğu ön ofisten geçti. Gelen giden-den çok, okuduğu kitaba bakan resepsiyon görevlisi geçerken çocuğa baktı.

Onların kaldığı yer en sondaydı. Park yerini görebiliyorlardı, ama aynı zamanda hemen yakalanacak bir yerlerdi. Yine de getirisi götürüsünden çoktu.

Arabasını odanın önündeki boş yere çekti. Jake’i arabada bırakıp hızla geri gelmekle, onu da içeri götürmek arasında kararsız kaldı. Sonra anahtarı eline alıp oğlunu arabadan indirdi. Çürümüş tahta kapıdan içeri girdiler. Eğer biri

içeri girmeye kalkarsa, kapı onları koruyacak gibi değildi.

Klimanın soğuğu bir an yüzüne çarptı. Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi. Rutubet ve korkunun baş döndürücü kokusuna aldırmadan ne alabileceğine odaklanmaya çalıştı. Jake gözlerini korkuyla açmış, bir köşede duruyordu. Onun korkusu Emma'yı da korkutuyordu. Oğlunun korktuğunu çok ender görmüştü. Acele etmeye başladı. Kıyafetlerini yatağın üstüne attığı çantaya dolduruyordu.

Jake monoton bir ses tonuyla, "Buradalar," diye fısıldadı. Sadece kendisinin görebildiği şeylerden bahsederken bu sesi kullanırdı.

Emma lekeli komodinin üzerindeki birkaç tuvalet eşyasını aldı. Onları da çantaya attıktan sonra fermuarını çekti. Çişle lekelenmiş döşeği kaldırıp altına sakladığı silahı çıkardı. Dolu olup olmadığını kontrol etti ve, "Gidelim," dedi.

Emma yorgunluğunu bir kenara bırakmıştı. Koşturmaktan, bir yerden diğerine sürüklenmekten yorulmuştu. Ama akmak üzere olan gözyaşlarını durdurdu. Kendine acıyacak zamanı yoktu. Oğlunu koruması gerekiyordu. Jake bir köşede oyuncak köpeğine sarılmış duruyordu. Emma yere eğilip, kir içindeki panjurlardan dışarıya göz attı. Otelin park yerine siyah bir SUV çekilmişti. Biraz ilerideki ofisin yanındaydı ve onlara doğru geliyorlardı.

"Kahretsin."

Emma oğluna döndü. Çocuk bir kâbusun içinde donmuştu. "Jake!" Ona ulaşmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Tehlike geçene kadar böyle yarı bitkisel hayatta olacaktı. Ja-

ke'i kucağına aldı. Sol eliyle çantasını alıp kapıyı açtı. Silahı sağ yanındaydı. Elinden geldiğince eğilerek arabasının arka kapısını açtı. Oğlunu orta kısma oturtup çantayı yere attı. Çocuk, gözleri cam gibi olmuş bir şekilde annesini izliyordu. Kemerini taktığı sırada, başını kaldırıp baktı. Tam yanlarındaki odanın kapısından bir adamın çıktığını gördü.

"Merhaba. Buz makinesi nerede acaba?" Adamın bir elinde buz kabı, diğer elinde anahtar vardı. Emma adama baktı. Otuzlarının başında görünüyordu. Kot pantolon ve açık mavi bir tişört giyinmişti. Tişörtünün uzun kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Uzun dalgalı saçları dağınıktı. Kot ve siyah tişört giyinen Kötü Adamlar'ın genel görünümüne uymuyordu. O yüzden, Emma onu bir tehdit olarak görmedi.

"Ah, üzgünüm. Size yardım edemem..." Doğrulup arka kapıyı kapattı. Şoför kapısını açarken omzunun üzerinden SUV'a baktı. Tabancasını arkasından çıkarıp kapının yan gözüne koydu ve arabaya bindi. Adama ikinci kez bakmadı bile.

Adam umursamaz bir tavırla gelerek ön cama eğildi. "Aceleniz var gibi." Arkasındaki siyah arabaya baktı. "Arkadaşlarınız mı?"

Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. Emma adamın kolunun ön kısmındaki kasların gerildiğini fark etti.

"Hayır," dedi el frenine uzanırken. Ama adam kapıyı açıp arabaya binmişti bile. "Sen ne yaptığını..."

"Ona ihtiyacımız var," dedi Jake arka koltuktan.

Emma, Jake'i kontrol etmek için arkasına döndü. Çocuk

daha sakin görünüyordu. Gözlerini Emma'nın yanındaki adama dikmişti. Yüzünde garip bir ifade vardı. Adam da Emma kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Ne diyorsun sen?" dedi Emma. "Buna zamanımız yok!"

Araba onlara doğru gelmeye başlamıştı.

"Git!" diye emretti adam.

Emma'nın iki seçeneği vardı. Ya adamı arabadan indirip siyah arabanın yolu kapamasına izin verecekti ya da gidecekti. Gaz pedalına asıldı. Araba bir anda öne atıldı.

"Etraflarından dolanman gerek," dedi adam emniyet kemerini bağlayıp yandaki torpido gözüne tutunurken. "Tek çıkış yolu bu."

Emma bunu zaten biliyordu. Adama hızlı bir bakış attı. Karşı çıkmayı düşündü ama zaman kaybetmek istemiyordu. Dar yoldan SUV arabaya doğru gitmeye başladı. İki araba arasında az bir mesafe kalmıştı ki, diğer araba onlara doğru döndü.

Emma direksiyonu sola kırıp SUV'dan kaçtı. Neredeyse park etmiş arabalardan birine çarpacaktı. Park yerinden çıkarken arkadan gelen lastik sesini duydu.

"Sağa dön," diye emretti adam.

Emma köşede hafifçe yavaşlayarak sağa döndü. Dört şeride bölünmüş, şehrin dışına doğru giden yolda hızla ilerliyordu. Diğer arabanın birazdan peşine düşeceğini biliyordu. Dikiz aynasına bakınca düşüncesinin doğru olduğunu gördü.

"Bu külüstürün çok da hızlı gideceğini sanmıyorum."

Emma sarı ışıktaki geçmeye çalışırken adama baktı. SUV kırmızı ışıktaki geçmişti. Arkasındaki arabalar korna çalıyordu.

“Onlardan kaçabileceğimizi sanmıyorum. O yüzden onları bir an önce atlatmalıyız. Bize yetişiyorlar,” dedi adam.

Emma diğer arabayı yan aynadan görebiliyordu. Yaklaşmıştı. Aralarında sadece bir araba vardı. Ama SUV arabaya çok yaklaşınca araba sağ şeride kaymıştı.

Adam dönüp nerede olduklarına bakarken, “Yanımıza geçmelerine izin verme,” dedi.

Yol altmış metre kadar boştu. Emma diğer şeride geçti. SUV hemen arkalarına gelmişti. Tamponlarına vurdu hafifçe.

“Bu bir uyarıydı. Gelecek sefer bu kadar nazik olmayacaklar.” Adam dönüp arkaya baktı.

“Böyle bir şey olmayacak.”

Adam kaşlarını havaya kaldırdı. “Bunu daha önce yaptın mı?”

Emma cevap vermeden önündeki arabaların arasından geçmeye başladı. Trafik lambalı bir kavşağa vardıklarında, Emma’nın şansına yeşil ışık yanıyordu. Emma sağ şeritteydi ve SUV sol şeritteki arabaların arasında kalmıştı. Kavşağa girdiği anda, gaza yüklenip hızla sola döndü. Yanındaki, şeritteki arabanın yolunu kesmişti. Diğer araba Honda’nın tamponuna çarpmamak için durmuştu. Karşı yönden gelen arabalar da zincirleme bir kazayı önlemek için kavşağa girmiyorlardı.

“İyi iş.”

“Teşekkürler,” dedi Emma dikiz aynasından bakarken. SUV sol şeritteki arabaların arasında kalmıştı ama onu yakalamak için arabalara çarpıp duruyordu. Çok zamanı olmadığını biliyordu.

Dört şeritli yolda hızını azalttı. Restoranların ve alışveriş merkezlerinin yanından geçiyordu. Burası şehrin daha eski olan kısmıydı. O buralara alıştı.

Arabanın camları açıktı. Atkuyruğundan birkaç tutam saç çıkmış, Emma’nın yüzüne vuruyordu. Yanında oturan adama baktı. Adam arka camdan dışarı bakıyordu.

“Görünmüyorlar.” Dönüp Emma’yı inceledi.

“Geri gelecekler.” Emma bundan emindi.

“İleriden sola dön.”

Bu yolu biliyordu. İleridekini de. İki hafta önce keşfetmişti. Düz gitti.

“Sana sola dönmeni söylemiştim,” diye homurdandı adam. Dönüşü geçmişlerdi.

Emma cevap vermeden arabayı sürmeye devam etti. SUV arkalarından yaklaşıyordu.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Kıçlarımızı kurtarıyorum.” Sertçe sağa dönerek iki şeritli bir kır yoluna girdi.

“Daha çok bizi öldürüyor gibisin!” diye bağırdı adam. Boynundaki damarlar şişmişti. “Bu yolda neredeyse hiç kimse olmaz. Açık hedef halindeyiz. Dön hemen.”

Emma adama aldırmayıp sürmeye devam etti. Camlardan rüzgâr giriyordu. Hiç kimsenin olmadığı yoldan ilerler-

ken, damarlarında adrenalin geziyordu. Yolun iki yanında da boş tarlalar vardı. Arada bir ağaç görüyorlardı. Boşluğun ortasında yapayalnız kalmışlardı. Arkalarında bir tek SUV vardı. Emma arabayı aynadan görebiliyordu. Yaklaşmıştı. Yavaşladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı adam.

“Bize yetişmelerine izin veriyorum.”

Adam uzanıp sertçe direksiyonu tuttu. “Delirdin mi sen?”

“Asıl sen delirdin mi? Ellerini direksiyondan çek!” Adamın sol koluna sertçe dirsek attı. Adam homurdanarak ellerini çekti.

Emma dönüp bakınca, adamın yüzündeki kararsızlığı gördü. Böyle bir olaya karıştığı için üzülmüştü adama ama arabaya binip halk kahramanını oynamasını Emma istemişti ondan. “Bak, benim bir planım var. Güven bana. Neredeyse vardık.” Emma bir anda gaza bastı. Adamın başı geriye gitti. “Sıkı tutun.”

Adam kapının koluna yapıştı.

Arkaya doğru “Bekle, bebeğim” diye bağırdı Emma.

SUV, Honda’nın sürücü tarafına yaklaşmıştı. İki şeritli yolda kafa kafaya gidiyorlardı. Camları siyahtı ve içeridekiler görünmüyordu. Neyse ki karşı yönden kimse gelmiyordu. Ama ileride üç şeritli keskin bir viraj vardı.

“Umarım ne yaptığını biliyordursun...”

SUV, Honda’yı hendeğe doğru itti. Emma direksiyona sıkıca sarılmıştı. O da onları itti. Kendini toparlarken gazı azaltmıştı.

“Neredeyse geldik...” Tekrar gaza bastı. Viraj yaklaşıırken SUV, arabanın önüne geçmişti.

“Öldüreceksin bizi!”

Viraja on beş metre kala, SUV onun şeridine geçmiş, arabayı yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Emma uzanıp acil durum frenini çekti. Araba bir anda döndü. SUV frene bastı. Araba öne doğru savruldu, lastiklerden tiz bir ses geldi. Araba yolun yan tarafından dönerken, Emma direksiyonun hâkimiyetini yitirmemek için çabalıyordu. Onun lastikleri de kendisine karşı geliyorlardı ama araba ters yöne dönmüştü bile. Yanık lastik kokusu arabaya dolmuştu. Emma gaza basıp yoldan aşağı doğru ilerledi. Arkalarından çatırdayan metalin ve kırılan ağaçların sesi geliyordu. Aynadan bakınca, SUV, arabanın virajın etrafındaki ağaçlara çarpmış olduğunu gördü.

Adam rahatlayarak iç çekti. “Araba sürmeyi nerede öğrendin?”

“Yarış pistinde.”

“Gerçekten mi?”

Emma dönüp gülümsedi. “Hayır.”

Gülümsediğinde, Will neredeyse kendini kaybetmişti. Kadının yüzü tamamen değişmiş ve Will’i savunmasız yakalamıştı. Yirmi dört saattir onu izliyordu. İlk kez gülümsemediğini görmüştü. Emma yeterince çekiciydi. Zayıftı ama gerekli yerlerde kıvrımları vardı. Uzun, kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde topluyordu. Will ona bakınca, derin kahverengi gözlerinde kayboldu. Gülümsediğinde gerginliği git-

miş, yüzüne hiç ummadığı gerçek olamayacak bir güzellik gelmişti.

Will olaya tekrar konsantre olmaya çalışırken, “Kimdi o adamlar?” diye sordu.

Emma’nın gülümsemesi kayboldu. “Bilmek istemezsin.”

“Ne istiyorlar?”

Emma’nın yüzü daha da sertleşti. “Seni motele geri götürmeliyiz.”

“Polisi aramayı düşünmüyor musun?” Onun da polisi aramak gibi bir niyeti yoktu, ama söylenecek doğru cümle bu sanıyordu.

“Hayır.”

Emma’dan bilgi almak sandığından daha zordu. “Şimdi ne yapacaksın?”

Emma dönüp ona baktı. Atkuyruğundan çıkan uzun kahverengi bukleler, rüzgârdan dolayı yüzüne dağılmıştı. Vahşi ve acımasız görünüyordu. “Biz başımızın çaresine bakarız.”

Olayların bu hale gelmesi Will’in planlarını tamamen değiştirmişti. Zaten bu işin hiçbir yanı onun beklediği gibi değildi. Kadının bir çocuğu olduğunu söylememişlerdi. Will bunu duyduğunda epey şikâyet etmişti. Onun çocuklarla işi yoktu. Bu konuda netti. Ama onu işe alanlar, çocukla ilgilenmediklerini söylemişlerdi. Kadını istiyorlardı ve teklif ettikleri parayı artırmışlardı. Reddedemeyeceği bir teklifti. Ölüm kalım savaşı verdikleri sırada, bir B planı düşünmüştü. İlk

planından çok daha iyi bir plandı bu. Belki de işler ondan yana dönüyordu. “İzin verin size yardım edeyim.”

Emma *DUR* işaretinin olduğu bir yerde durdu. “Hayır, teşekkürler. Biz iyiyiz.”

“Ona güvenebiliriz,” dedi arkadan cılız bir ses.

Emma dönüp arkadaki oğluna baktı.

Will de dönmüştü. Çocuk üniversitedeki sanat dersinde gördüğü Rönesans resimlerindeki meleklerle benziyordu. Beyaz tenini ve kırmızı yanaklarını kısa, sarı bukleleri çevrelemişti. Koyu mavi gözleri, uzun ve siyah kirpikleri vardı. Will bu güzelliğin bir erkekte heba olduğunu düşündü.

“Ona güvenebiliriz,” diye tekrar etti çocuk.

Emma dönüp arabanın ön camına baktı. İki kolunu da direksiyona dayamıştı. “Emin misin?” diye sordu yola bakarak.

“Evet.”

Emma çenesini ellerine dayayıp gözlerini kapadı. Will ise değişen bu olaylarla nasıl başa çıkabileceğini düşünüyordu. Aslında, daha okul çağında bile olmayan bir çocuğun böyle bir kararı vermesinin doğru olmadığını düşünüyordu, ama ne de olsa olaylar onun istediği yönde gelişmeye başlamıştı. Karşı çıkacak değildi.

Emma doğrularak, “Tamam,” dedi sonunda. “Şehirden ayrılmam gerek. Burada olduğumuzu biliyorlar. O yüzden, elimizden geldiğince çabuk gitmeliyiz.”

“Tam olarak kim *onlar*?” diye sordu Will. Bildiği kadarıyla, bu işte yalnızdı. Destek için başka birini tuttularsa çok bozulurdu.

“Bilmene gerek yok.” dedi Emma köşeyi dönerken.
“Bize nasıl yardım etmeyi planlıyorsun?”

“Şehirden ayrılmanıza yardım edebilirim.”

“Neden yapıyorsun bunu?” Arabanın arkalarında olup olmadığını görebilmek için gözlerini kıstı.

Will verdikleri hasarı görmüştü. SUV bir yere gide-
mezdi. Emma böyle bir hareket yapmayı nereden öğrenmişti.

Will sırtıp omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Başı belada
olan kadınlara hastayım ben.”

“Elinden geleni yap,” diye homurdandı Emma.

Belki işi zorlaşacaktı ama Emma’nın hemen yola gel-
memesi hoşuna gitmişti.

“Belki yeterince iyi biri olursam, şansım döner.” Ya-
vaşça gülümsedi Emma’ya. Kapıya yaslanıp kollarını göğ-
sünde birleştirmişti.

Emma gözlerini devirdi. “Şansa çok güvenme.”

“Bir adamın ümitlerini yok etme. Bekle ve gör. Belki
seni etkileyebilirim.”

Emma kaşlarını kaldırıp alayla gülümsedi. “Ben de on-
dan korkuyorum.”

Will kahkaha attı. Tanrım, bu iş eğlenceli olacaktı. “Ben
Will, bu arada.”

Emma bir an tereddüt etti.

“O Emma, ben Jake,” dedi arkadaki çocuk.

Emma dikiz aynasından kaşlarını çatarak baktı oğluna.

“Motele gidip eşyalarımızı almalı ve oradan nereye gi-
deceğimize karar vermeliyiz,” dedi Will. Akıllı hâlâ plandaydı.

“Bu işe karışmana gerek yok. Kendi yoluna gitsen daha iyi olur.”

“Peki, *senin* planın ne?”

“Seni motelin yakınlarında bırakıp şehirden çıkmak.”

“Ya eşyaların?”

Emma arkadaki çantayı işaret etti. “Oradalar.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Söyle ona,” dedi Jake.

Bu çocuk onu gerçekten korkutmaya başlamıştı.

Emma’nın yüzü öfkeyle buruştu. Issız bir alışveriş merkezinin park yerine girmişti. Arabayı durdurup Will’e döndü. “Affedersin, biraz iner misin arabadan?” dedi. “Oğlumla konuşmam gerek. Yalnız.”

Will kapının kulbunu tuttu. “Beni burada bırakmayacaksın, değil mi?” Arabadan inmeye korkuyordu. Emma’nın onu yanında istemediğini biliyordu ve eğer kaçarsa yakalaması çok zor olacaktı. Kaybedeceği para da cabasıydı. Yanlarında gitmeye Emma’yı hâlâ razı edememişti.

Emma gergin bir şekilde gülümsedi. “Hayır, tabii ki. İzci sözü.” Elini kaldırıp izci selamı verdi.

“İzci Kızlar takımında olduğunu sanmıyorum nedense,” diye mırıldandı Will arabadan inerken.

“Duydum.”

Will eğilip camdan kafasını uzattı. “Beni Teksas’ın ıssız bir yerinde tek başıma bırakmazsan sevinirim. Kötü Adamlar gelip beni burada savunmasız bulurlarsa ne yaparım?” İsteddiği şeyi almak istediğinde kullandığı baştan çıkarıcı ses tonunu kullanmıştı.

Emma birkaç saniye ona baktı. “Benim bu saçmalığı yutacağımı mı sandın? Seni bırakmayacağıma söz verdim. Ve ben sözümü tutarım. Şimdi arabadan uzaklaş hemen.”

Will arabadan uzaklaşır ön tarafa yürürken gülümsemeden edemedi. Geçip ön kaportaya yaslandı. Onu gözünün önünden uzaklaştırmaya hiç niyeti yoktu. Yere düşürüp ön lastiğe sapladığı cep bıçağı da bunu garantileyecekti.

Will uzaklaşır uzaklaşmaz Emma dönüp Jake’e baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? O adama güvenemeyiz!”

Jake derin mavi gözleriyle Emma’yı izliyordu. “Güvenmek zorundasın.”

“Neden? Neden zorundayım?”

Çocuk başını yan cama yasladı. Geçip giden arabaları izliyordu. Yorgun ve umutsuz bir halde iç çekti. “Ona ihtiyacın var. Hayatımız onun ellerinde.”

“Benden ne saklıyorsun, Jake?” Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Jake’in gözleri Emma’nın gözlerine kilitlenmişti. “Bilmen gerekenleri biliyorsun.” Tekrar çevirdi bakışlarını. Omuzları düşmüştü.

Emma paniklemeye başladı. Jake ondan hiçbir şey saklamazdı. Sesini biraz daha yükseltti. “Benden ne saklıyorsun, Jake?”

“Orada her şey yolunda mı?” diye bağırdı Will omzunun üzerinden bakarak.

Jake doğruldu. Şimdi beş yaşında ve korkmuş bir çocuk gibi görünüyordu. “Anne, ona güvenmelisin. Ona ihtiyacın

var. Lütfen.” Yanaklarından bir damla yaş s z ld . “*Lütfen.*”

Emma’nın gözleri yaşla dolmuştu. Boğazında bir korku düğümü vardı. “Benden ne saklıyorsun, Jake? Bana anlatmalısın.”

Will başını cama yasladı. Bir Emma’ya bir Jake’e bakıyordu. “Neler oluyor burada? Dokunaklı bir aile meselesi mi?”

Jake gözlerini kapadı. Emma ondan başka bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. Elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. Bu lanet herifin zayıflığını görmesi en son istediğı şeydi. “Seni ilgilendirmez. Arabaya bin.”

Will arabaya binip kemerini bağladı. “Motele dönüp eşyalarımı alalım. Nereye gidiyoruz?”

Emma arka koltuktaki Jake’e baktı.  ocuk başını salladı. “Honda bozulduğunda Austin’e gidiyorduk. Burada kaldık.”

“Austin, ha? Buradan epey uzak. Dallas’a ne dersiniz? Hem daha yakın hem daha büyük. Sanırım büyük bir şehirde kaybolmayı umuyorsunuz.”

Emma tereddüt etti. İçinde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. “Dallas’tan geliyoruz. Oraya geri dönmek iyi bir fikir değil.”

“Katılmıyorum. Oraya geri döneceğini düşünmezler. Adamların kim olduğunu ve neden peşinde olduklarını bilsem sana daha çok yardım edebilirim.”

Emma, Will’i inceledi. Uzun boyluydu. Uzun bacakları arabada sıkışmıştı. Güçlü görünüyordu. Bunun onu korkut-

ması gerekirdi ama Emma başının çaresine bakabilirdi. "Neden bize yardım edebilecekmışsin?"

"Deniz Kuvvetleri'ndeydim. İşinize yarayabilecek bazı yeteneklerim var." Göz kırptı. Emma kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Şimdi ne iş yapıyorsun?" diye sordu Emma şüphyle.

"Bilirsin işte, bazı işler yapıyorum. Danışmanım ben. Bir sürü işle uğraşıyorum." Ukala ukala gülümsedi.

"Bu gülümseme çok işine yarıyor mu?" Bir sürü yer gezince, onun gibi adamları iyi tanımıştı. Ders bir: Bu türden uzak dur. "Hâlâ neden bize yardım ettiğini söylemedin." Aynadan Jake'in bu söylediğini onaylamadığını görüyordu. "Bu kadarını bilmeye hakkım var, Jake."

Will, Emma'nın aklını kaybettiğini sandı ama hızla toparladı kendini. "Söyledim ya sana. Başı belada olan kadınlara olan zaafım."

"Buna inanmanı gerçekten bekliyor musun?"

Will boğazını temizledi. Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Tamam, 'hizmet et ve koru' görevi içime işlemiş diyelim."

"Bunun polislerin lafı olduğunu sanıyordum. Denizcilerin mottosu 'her zaman sadık kal' değil miydi?"

Will şaşkınlıkla açtı gözlerini. "Evet, ama bu her zaman sadık olmaktan daha uygun düştü duruma."

"Denizci olduğuna nasıl inanayım? Uydurmuş olabilirsin."

"Kimsenin duymak istemediği hikâyeler biliyorum. Bir

sürü çirkin insanın getirdiği bir sürü çirkin şey gördüm. Birkaçını anlatmamı ister misin?”

Emma yeterince kâbus görüyordu. “Hayır.”

Araba sağa doğru çekmeye başladığında motele yaklaşılmışlardı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

“Lastiğimiz patladı.” Emma boş bir park yerine çekti. Will arabadan inip ön lastiğe baktı. Emma silahı olmadan arabadan inmek istemiyordu ama Will’in silahı görmesini de istemedi. İç çekerek arabadan indi. Ön taraftaki lastik patlamıştı.

“Yedek lastik var mı?” diye sordu Will. Ellerin arka ceplerine sokmuştu.

“Hayır,” dedi Emma üzümlere.

“Şu havalı hareketi yaptığın sırada oldu muhtemelen. Lastikleri çok zorladı.”

Emma birçok adamı korkutup kaçırarak bir bakış attı. Sonra da lastiği tekmeledi. “Orospu çocuğu! Bunun için param da zamanım da yok.”

“Benim bir kamyonetimin olması iyi oldu.”

Adamın sıradan bir şeyden bahseder gibi konuşması Emma’yı ürküttü. “Ya benim arabam? Ben ne yapacağım? Burada öylece bırakacak mıyım?” Arabanın etrafında yürüdü. Bu akşam daha berbat olabilir miydi?

“Bu saatte lastiği tamir edecek hiçbir yer açık değildir. Ya bu gece bir yerde kalıp sabah lastiği tamir ettiririz ya da benim kamyonetle bu akşam yola çıkarız.”

Emma otobüse binmeyi tercih ederdi.

“Bu gece gitmemiz gerek.”

Emma ve Will, Jake’in sesiyle irkildiler.

Arabanın arka kapısında duruyordu. “Geliyorlar.”

İkinci Bölüm

Lanet olsun, bu çocuk çok korkunç. "Kim geliyor?"

Emma, Jake'i yine arabaya sokmaya çalışıyordu. "Ne kadar yakındalar?"

"Kim geliyor?" diye sordu Will tekrar, ama ne Emma cevap verdi ne de Jake.

"Yakındalar. Çok vaktimiz yok." Jake'in gözleri korkuyla açılmıştı. Oyuncak köpeğine sarılıyordu.

Emma çocuğu arabaya sokup kapıyı kapattı. Will park yerinde durmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Geliyor musun gelmiyor musun?" Emma arka kapıya yaslanmış, Will'e bakıyordu.

Hayır demesini umduğunu biliyordu. Ona bu zevki tat-tırmayacaktı.

"Neden bahsediyor oğlun? Geldiklerini nereden biliyor?" Will arabanın kapısını açmıştı. Emma da arkadan dolayıp arabaya bindi. "Bu halde gitmeyi mi düşünüyorsun?"

“Daha iyi bir fikrin var mı?” dedi Emma anahtarı çevirirken.

Motelden biraz uzaktaydılar ve arabadan bir şekilde kurtulmaları gerekiyordu. İyi bir plan gibi gelmişti. “Kim geliyor?”

“Sence kim? Hep bu kadar gergin misin?” Yola baktı. Peşlerine düşen yeni kişileri arıyordu.

Tüm bu olay Will'e çok saçma geliyordu. “Geldiklerini nereden biliyor?”

“Biliyor işte. Tamam mı? Sana bunu açıklayacak vaktim yok. Bize yardım etmek istiyor musun istemiyor musun? Çünkü eğer fikrini değiştireceksen, benim ne yapacağımı düşünmem gerekiyor.”

Will'in kendine gelmesi biraz zaman aldı. “Hayır. Hâlâ sizin hizmetinizdeyim, Prenses.”

Emma yüzünü ekşitti. “Çok zamanımız yok. Senin saçmalıkların için hiç zamanım yok. Ne kadar zamanda hazırlanırsın?”

Will bir sorun göremiyordu, ama Emma hayalet görmüş gibiydi. SUV arabanın içindekilerin bir yere gidebileceğini sanmıyordu, ama belki başkaları olabilirdi. Ne de olsa Will kim olduklarını bilmiyordu. “Birkaç dakika yeter. Çok eşyam yok.”

“Tamam. Biz motelin yanındaki barın park yerinde seni bekleyeceğiz.”

“Hayır. Ayrılmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Benim odamın hemen dışına park edin.”

“Başımın çaresine bakarım. Sen git eşyalarını al ve yanımıza gel.” Barın park yerine çekti.

Batmakta olan güneş, yandaki köhne motelin ardına saklanmıştı. Will kapı koluna uzandı ve dönüp Emma’ya baktı. Elleri direksiyonda, dudaklarını sıkıca kapamıştı. “Beni bırakmayacaksın, değil mi?” Onun patlak lastiği ve her şeyi bırakıp gitmesi Will’i şaşırtmazdı.

Emma başını kaldırıp yavaşça gülümsedi ama glmsesi gözlerine ulaşmadı. “Seni bırakıp gitmeyi hayal bile edemiyorum.” Sesini sahte bir Teksas aksanıyla süslemişti.

Will’in duymak istediği cevap tam da buydu. Emma daha ne olduğunu fark etmeden Will arabanın anahtarını aldı. Emma anahtarlı eli tuttu ve parmaklarını açmaya çalıştı.

“Geri ver şunu.” Gözleri vahşi ve umutsuzdu. Tımaklarını Will’in etine geçiriyordu.

Will, Emma’nın titreyen ellerini tuttu. Anahtarların eline batmamasına dikkat ediyordu. “Sakin ol, Emma. Bir yere gidemezsin nasıl olsa. Benim kamyoneti alacağız, hatırladın mı? Gitmeyeceğinden ve aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak için alıyorum.” Will arka koltuktaki Jake’e döndü. Onları küçük bir ilgiyle izliyordu. “Jake, annene bir yere gitmemesi ve beni beklemesi gerektiğini söyler misin?”

Emma sertçe geri çekilmişti. Elleri hâlâ serbest değildi. “Oğlumla konuşma,” dedi. “Onu bu işe karıştırma.”

“Onun yüzünden kaıyormuşuz gibime geldi. Demek ki o zaten işin içinde.”

Emma debelenmeyi bırakıp boş boş Will’e baktı. “Ne diyorsun sen?”

Will sanki bir şeyini yakalamış gibi hissetti ama ne yazık ki ne olduğunu bilmiyordu. “Geliyorlar diyen o değil miydi? Sen de ona inanıp sanki arkandaymışlar gibi koşturmaya başladın.” Will tek kolunu arabadan dışarı çıkardı. “Bak bakalım. Burada kimse yok. Ama tamam. Jake söyledi diye hemen kaçalım buradan. Yine de...” Gözlerini kısıp sesini alçalttı. “Bana onun bu işin bir parçası olduğunu söyleme Prenses çünkü öyle olmadığı belli.”

Will, Emma’nın ellerini yavaşça bıraktı. Kadın yavaşça geri çekildi. Sonra şaşkınlığı geçince öfkesi geri geldi. “Bana bir daha asla dokunma.” Sımsıkı kapattığı dişlerinin arasından konuşuyordu.

Will hafifçe gülümsedi. “İlk sen dokundun.” Arabadan çıkıp anahtarları cebine attı. “Hemen dönerim. Fazla özleme.”

Küçük park alanının karşısına geçti. Motelin aralarında boşluk olan dört bölümü vardı. Aradan geçmeden önce dönüp arabaya baktı. Emma ona bakmıyordu, ama çocuğun onu izlediğini gördü. Nesi vardı bu çocuğun? Emma’yı bu kadar korkutan neydi?

Ön binaya geçmeden önce, dönüp izleyen birileri var mı diye baktı. Ama olağandışı hiçbir şey göremedi. Park alanında aynı yorgun, eski arabalar vardı. Tıpkı dünkü gibi. Kendi yeni siyah kamyoneti bu hurdaların arasındaydı. Anahtarını cebinden çıkarıp kapıya doğru gitti. Odaya girmeden bir kez daha baktı park alanına. Eşyalarını toplarken, cep telefonunu çıkarıp bağlantı halinde olduğu adamı aradı. Telefon ikinci çalışında açıldı.

“Başka kim var bu işin içinde?”

“Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Bu gece benim işimi yapmaya çalışanlar oldu. Bu konuda ne biliyorsun?” Çantası yatağın üzerinde açık duruyordu. Odaya saçılmış olan eşyalarını gelişigüzel çantaya atıyordu.

“Bu işte çalışan tek kişi sensin.” Will adamın cevap vermeden önce bir an tereddüt ettiğini fark etmişti.

“Benden sakladığın şey nedir?”

“Bu işle ilgilenen bir grup daha var.”

Will’in eli havada kaldı. “Evet.”

“Başka birilerinin daha geçmişte onu yakalamaya çalıştığı biliniyor.”

“Ve siz bunun benim bilmem gereken bir şey olmadığını düşündünüz. Öyle mi? Adamlar ortaya çıktığı için. onu bu gece neredeyse kaybediyordum. Kadın kaçıyor.”

“Eğer onu ilk bulduğun gün yakalasaydın, böyle bir problem olmayacaktı.”

“Sen aptal mısın? Bir kadını isteği dışında bin beş yüz kilometre sürüklememi mi bekliyorsun? Kamyonetimin arkasında bağırarak kadını kimse fark etmeyecek mi? Kadını kendi isteğiyle gelmeye ikna etmemin birkaç gün süreceğini söylemiştim. Haklıydım da. Şimdi dışarıda beni bekliyor.”

Adam rahatladığını ya da tatmin olduğunu belirten bir ses çıkardı. “Üç gün içinde, hatta elinden gelirse daha kısa sürede burada olması gerekiyor. Çabuk olursan, yönetim kurulumuz çok memnun olur.”

Adam telefonu kapatınca Will de telefonunu cebine geri koydu. Artık bu işle ilgili başka düşünceleri vardı. İki ayrı grubu bırak, birinin Emma'yı neden istediğini anlayamıyordu. İlk başta, ödenmemiş bir kredi olduğunu düşündü. Ama sırf bunun için kadını kilometrelerce sürüklemezlerdi. Kadının çaresine orada bakacak birini tutarlardı. O kişi de kendisi olmazdı. O insanları bir yerden alıp teslim ederdi. Kimseyi dövmezdi. Hele kadınları hiç dövmezdi. Kötü bir hayatı olabilirdi ama onun da kuralları vardı.

Yatağın kenarına oturup derin bir iç çekti. Eliyle alnını ovalıyordu. Bu işin içinde ürkütücü bir şeyler vardı ve içgüdüleri ona arkasına bile bakmadan kaçmasını söylüyordu. Ama para onu yerinde tutuyordu. Çok para vermişlerdi. Aslında bu da bir uyarı işaretiydi. Neden hiçbir özelliği yokmuş gibi görünen bir kadın için bu kadar para ödesinler ki? Çocuğu olan bir anneydi işte. Daha önce de birkaç kadın yakalamıştı ama onlar suçlulardı. Emma da bir suçlu olabilirdi. Ama içgüdüleri ona tersini söylüyorlardı ki onlar da genellikle doğru çıkardı. Çok zaman onun hayatını kurtarmışlardı. Irak'ta olduğu gibi. Okkalı bir küfür etti. Son bir saatte iki kez Irak'ı düşündüğü için sinirlenmişti. Bu işler eskiden iyiydi.

Will yataktan kalktı. Ucuz gardırop kapısını açıp ağır bir metal çanta çıkardı. Çantayı yatağa bırakınca tak diye bir ses çıktı ve yatak ağırlıktan sarsıldı. Will şifreyi girince kilit açıldı. Çantanın içinden bir sürü silah çıktı. Will bilinmeyen durumlar için hazırlanmayı severdi. Bu kez bu hazırlığın tam

yeriydi. Emma'nın dostları geri geleceklerdi. Will'in hazırlıklı olması gerekiyordu. Çantanın içindekileri kontrol etti. Bir tabanca, bir tüfek ve birkaç gerekli şeyi alıp bir spor çantasının içinde koydu. Kendi silahı ayak bileğindeydi. Daha önce silahını kullanmak zorunda kalmadığı için şükrediyordu. Silahı olduğunu bilse, Emma'nın onu asla yanında istemeyeceğini biliyordu. Birden fazla silahı düşünemiyordu bile.

Will silah dolu çantayı sırtına atıp diğer iki çantayı eline aldı. Kapıyı açınca, Emma'nın kaldığı odanın karşısındaki park yerinde siyah bir SUV olduğunu gördü. *Kahretsin*. Böyle bir şey beklemiyordu. Kapıyı kapatıp ucuz panjurlardan dışarı baktı. Batan güneş yer yer sokak lambasıyla aydınlanan park yerinde, uzun gölgeler oluşturmıştı. Lambaların çoğu patlamıştı, kalanlar az da olsa girişi aydınlatıyorlardı. SUV gölgeler içinde kalmıştı. Will önde oturan iki kişi olduğunu gördü.

Sırtını duvara yaslayıp seçeneklerini düşündü. Belki de bu işin içinde olduğunu bile bilmiyorlardı. Çıkıp kamyonetine binerdi ve kimse bir şey fark etmezdi. Ama bu saatte valizleriyle oradan ayrılması yine de şüphe çekerti. Belki de kim olduğunu biliyorlardı. Diğer adamlar onu odasından çıkıp, Emma'nın arabasına binerken görmüş olmalıydı. Bu iş gittikçe başına daha çok bela açıyordu. Eğilip sırtındaki çantadan tüfeği çıkardı. Kurşun geçirmez yeleği de aldı. Tişörtünü çıkarıp yeleği giyindi. Sonra tekrar tişörtünü geçirdi üzerine. *Hazırlıklı olmak her zaman iyiydi*. Will hep hazırlıklı

olmayı severdi. Oradan kaçmak konusunda endişesi yoktu. Silahlı çatışmaya girerse Emma'nın fikrini değiştirmesinden korkuyordu. Ama başka şansı olmayabilirdi.

Cebinden anahtarlarını çıkarıp tüfeğini doldurdu ve arkasına sakladı. SUV, kamyonetin şoför tarafına park etmişti. Will'in planı ön koltuğa geçerek, vitesi indirmek ve diğer arabanın içindekilerin ne yaptığını bakıp bir sonraki harekete karar vermektir. En iyi ihtimal, şansının yaver gitmesi ve kimsenin onu görmememesiydi. En kötü ihtimal ise şans yaver gitmezdi ve adamlar ateşe başladılar. Will o gün çok şanslı hissetmiyordu.

Kapıyı yavaşça açarak arabaya baktıktan sonra hiçbir şey yokmuş gibi ön tarafa doğru gitti. Tüfek, bacağının arkasına saklanmıştı. Ön kapıyı açıp çantalarını arka tarafa attığında diğer arabanın motoru rölantideydi. Will tüfeği ön koltuğa koydu. O sırada SUV'un ön camının açıldığını gördü. Tekrar tüfeğe uzandığında bir sonraki adımını düşünüyordu. Sürücü tarafından yürüyüp, vurulmak iyi bir fikir değildi. Yolcu tarafından arabaya binmek de çok şüphe çekti. Ama yine de önden gidip vurulmaktan daha iyi bir seçenektir.

Will başını eğerek arabaya bindi. O sırada diğer arabayı izliyordu. Tüfeği kucağına koyup motoru çalıştırdı. Tam arabayı çalıştırıp camı açtığı sırada bir ateş sesi duydu. *Tanrım, haklı olmaktan nefret ediyorum,* diye geçirdi aklından. Tüfeği alıp camdan uzattı. Kamyonetle SUV yan yanaydılar. Kamyonet biraz daha öndeydi sadece. Will tüfeği eğip birkaç kez

ateş etti. Lastiklerden birini patlatmayı umuyordu. Havayı birkaç el silah sesi daha doldurdu. Will arabayı çevirip kurşunları atlattı. Tam anayola çıktığı sırada arka camı çatladı. Onları doğrudan Emma'ya götürmeyecekti tabii. Emma'nın kaçmamış olduğunu umuyordu.

Emma, Will'in uzaklaşmasını izlerken, başını koltuğun arkasına dayamıştı. Daha önce kaçmasına yardım etmesi için kimseye güvenmemişti. Şimdi bu sülûge mahkûmdu. Çok öfkeliydi. Yumruklarını sıkıyordu ve tırnakları avucuna batıyordu. Öfkesini Jake'ten çıkarmamaya çalışıyordu. Ne düşünüyordu bu çocuk? Dikiz aynasından baktı. Oğlunun yüzündeki yorgunluk öfkesini biraz dindirdi. Gördükleri onu hep yoruyordu. Özellikle de gergin şeyler. Başını çevirip aynadan Emma'ya baktı.

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır sözcüğü yetersiz kalır."

Gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. "Hoşlanmana gerek yok. Sadece bize yardım etmesine izin vermen gerekiyor."

Emma yine öfkelenmişti. Dönüp başını ön koltukların arasına yasladı. "Neden ona ihtiyacımız var? Kendi başımıza gayet iyi idare ediyorduk. Daha önce hiç kimseye ihtiyacımız olmamıştı."

"İşler değişti." Yüzü yaşından daha olgun bir hale gelmişti. Gördüğü şeylerden sonra Jake'in gözlerinde oluşan korku ve eziyeti ne zaman görse, Emma'nın kalbinin bir parçası acı içinde kıvranıyordu. Jake bir çocuğun görmemesi

gereken şeyler görüyordu. Annesi olarak onu korumalıydı. Ama bunları görmesini durdurmak onun elinde değildi.

“Ne değişti? Benden ne saklıyorsun, Jake?”

“Ona ihtiyacımız olduğunu ve güvenebileceğimizi bil-
sen yeter.”

Hiç teslim olmayan bakışları Emma’yı kızdırdı. “Jake, ne bildiğini hemen bana söylemeni istiyorum.” Genellikle inatçı bir çocuk değildi. Böyle davranması Emma’nın sinirini bozuyordu. Ona söyleyemeyeceği ne biliyordu ki?

Jake, cam gibi mavi gözleriyle onu izliyordu. Emma’nın söylediklerine karşın arabanın içindeki tek ses bardan gelen müziğin ve ağaçlardaki Ağustosböceklerinin sesiydi. Emma onun cevap vermeyeceğini bir şekilde biliyordu. Geri dönüp başını tekrar koltuğa yasladı.

Gökyüzü kararmıştı. Barın arkasındaki az ışıklandırılmış park alanı sınırlarını geriyordu. Savunmasız ve kapana kısılmış hissediyordu. Sanki boynuna bir ilmik geçirilmiş gibiydi. Saklanmak için burayı seçenin kendisi olduğunu hatırladı Emma. Motelin park yerine mi park etseydim diye düşünürken silah sesi duyup doğruldu. Hemen silahına davrandı.

“Buradan çıkmamız gerekiyor.” Anahtarların onda olmadığını hatırladı. Sonra da patlak lastik geldi aklına. Motel tarafından başka silah sesleri de geldi.

“Will’i bekliyoruz,” dedi Jake.

“Yok öyle bir şey! Burada oturup gelmelerini bekle-
meyeceğiz.” Boğazı düğümlenmişti. Son kelimeleri zorlukla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

söylemişti. Daha önce yakalanmaya hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Will'in saçma sapan planı onun endişelerini dindirmemişti.

“Gitmiyoruz. Will'i bekliyoruz.”

Emma onun her zamanki gibi korkmasını beklemişti ama Jake sakindi. Silahlardan etkilenmemişti.

Silahıyla arabadan inip arka kapıyı açtı. İçeri eğilip Jake'e uzandı. “Dışarıda hedef olarak bekleyemeyiz. Arabayı bulabilirler. İçeride saklanmalıyız.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağızını açtı Jake. Ama sonra gülümsedi. “Barda saklanabiliriz. Ağıların arasında saklanmaktan iyidir.”

Emma onun bu davranışına sinirlenmeliydi ama o anda Jake de yanında geldiğı için başka bir şeyi umursamıyordu.

Park alanının etrafındaki ağılar uzun ve yapraksızdılar. Birini saklamaları imkânsızdı. Emma, Jake'i arabadan çıkardı. Eski günler geldi o sırada aklına. Küçük bir despot yetiştireceğini düşünmemişti hiç ama deneyimlerinden ona güvenmesi gerektiğini biliyordu. Onun söylediklerini o gün ikinci kez sorgulamıştı. İlki Jake iki yaşındayken olmuştu. Tüm bu olaylar başladığında.

Çantasını binanın yanındaki çalıların arkasına sakladı. İçinden bir tişört aldı. Sonra Jake'in küçük elini sıkıca tutarak arka kapıya gitti. antasına koyduğı silahı kontrol etti ve kapıyı açtı. Kapı küçük bir kilere açılıyordu. İçeride iki kapı daha vardı. Daha önce barlarda çalıştığı için, bu kapılardan birinin bar kısmına diğeri bir koridora açıldığını biliyordu.

Tek başına olsa sorun olmazdı ama beş yaşında bir çocuğu bara sokmak zor olacaktı. Tabii bir de dikkat çekeceklerdi. Jake'i binaya soktu. O sırada uzaktan gelen siren seslerini duydu.

Emma soldaki kapının koridora açılmasının daha muhtemel olduğunu düşündü. Yanılmadı da. Kilerin kapısı koridorun sonundaydı. Bar ise koridorun diğer ucundaydı. Koridordan geçtiler. Emma kimse onları fark etmeden Jake'i kadınlar tuvaletine soktu. İçeride iki lavabo olduğunu görünce rahatladı. Kapıyı arkalarından kilitledi. Aynanın önünde durup saç tokasını çıkardı. Elleriyle saçlarını kabarttı.

"Klozetlerden birinde saklanmanı istiyorum. Ben bara gidip Will'i bekleyeceğim." Will'in onları barda arayacak kadar akıllı olacağını umuyordu. Tabii eğer hâlâ hayattaysa. Silahla yaralanmış olabilirdi.

"Tamam, anne." dedi Jake. Emma rahatlamıştı.

Ruj sürüp yüzünü pudraladı. Vücudundan yayılan korku kokusunu gizleyeceğini umarak biraz da parfüm sıktı. Aslında endişe etmesine gerek yoktu. Binanın havalandırması zaten kötüydü. İçeride fazla dikkat çekmemek niyetindeydi. Aynadan kendine bakınca da dikkat çekmeyeceğinden emin oldu. Tek eksik yeni bir tişörttü. Daha önce giydiğini çıkartıp çantasındaki yeni tişörtü giyindi.

Emma, Jake'i klozetlerden birine sokup klozetin kapağını indirdi. "Kapıyı arkamdan kilitle. Sonra ayaklarını toplayarak kapağa otur ki kimse seni görmesin. Tamam mı?"

Jake başıyla onayladı.

Eğilip oğlunun yanağını öptü. “Korkma. Will buraya gelir gelmez seni alacağım.”

“Korkmuyorum. Will geliyor.”

“Kapıyı arkamdan kapat.” Jake söyleneni yaptı. Tam kilidi kapadığı anda birisi tuvaletin kapısını vurdu.

“Hey, kapıyı aın! işimi yapmam gerekiyor.” Tahta kapının ardından, peltek bir kadın sesi geliyordu. “Kapıyı ne diye kilitledin ki?”

Emma kendini toparlayarak kapıyı açtı.

Orta yaşlı, aşırı makyajlı, alkol kokan bir kadın içeri daldı. “İki klozet var! Kapıyı kilitlemene gerek yok.”

“zr dilerim. Tuvalete gitmem gerekti.” Emma dengesini kaybediyormuş gibi yana kayıp kıkırdadı.

“Lanet olası sarhoş,” diye mırıldandı kadın boş klozete giderken. Emma, Jake’in saklandığı yere bakıp tuvaletten ıktı.

Emma içeri girince barı inceledi. Koridor tarafındaki boş bir masa dikkatini çekti. Oradan tuvalete girip çıkanları görebilirdi. n kapıyı da görebiliyordu. Mkemmел bir görüş açısı sunuyordu masa.

Emma bar tezgâhına doğru gidince barmen hemen doğruldu. “Sana ne vereyim, tatlım?” dedi göz kırparak. Kırışmış alnına bir kovboy şapkası düşmüştü. Gömleğinin düğmeleri, koca karnına kadar açıktı.

“Bir bardak su bir de viski istiyorum.”

Adam birkaç bardak alıp içkileri hazırlamaya başladı. “Seni daha önce burada görmemiştim.”

“Geçerken uğradım bu gece.” Adama parayı verip bardakları aldı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle.” Şapkasının kenarını itti.

Bardakları masaya götürüp oturdu. Bar hafta içi akşamı olmasına rağmen, tahmin ettiğinden daha kalabalıktı. Etrafta yetmişlerden kalmış gibi görünen sandalyeler vardı. Sandalyelerde oturanlar da güzel günlerini eskilerde bırakmış gibiydiler. Karşı köşede birkaç bilardo masası, onların etrafında kovboy kıyafeti giyinmiş adamlar vardı. Elllerinde bira şişeleri ve bilardo sopaları tutuyorlardı. Sahnedeki ikinci sınıf bir grubun solisti alçak sesle ve detone olarak bir şarkı mırıldanıyordu. Bazı müşteriler sahnenin önündeki dar alanda dans ediyorlardı. Diğerleri derin bir sohbete dalmışlardı.

Emma su dolu bardağı alıp kafasına dikip, şüpheli bir şey olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Will’in çok geç gelmeyeceğini umuyordu. Tabii bir de vurulmamış olduğunu. Onun vurulduğunu düşününce nefesi kesildi. Eğer ona bir şey olursa, o ve Jake büyük bir belanın içinde kalacaktı. Ama Jake onun geleceğini söylemişti. Emma rahat bir nefes aldı. Tek yapması gereken beklemektir. Tabii o geri zekâlı bara bakmayı akıl ederse.

Koridoru kontrol etmek için döndüğünde, bir adamın kendisine yaklaştığını gördü. *İşte başlıyoruz.*

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” Genç bir adamdı. Hatta ondan bile genç görünüyordu. Altında kötü niyet olsa da, teklifinde samimi gibi gözüküyordu.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Emma bardağını kaldırarak.

Adam yanındaki boş sandalyeye oturdu. “Ben Eric. Seni daha önce burada görmemiştim.”

Harika, düzenli müşterileri olan bir yer seçmişim. Aslında çok da şaşırtıcı bir şey değildi bu. Küçük bir kasabada eski bir bardır burası. “Geçerken uğradım,” dedi adama.

“Şanslısın. Burada yaşayan herkes geçerken uğramış olmayı isterdi.” Dirseklerini masaya dayayıp gülümsedi.

Emma derin bir nefes aldı. Yıllar önce hayallerinin üzerine kapadığı kapının çatlağından özlem duygusu sızıyordu. Adam hoştu. İnsana tazelik veriyordu. Emma’nın kalbi bir an istekle doldu ama sonra düşündüklerinden pişman oldu. İç çekti. Eğer işler farklı gitseydi, hayatını Eric gibi bir adamla geçirebilirdi. Kaderini kabullenmeye ve geriye dönüp bakmamaya zorladı kendini. Şimdi sırası değildi.

“Eric, aslında ben birisini bekliyorum.” Emma viskiyi işaret etti. “Henüz gelmedi.”

Eric’in gülümsemesi kayboldu. Elindeki bardağa baktı. “Özür dilerim. Rahatsız etmek istemedim.” Eric uzaklaşırken, bir sonraki ahmağın ne zaman geleceğini düşündü Emma. Çok beklemesi gerekmedi. Ön kapıdan, kot pantolon ve siyah tişört giyinmiş iki adam girdi. Oraya ait olmadıkları açıktı.

Üçüncü Bölüm

Emma, Eric'i gönderdiğine çok pişman olmuştu.

İki adam kapıda durmuş etrafa bakıyorlardı. Müşterilerden birkaçı dönüp yeni gelenlere baktılar. Adamlar magazin dergisinden fırlamış mankenler gibilerdi. Küçük bir kasaba barına ait değillerdi. Kapının yanındaki boş bir masaya oturdular.

Emma bakışlarını sahneye çevirip çenesini ellerine dayadı ve kendini saklamak için parmaklarını yanaklarına kapadı.

Kahretsin. Jake, Kötü Adamlar bu kadar yakında olduğu için korkmuş olabilirdi ama Emma gidip bakmaya cesaret edemezdi. Adamları ona götüremezdi. Suyundan bir yudum alıp sahnedeki gruptan çok etkilenmiş gibi davrandı. Adamların kendisini fark etmeyeceklerini umuyordu. Birkaç saniye sonra, yanına başka bir adam geldi. Adamın ağzında sigara, elinde bardak vardı. İnce uzun bedeninden ukalalık akıyordu.

Emma'nın yanındaki sandalyeye oturdu. "Selam, tatlım. Ne haber?"

Emma kaçmak isteğine karşı koyarak, yüzüne takma bir gülümseme yerleştirdi. "Seni bekliyorum, tatlım." Kullana-bildiği en iyi Teksas aksanıyla konuşuyordu.

Adamın yüzünde yılışık bir sırtma belirdi. Omzunu ona yasladı. "O zaman şanslı günündesin."

Adamın sigarasının dumanı Emma'nın yüzüne vuruyordu. O an sigarayı adamın kaba etine söndürmekten başka bir şey istemiyordu. Bakışlarını diğer masadaki adamlara çevirdi. Ona bakıyorlardı.

Emma parmaklarını adamın kollarında gezdirip kirpiklerinin arasından ona baktı. "Adın ne yakışıklı?"

"Carl." Adam sevinçten uçmak üzereydi. Emma adamın böyle davranarak başarı şansını düşürdüğünü düşündü.

"Merhaba, Carl. Ben Lisa." Parmakları adamın kollarından eline geçti. Adamlar hâlâ onu izliyordu ama dikkatleri biraz dağılmıştı. Şimdi adam üzerine atlamadan Emma'nın ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. "Bana kendinden bahset, Carl."

Carl'ın kırışık gözleri yandı bir an. Sonra abartarak hayatını anlatmaya başladı. Adamlar yine odayı taramaya başlamışlardı. Emma adamın anlattıklarına uygun yerlerde uygun tepkiler veriyordu. Esnememek için kendini zor tutuyordu. Bir kadın tuvalete gidip kısa süre sonra çıktı. Emma adamların ne zaman gideceklerini merak ediyordu.

Ön kapı tekrar açıldı ve bir adam yüzüne doğru kaymış

kovboy şapkasıyla içeriye girdi. Üzerinde deri ceketı vardı. Bilardo masasının yanındaki masalardan birine oturdu. Adam rahat ama temkinli hareket ediyordu. Emma onun Will olduğunu anladı. Belki de o kadar aptal biri değildi.

Will fark edilmeden park yerinden kaçmıştı ve bu durum onu endişelendiriyordu. Adamlar hâlâ Emma'nın yakınındaydılar. Arabasının anahtarı olmadan sıkışıp kalmıştı. *Kahretsin.*

Bara geri gelmeden önce takip edilmediğinden emin olmak için birkaç yüz metre gitmişti. Emma silah seslerini duyacak kadar yakındaydı. Muhtemelen saklanacak bir yerler aramıştı. Bar mantıklı bir yer gibi görünüyordu.

Barın olduğu kısma yaklaşık arabasını sokağın köşesine çekmişti. Sonra da arkadan dolaşıp Emma'nın arabasını kontrol etmişti. Araba tahmin ettiği gibi boştu. Otelin binalarının arasından polis arabasının ışıkları görünüyordu. Barın ön kısmına gidip otele doğru baktı. SUV ilk geldiği yerde duruyordu. Polis etrafta geziniyordu ama görünüşe göre kimseyi bulamamışlardı. Demek ki ortalıkta gezen eli silahlı adamlar vardı.

Park yerine bakarken, aklına bir plan geldi. Kapıdan çıkan bir adam ve bir kadın arabalarına doğru gidiyorlardı. Will yanlarına gittiğinde adam anahtarlarını arıyordu. "Şapkana ne kadar istersin?"

Adam şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Bir şapkaya ihtiyacım var. Seninkini kaç satarsın?"

Adam soruyu anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırdı.

“Bilemiyorum. İyi bir şapka bu. Bir yüzlük eder.”

Şapka yeni değildi. Will o kadar etmeyeceğini biliyordu ama pazarlık edecek vakti yoktu. Arka koltuktaki deri ceket dikkatini çekti. Adama ceketi işaret etti. “İkisi için yüz elli dolar veririm.”

“Hava çok sıcak. Ne diye ceket istiyorsun?”

“Soğukkanlı biriyim ben.” Cüzdanını çekip para çıkardı. Adam at kokan eskimiş ceketi ona verdi. Will adamın başındaki şapkayı alıp kendi başına taktı. “Seninle iş yapmak bir zevkti.”

Girişe doğru giderken ceketi giyindi. Biraz dardı ama kokuya aldırılmazsa işini görürdü. Gömleğinin altındaki silahını alıp kotunun beline koydu. Ceket silahı saklayacaktı. Böylece silahına daha rahat ulaşabilirdi. Polis o kadar yakındayken silahı kullanmak zorunda kalmamayı umut ediyordu.

İçeri girince gözleri barın loş ışığına hemen alıştı. Ön kapı ile bilardo masası arasındaki boş masayı gördü. Sigara dumanı dolu odaya baktı. Arka taraftaki kadının Emma olduğunu anlaması bir dakikasını almadı. Saçını açmış, tişörtünü değiştirmişti. Will yanında bir adamla oturuyor olmasına bozulmuştu; ama Emma’nın nedensiz böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Ondan etkilenmişti. Uzakta oturan siyahlı adamları fark etmişti ama onlar Will’i görmemişlerdi. Emma’ya da çok dikkat etmiyorlardı. Demek ki Emma onları da kandırmıştı. Will birden Jake’i görmediğini fark etti. Bakışları Emma’ya döndü. Bir an bakışları kilitlendi. Sonra Emma yanındaki adama döndü.

Will'in yanına bir kadın garson yaklaştı. "Size ne getireyim?"

"Bira."

"Belli bir marka tercihiniz var mı?" Kadın elini kalçasına koymuş ona doğru eğiliyordu.

Will başını kaldırıp göz kırptı. "Şaşırt beni."

Garson kız bar tezgâhına geçti. Will odada otuz kadar insan olduğunu tahmin etti. Onu arayan adamların dikkatini çekmeden Emma'yı buradan çıkarması gerekiyordu. Garson kız elinde birayla geri geldi. Will parayı masanın üzerine bıraktı. Ve Emma'yla birlikte oturan adamı işaret ederek. "Şu adam hakkında ne biliyorsun?" dedi.

"Kim? Carl mı? Tam bir ahmaktır. O kadının onunla konuştuğuna inanamıyorum." Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Onun için fazla iyi."

Will birasından bir yudum aldı. "Bir kalem alabilir miyim?"

"Tabii." Kadın arka cebinden kalem çıkarıp Will'e uzatırken umut dolu bakıyordu.

Will yazmaya başlamadan önce kadına baktı. "Benim için bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii." Kadının gözleri parıldamıştı. Will kadınların onun her istediğini yapmasına alışkındı.

"Bunu Carl ile oturan kadına götürmeni istiyorum." Garson hayal kırıklığına uğramıştı. Will notunu yazıp peçeteyi katladı ve kadına uzattı. Sonra da eğilip kadına yaklaştı. "O kadın benim kız kardeşim. Bu notu ona götürürsen, sana

borçlu kalırım. Ne istersen söyle.” Kadına göz kırptı, bu işi yapacağını biliyordu.

Garson peçeteyi Will’in elinden aldı. “Ona benim gönderdiğimi söyleme. Okumayabilir. Tamam mı?”

“Bana olan borcunu ne zaman ödeyeceksin?” Will’e doğru eğildi. Gömleğinin iç kısmı görünüyordu.

“Notu verdikten sonra konuşuruz.” Kadın doğrulup döndü. Uzaklaşırken omzunun üzerinden ona bakıyordu. Will kadına bakarken borcunu ödeyecek kadar zamanı olmasını diledi.

Carl’dan gelen sigara kokusu ve omuzlarındaki yük, Emma’nın başında dayanılmaz bir zonklamaya neden oluyordu. Will onunla göz göze gelmişti. Demek ki onu tanımıştı. Ama bir şeyler yapmak yerine garson kızla flört ediyordu. Kendi şeyini düşünen bir adam daha.

“Ne?” Carl’ın kendisine bir şey sorduğunu fark etti. İlileniyormuş gibi yaparak ona döndü. *Şu adamlar ne zaman gideceklerdi acaba?*

“Ya sen, tatlım?”

Emma dikkatini vermemişti. Sadece gülümsedi. “Ya ben?” Emma gözlerini kırptırdı. Bunun işe yaradığına inanmıyordu. Adam şeyiyle düşünüyordu işte.

“Sen ne iş yapıyorsun?”

Will’in garson masaya yaklaştı. “Size bir şeyler getireyim mi?”

“Bana bir bira daha ver. Sana da bir içki ısmarlayayım, Lisa.” Carl, Emma’nın elini tutup okşadı. Emma kusmamak için kendini zor tutuyordu.

“Bir bardak beyaz şarap.”

Garson yanlarından ayrılıp bara gitti. Emma, Carl’a döndü tekrar. “Bilirsin işte. Serbest çalışıyorum. Genellikle garsonluk yapıyorum.”

“Nerede çalışıyorsun? Bana da garsonluk yapmanı isterim.”

Off.

Garson, Emma’nın içkisini getirdiğinde, katlanmış mendili de verip göz kırptı. Carl cüzdanını çıkarırken, Emma mendili açtı.

Kavga çıkaracağım. Arka kapıdan çık. Kamyonetim park yerinin arka tarafında. Seninle orada buluşuruz.

Belki de Will işe yarar biriydi. Yine de neden onlara yardım etmek istediğini anlayamıyordu Emma. Mantıklı gelmiyordu ona. Doğru olmayan bir şeyler vardı. İçgüdüleri Will’den uzak durmasını söylüyordu. Jake’i otobüs terminaline götürüp şehir dışına giden bir otobüse binebilirdi. Ama Jake, Will’e ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar etmişti. Jake’i dinlemesi gerektiğini iyi öğrenmişti artık. Emma peçeteyi katlayıp çantasına attı. O sırada tekrar Will’e baktı. Garson kız onun masasına geri gitmişti. Will’in tüm dikkati onun üzerindeydi. Will, Emma’nın altı yıldır kaçmaya çalıştığı her şeydi. Bir oyuncuydu. İyi bir oyuncuydu ama sonuçta bir oyuncuydu işte.

Carl yine kendinden bahsetmeye başlamıştı. Emma’nın dikkatinin dağıldığını bile fark etmiyordu. Will’in kavga için acele etmeye niyeti yok gibiydi. Demek ki Emma, Carl’la biraz daha kaliteli vakit geçirmek zorundaydı.

Bir an sonra, Carl ile geçirdiği sıkıcı zamanlardan şikâyet ettiğine pişman oldu. Siyah tişörtlü adamlardan biri kalkıp onlara doğru yürümeye başlamıştı. Emma'nın göğsü şişti. Nefes almamak için kendiyle savaşıyordu. Eli masanın altındaki çantasına gitti ve parmakları soğuk metalin ucuna değdi. Çaresiz olmadığını hatırlatıyordu ona. Aslında silahın çok faydası olmazdı. Burada silah kullanamazdı. Adam Emma'ya doğru gitmeye devam ediyordu. Emma, Will'e kaçmak bir bakış attı. Yeni arkadaşıyla meşgul olmamasını diliyordu. Will'in gözleri de Emma'nın üzerindeydi. Gerginliği yüzünden okunuyordu. Adam Emma'nın yanından geçerken bacağı ona değmişti. Emma kaçmamak için kendisini zor tutarken adam onun yanından geçmiş koridorda ilerliyordu. Emma, Will'in yüzündeki korkuyu görüp görmediğini merak etti. Jake'in tuvalette olduğunu bilmiyordu. Adam tuvalet kapılarının önünde durunca bir an Emma'nın kalbi de durdu. Sonra adam erkekler tuvaletine girdi.

"Hey, iyi misin sen?" diye sordu Carl. Şaşırılmış bir halde ona bakıyordu.

Emma gülümsemeye çalıştı. "Evet. Pardon. Birden başıma ağır girdi."

Onun hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. Emma Carl'ın *klasik baş ağrısı bahanesi gibisi de yok*, diye düşündüğünü görebiliyordu. Ama henüz adamı yollamak gibi bir niyeti yoktu. İğrenç biri olabilirdi ama onu iyi gizliyordu.

"Sorun değil. Ani bir kasılma sadece." Carl'a gülümseyip adamın kolunu okşadı. "Gördün mü? Şimdi daha iyiyim."

Adam bozulmuştu ama Emma'nın cevabını kabul etti.

Emma koridordan koşarak geçip Jake'i kontrol etmek istiyordu ama annelik igüdüünü bastırıyordu. Eğer dikkat çekerse, kim olduğunu anlayabilirlerdi. şimdiye kadar dikkat ekmemeyi başarmıştı. Will'e baktı. Bir planı varsa, hemen uygulamasını diliyordu Emma.

Will, Emma'nın adam yanından geçerken ne kadar korktuğunu gördü. Bu işin Jake'le bir ilgisi olduğunu anlamıştı. ocuk yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Will arka tarafta olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen siyahlı adamın gittiği taraflardaydı. Emma epey panikle mişti. Will endişelendi. Bir şeyler yapmanın vaktiydi. Ama önce garson kızdı kurtulması gerekiyordu.

"Ben gece yarısı ıkıyorum. Sen etrafta takılıp beni bekleyebilir misin?" Tekrar masaya eğilmişti. Will manzaranın güzelliiini kabul ediyordu, bu iş için zamanının olmaması gerçekten kötüydü.

Will ayağa kalkıp birasını eline aldı. "Gitmeyi düşünmüyorum bile." Gülümsemesi ile ödüllendirmişti kızı. "Ama seni işinden alıkoymak istemem, tatlım. Sen işine bak. Ben biraz bilardo oynayacağım."

Kız suratını asıp uzaklaşırken Will bilardo masasına doğru gitti. Önce bilardo oynayanları gözlemleyip ne yapacağına karar verdi. Eski bir ağaç kütüğüne benzeyen bir adam Will geldiğinden beri bir kızla takılıyor ve kendi sırası olmadığında, kolunu kızın beline doluyordu. Daha ince yapılı olan diğer oyuncu da oyuna konsantre olmuştu. Masaya eği-

lip bir atış yaptı. Will harekete geçmenin tam zamanı olduğunu düşündü.

Birkaç dakika oyunu izledi. İnce olan adam atışı kaçırmıştı.

“Senin sıran, Wilson.”

Her ikisi de sarhoştı. Bu da durumu daha uygun hale getiriyordu. Emma’ya kaçamak bir bakış attı. Kadın dudağını ısırarak koridora bakıyordu. Will planını uygulamakla, gidip arka tarafı kontrol etmek arasında kaldı bir an. O sırada Wilson’ın kız arkadaşı bara doğru gidip Will’in karar vermesine yardım etti. Wilson ilk atışını tutturmuş, ikincisini kaçırmıştı.

“Beni çok zorlama, Morgan.” Wilson, Will’in olduğu tarafa doğru sendeledi.

Will şapkasını iyice alnına indirip yanındaki masaya yaslandı. Bira bardağını göğsüne doğru tutmuştu. Emma’yı arayan adamlar hâlâ tam karşısındaki masada oturuyorlardı. “Fark ettin mi bilmiyorum ama şu adam deminden beri senin kızı bakıyor,” dedi Will.

Wilson başını hızla kaldırıp Will’e baktı. Aniden hareket edince sendelemişti. “Ne yapıyor?” dedi.

“Göz kırıp kızı takip ediyor. Yanındaki adama kızı ‘götürmek’ için sabırsızlandığını söyledi. Biri benim yanımdaki kadına öyle bir şey söylesin istemem. O yüzden gelip sana söyleyeyim dedim.”

Wilson kıpkırmızı oldu. Bir köpek gibi hırlamaya başlamıştı. Masadaki adama doğru atıldı. Will gülümsemesini bira bardağıyla gizledi. *Tanrım ne kolay halloldu. Şimdi sıra ikinci aşamada,* diye geçirdi aklından.

Morgan oyundan başını kaldırıp Will'e baktı. "Nereye gidiyor?"

Will omuz silkti. "Kim bilir. Ne diye tüm gece onun itliklerine katlandın anlamadım ama."

Morgan doğruldu. Bilardo sopasını yere bıraktı ve masaya yaslandı. "Ne dedin sen?" Will, Morgan'ın insanın bulasmak istemeyeceği biri olduğunu ses tonundan anlamıştı.

Daha da yaklaştı Will. "Bilardoyu nasıl oynadığın sana kalmış ama bil diye söylüyorum." Sesini alçaltıp kafasını Morgan'a doğru eğdi. "Kaç kere hile yaptığım gördüm adamın. Belki para falan yatırmışsındır diye sana söyleyeyim dedim."

"Orospu çocuğu!" Morgan yerdeki sopayı alıp Wilson'a doğru fırlattı. Will, Emma'ya baktı. Kırılan camın sesi içeriyi doldurmadan önce bir süre birbirlerine bakakaldılar. İkinci aşama da tamamlanmıştı.

Tuvalete giden siyahlı adam tam zamanında geri dönmüştü. Arkadaşının Wilson tarafından sandalyeden atıldığını gördü. Tam arkadaşına doğru koşarken içerisi karıştı.

Will, Emma'ya harekete geçmesini söylemek için döndü ama Emma çoktan gitmişti.

Carl, Emma'nın arkasından. "Hey, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Emma hiç aldırmadan koridora koşarak tuvaletin kapısını hızla açtı. "Jake!"

Klozetin kapısı açıldı. Jake oradaydı ve içerideki karmaşadan hiç etkilenmemişti.

“Gitme zamanı.” Jake’e elini uzattı. Çocuğu koridordan geçirip arka kapıdan çıkardı. Dışarı çıktıkları anda silahını çekti. Dışarıda silah kullanmaktan korkmuyordu. Çalışların arkasına bıraktığı çantasını alıp ön tarafa gitti. Emma, Jake’i arkasında alıp duvarın kenarından ilerledi. Ön tarafa geldiğinde içerideki kavga seslerini duydu. Emma, etrafa hızla bakınca oradan çıkmanın güvenli olduğunu gördü.

Will kamyonun ön tarafta olduğunu söylemişti ama burası Teksas barıydı. Park yeri bir sürü kamyonetle dolmuştu. Hangisinin Will’in kamyoneti olduğunu nasıl bulacağını düşünüyordu.

“Gelmen uzun sürdü.”

Başını kaldırıp Will’i aradı. Ceketini ve şapkayı çıkarmış arka taraftaki kamyonetlerden birinin yanında duruyordu.

“Evet. Kadınlar tuvaletine gitmem gerekti de.”

Will tuhaf bir şekilde ona bakıp şoför kapısını açtı. “Binin.”

Emma ön kapıyı açtı. Jake hemen bindi arabaya. Çantayı arka koltuğa attılar. O sırada Emma arka camın olmadığını fark etti. Arka koltuk camla doluydu. “İyi iş.”

Will arabayı çalıştırırken kaşlarını çatı. Park yerinden çıkmadan durup barı kontrol etti ve sonra da Emma’ya baktı. Merak ve öfkeyle karışık bakıyordu. Emma’nın kafası karışmıştı. Ama o bakış geldiği gibi hızla kayboldu. Will anayola çıkmıştı.

Dördüncü Bölüm

Yarım saat boyunca hiç konuşmadan gittiler. Will'in far-ları boş caddeyi aydınlatıyordu. Jake, annesinin kollarında uyumuştı. Emma diğer kolunu camın kenarına koyup başını cama yasladı. Üzgün görünüyordu.

"İyi misin?" Bu, Will'in umurunda değildi ama Emma'nın umurunda olduğunu düşünmesini istiyordu. Kadının ona gülvenmesi gerekiyordu.

"Hayır. Ama sorun değil. Atlatırım ben."

Will ne diyeceğini bilemedi. "Bana o adamların kim olduğunu söylemek ister misin?"

Emma bu soruyu sessiz kalarak cevapladı.

"Dallas'a varınca planın ne?"

Emma iç çekip durdu. "Henüz bilmiyorum."

Kadının dürüstlüğü Will'i şaşırtmıştı. Sinirleneceğini sanmıştı.

"Neden Dallas?"

Arabanın ışıkları Emma'nın yüzünü aydınlatıyordu. Will onun gözlerini devirdiğini gördü. "Ben Dallas'a gideceğimi söylemedim. Sen Dallas'a gitmeye karar verdin."

Will kendini savunmak için elini kaldırdı. "Dur bakalım kızım. Sen Austin dedin, ama ben senin orayla ilgili planların olduğunu hiç düşünmemiştim. Nereye varmaya çalışıyorsun sen?"

Emma başını geriye yasladı. "Arabam yok, param yok. Sahip olduğum her şey lanet olası bir çantanın içinde. Nereye varmaya çalışıyorum acaba?" Doğrulup başını iki yana salladı. Alayla kahkaha attı. "Gidebileceğim ve güvende olabileceğim hiçbir yer yok. Bizi hep bulacaklar. Hep." Sesi alçaldı. Sonra tekrar camdan dışarı baktı.

"Kim bulacak sizi? Bana kim olduklarını söyle. Belki size yardım edebilirim."

Emma cevap vermeyince, Will bunu sorup durmanın faydasız olduğunu düşündü.

Will tekrar konuşana kadar sessizce gittiler. "Birazdan Dallas'a varınız. Bir otel bulup güzelce uyuyalım. Ne yapacağımıza sabah karar veririz diyorum ben."

Emma tek kaşını kaldırdı. "Otel mi? Ben seninle hiçbir yerde kalmıyorum."

Emma'yı baştan aşağı süzdü. "Kalbini kırmak istemem tatlım ama benim tipim değilsin. Ben serbest kadınları tercih ederim." Başıyla Jake'i işaret etti.

"Nedense bunun seni durdurmayacağını düşünüyorum," diye mırıldandı Emma. "Fark etmez. Dallas'a varınca kendi yolumuza gideceğiz biz."

“Gecenin bir yarısı araban ve paran olmadan Dallas’a gidiyorsun. Oğlunu sokakta mı bırakacaksın? Sence bu iyi bir fikir mi?”

Bunun Emma’yı çok kızdırdığını anlamıştı. İyi. Demek ki kadını yakalamıştı. “Bak, Emma. Söz veriyorum. Tamamen masumane...”

“Hah! Sen? Masumane mi?”

Will kahkaha attı. “Tamam, zararsız ne dersin? İki yataklı bir oda tutacağız. Söz veriyorum yanlış bir şey yapmayacağım. Ben bir yatakta yatacağım, sen diğerinde.”

Emma kaşlarını çatı. Fikir hiç aklına yatmıyordu hiç, ama Will annelik içgüdülerine dokunmuştu.

Anayolda ilerlemeye devam ettiler. Sonra Will yan yola saptı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Henüz bilmiyorum ama bizi kolay bulamayacakları bir yere gideceğim.”

“Beni ve Jake’i kastediyorsun herhalde.”

“Hoşuna gitse de gitmese de artık ben de bu işin bir parçasıyım.” Arka camı işaret etti. “Kamyonetimi tanıyorlar. Kim olduğumu bulmaları uzun sürmeyecektir. Birlikte kalmamız gerek.” Aslında söyledikleri doğru değildi. Arabası sahte bir isim üzerine kayıtlıydı.

“Hayır! Ben senden hiç yardım istemedim,” diye bağırdı Emma.

“Çok geç.”

Emma sessiz kalmıştı ama Will bir öfke nöbetinin pat-

lamak için hazırda beklediğini fark ediyordu. Will kadını yola getirmenin ne kadar kolay olduğunu görünce şaşırdı. Yine de kadının her zaman bu kadar uysal olmadığını farkındaydı. Bu işe onu da karıştırdığı için suçlu hissetmesi, içinde biraz da olsa vicdan olduğunu gösteriyordu. Will bunu kendi lehine kullanmaya karar verdi.

Dallas'a on beş dakika kala, Will bir motelin park yerine girip arabayı durdurdu.

"Sen Jake'le burada kal. Ben içeriyi kontrol edeceğim." Will arabadan inip elindeki uzaktan kumandalı kilitle kapıları kilitledi. Sonra da lobiye girdi.

Emma çok yorgundu. O akşam tam bir kâbusa dönüşmüştü. Peşlerinde olan adamların artık Will'i de tanıdıkları ve artık onun da tehlikede olduğu aklından çıkmıyordu. İç çekti. Kollarında uyuyan Jake kıpırdandı. Jake'i güvende tutmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Birinin daha sorumluluğunu nasıl alabilirdi?

Will kendi başının çaresine gayet rahat bakabilir. Adamı küçümsememeliydi. Sonsuza kadar ona hakamazdı. Sabah olunca Jake'i artık Will'in yardımına ihtiyaçları kalmadığına ikna edecekti. Sonra kendi yollarına gidebilirlerdi. Her ne olursa olsun.

Peki, ne yapacaklardı? İşler hiç bu kadar kötü gitmemişti. Hiçbir şeyleri yoktu. Jake'e baktı ve yanağına düşen buklelerle oynadı. Uyurken nasıl da huzurlu görünüyordu. Ona verdiği bu hayatı hak etmiyordu.

Gözlerine yaşlar doldu. Yine sinirlenmişti. Gözyaşla-

rına, kendine acımaya vakitleri yoktu. Gözyaşlarının bir yararı yoktu. Bu zor dersi iki yıl önce öğrenmişti. Adamların Jake'i neden istediklerini hiç anlayamıyordu. Ama onu güvende tutmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Başını kaldırınca, Will'in dışarı çıktığını gördü. *Will'le kalması gerekse bile.*

Will kilidi açıp kamyonete bindi. "Binanın diğer tarafında bir oda tuttum. Böylece yoldan geçen kimse kamyoneti göremez."

Emma başıyla onayladı. Güvenilmez görünse de Will'in işe yaradığını kabul ediyordu Emma.

Will arabayı motelin arkasına çekip, kapıların önüne park etmiş diğer arabaların yanına park etti. Sonra arabanın kapılarını açtı. Emma, Jake'i kucaklayıp arabadan indirdi. Kapıya kadar taşıdı. Will kapıyı açıp gülümsedi. "Kadınlar ve çocuklar önden."

Emma yüzünü buruşturdu. "Cazibeni garson arkadaşlarına sakla."

Will kahkaha attı. Emma o sırada kapıdan geçip içeriye baktı. Beş yıldızlı bir otel değildi ama son kaldıkları yerin çok daha üstündeydi. "Sen banyo tarafındaki yatağa geç. Ben kapı tarafındakinde yatarım. Ne olur ne olmaz," dedi Will.

Ne olur ne olmaz konusu Emma'nın omuzlarında büyük bir yükü. Emma ince yatak örtüsünü kaldırıp Jake'i yatırdı. Oğlunun yanına yatmaktan başka bir şey istemiyordu ama çantası hâlâ arabadaydı. Tam kapıdan çıkacakken, Will'in çantalarla içeri girdiğini gördü. Emma'nın çantasını dolaba

koydu. Banyoyu ilk sen kullanabilirsin. Ben gidip kamyonetin viteslerini kontrol edeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Emma.

Will başını sallayıp dışarı çıktı. Emma o kadar yorgundu ki dişlerini bile fırçalamadı. Kot pantolonunu hızla çıkarıp bol bir şort giyindi. Çantası yatağın yanında, yerdeydi. Silahını çıkarıp eline aldı. Silah kullanma konusunda iyi eğitim almasına rağmen daha önce kimseyi vurmak zorunda kalmamıştı. Ama birini vurmak zorunda kalacağı günün yakın olduğunun da farkındaydı. Peki bunu yapabilecek miydi? Jake’in yüzüne bakınca cevabı buldu.

Silahı yastığının altına koyup, Jake’in yanına kıvrıldı. Uyanık kalması gerektiğini biliyordu ama yorgunluk kendini gösterdi ve Emma derin bir uykuya daldı.

Gece olmasına rağmen hâlâ nem vardı. Will’in alnından ter damlıyordu. Ön kapıyı açıp torpido gözünden bir paket sigara çıkardı. Sigarayı birkaç yıl önce bırakmıştı ama zor bir işe girdiğinde bir tane canı çekiyordu. Bir sigara yakıp kamyonetin arkasına yaslandı. Sigarayı iyice içine çekti. Ne olursa olsun, işler iyi gidiyordu. Kamyonetinde birkaç kurşun izi vardı ve arka cam dağılmıştı ama olsun. Emma ve oğlu içerideydiler. Kısa süre sonra Güney Dakota’ya doğru gidiyor olacaktı. Diğer adamlar hakkında çok bir şey bilmiyor olması kötüydü sadece.

Sigarayı park yerine atıp ayakkabısıyla söndürdü. Sonra

metal çantasını kamyonetten çıkardı. Eğer şansı varsa, Emma uyumuş olurdu ve çantayı fark etmezdi. Silahlı olduğunu ne kadar geç fark etse o kadar iyiydi. İçeri girip çantayı yatağının yanına bıraktı. Sonra ayakkabılarını çıkarıp uzandı. Yarın uzun bir gün olacaktı.

Emma kahve kokusuyla uyandı. Saçları yüzüne dökülmüştü. Başını kaldırıp etrafına baktı. Will bir sandalyede oturmuş, elinde kahve fincanıyla gazete okuyordu.

“Günaydın, Prenses. Uyanabilecek misin merak ediyordum.”

Emma doğruldu. Biraz aklı karışmıştı. “Saat kaç?”

“Sekiz buçuk.”

Emma bacaklarını yataktan sarkıttı.

“İkiniz için kahve ve kahvaltılık bir şeyler aldım. Ben kamyoneti tamire götüreceğim. Arka cam için. Beni burada bekleyin. Çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum.” Will kalkıp gazeteyi yatağına fırlattı.

“Tamam, tabii,” dedi Emma. Banyoya gitmeye hazırlanıyordu. Will uzanıp kolunu tuttu. “Ah. Bırak beni.” Kolunu çekmeye çalıştı ama Will daha sıkı tutuyordu.

“Söz ver bana.” Gözlerini kısıp Emma’nın gözlerinin içine baktı.

“Neye söz vereyim?”

“Kaçmayacağına söz ver.”

Emma çırpınmayı bıraktı. “Neden? Bizi neden umursuyorsun?”

“Birlikte kalmalıyız. Söz ver.”

Hâlâ gözlerinin içine bakıyordu. Emma’nın siniri bozulmuştu. “Benim sözüme güvenebileceğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen bana sözünü tutacağını söyledin ve ben sana inanıyorum. Şimdi söz ver.”

Çok sinir bozucu bir durumdu. Kim olduğunu sanıyordu da ona emir veriyordu? Planı en kısa zamanda ondan kurtulmaktı ama Will haklıydı. O sözünü tutardı, o yüzden de söz vermeyecekti. Sertçe baktı Will’e. “Ya söz vermezsem?”

Will kolunu bıraktı. Emma’nın çantasını aldı.

“Yapamazsın.”

“Neden? Benim sigortam bu,” dedi Will.

“Sahip olduğum tek şeyin o olduğunu biliyorsun.”

Will’in yüzü güldü ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. “Bu yüzden çantan tam istediğim şey.”

“Sen pis bir domuzsun.” Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Fiziksel olarak çantasını ondan alamayacağını biliyordu.

“Teşekkürler. Birkaç saat sonra gelirim.”

Banyoya giderken kapının kapandığını duydu Emma. Kontrol etmek için odaya döndü. Adam çantasını da alıp çoktan gitmişti.

“Orospu çocuğu.”

Banyoya girip duş aldı. Will tüm eşyalarını götürdüğü için, tekrar uyuduğu kıyafetleri giyindi. Jake uyanınca kahvaltı ettiler. Emma daha sonra televizyonu açtı. Jake’in tüm

dikkatini çektiği için çizgi filmlere minnettar kaldı. ocuk için bir gece önceki olaylar hiç olmamış gibiydi sanki. Emma cüzdanındaki parayı sayarken, Jake izgi filmini izledi.

“Jake, sanırım Will’den ayrılmayı ve nereye gideceğimizi düşünmemiz gerek.”

Jake şaşırımış bir halde Emma’ya baktı. “Onunla işimiz bitmedi.”

“Ne?” Emma gereğinden fazla sert bir hareketle çöp kutusuna bir şey attı. “Onunla henüz işimiz bitmedi de ne demek?”

Jake tekrar televizyona döndü. “Ona hâlâ ihtiyacımız var.”

“Ne dediğin umurumda değil. Onunla kalmıyoruz.” Bir planı yoktu. antasız gidebilir miydi? Kol antası, silahı ve elli altı doları vardı. Bu halde ne kadar uzağa gidebilirlerdi ki?

“Kalmak zorundayız. Ona ihtiyacımız var.” Jake sakın ama katiydi.

Neden beş yaşındaki bir çocuktan emir alıyordu ki? Yüksek sesle i geçirdi. “Bana nedeninin söyleyebilir misin? Lütfen Jake. Bana bir şey söyle.”

Jake tekrar başını kaldırıp baktı. İri mavi gözleri masumiyet doluydu. “Onu yanımızda görüyorum. Tüm gün araba sürüyor.”

“Tamam, belki gördüğün her şey gerçek olmayabilir. Bir şeyleri değiştirmeyi deneyebiliriz yine.”

“Daha önce de denedik. Hiç işe yaramıyor.” Sesi sıkındı.

“Peki, ne kadar zaman onunla kalmak zorundayız?”

“Bilmiyorum.”

Tam tartışma başlayacakken kapıdan bir anahtar sesi geldi. Emma hemen Jake’in önüne geçti. Will gelmişti.

“Sanki bir şeyler yaparken yakaladım sizi.” Sırıtıp tek kaşını kaldırdı.

“Çantam nerede?”

“Merak etme, Prenses. Kamyonette.”

Kapıya doğru gitti. “Çantama ihtiyacım olabileceğini düşünmedin mi hiç? Jake’in de benim de üstümüzü değiştirmemiz gerek. Dişlerimi bile fırçalayamadım.”

Will kapının önüne geçti. “Amacım da buydu zaten. Hatırladın mı? Sen sakın ol. Ben gidip alırım. Siz ikiniz hazırlanın. Ben dışarıyı kontrol edeceğim. Sonra gidip akşam yemeği yeriz. Ne yapacağımıza orada karar veririz.”

Emma, Jake’e döndüğünde çocuk başıyla onayladı. “Tamam,” dedi Emma.

“Öğlen yemeği için istediğiniz özel bir şey var mı?” diye sordu Will. Yirmi dakika önce motelden ayrılmışlardı.

“Tavuk kanatları,” dedi Jake.

“Tamamdır.”

Will, Emma’nın garip bir şekilde sessiz olduğunu fark etmişti. Şehir içine girmektense anacaddeden gitmeye devam etti. Kadının tepki göstermesini bekliyordu. Emma’ya baktı ama onun hiç umurunda değildi.

Birkaç kilometre daha gittikten sonra, sabah önünden geçtiği kafeyi gördü. Park yerine girip, “Burası tamam mı?” diye sordu.

Emma cevap vermedi.

Hemen camın yanındaki masaya oturdular. Will'in yüzü kapiya dönüktü. Emma ve Jake karşı tarafa oturdular. Kadının Jake'i pencere yanına oturttuğunu fark etti. Bir kadın garson gelip içecek siparişlerini aldı.

"Annemin son çalıştığı yere benziyor," dedi Jake. Emma ve Will mönüye bakıyorlardı.

Will mөнünün üstünden çocuğa baktı. Tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Öyle mi? Ne iş yapıyordu annen?"

"Biz tekrar kaçmaya başlamadan önce garsondu."

"Peki, o adamlar sizi kovaladığı için mi kaçtınız?"

"Evet, Kötü Adamlar onlar." Kendi söylediklerini başarıyla onayladı. Küçük bukleleri sallanıyordu.

"Jake, yeter." Emma'nın sesi sertti.

Jake ona döndü. "Bilmesi gerekiyor," dedi. Sesi yumuşak ama kararlıydı.

Garson kadın tekrar gelip siparişlerini aldı. Kadın yanlarından uzaklaşırken, Emma, Jake'e döndü. "Jake, seni uyarıyorum. Ona güvenmiyorum."

Jake, Will'i süzdü. Sanki değerini ölçüyor gibiydi. Will ona güvenle gülümsedi.

Jake gözlerini Will'den ayırmadan konuşmaya devam etti. "Bilmesi gerekiyor, anne."

Emma sinirlendi. "Bence bu kötü bir fikir." Kollarını göğsünde kavuşturup mutfağa doğru döndü.

Jake, Will'e bakmaya devam etti. Bekliyordu.

"Kötü Adamlar kim?"

“Bilmiyorum.”

“Neden sizin peşinizdeler?”

“Beni istiyorlar.”

Will, Emma'ya baktı. Çocuğun söylediklerini onaylayacak mı görmek istiyordu. Emma altdudağını ısırırmaktaydı.

“Ne zaman geldiklerini nereden biliyorsun?”

“Onları görebiliyorum.”

“Görebiliyor musun? Nasıl?”

“Aklımda. Bazı şeyleri görebiliyorum.”

Jake o kadar ciddiydi ki sanki kafasında bir şeyler görmesi gayet doğal bir şeymiş gibi konuşuyordu. Will bir an çocuğun şaka yapıp yapmadığını merak etti.

“Zihin okuyabiliyor musun?”

Jake dilini yanağına bastırıp soruyu düşündü. “Tam olarak okuyamıyorum. Ben olacak şeyleri görüyorum. Her şeyi değil tabii. Genellikle sadece kötü şeyleri.” Gözleri stresle dolmuştu. “Ama son zamanlarda insanlara dokunup daha fazla şey görebiliyorum.”

“Akıllarını mı okuyorsun?”

“Of, akıl okuma saçmalığından gına geldi.” Emma gözlerini devirdi. “Akıl okuyamadığını söyledi ya.”

Will'in gözleri parıldadı. “Anlamaya çalışıyorum, Prenses. Senin bunları anlamak için yedi senen olmuş. Ben daha ilk kez öğreniyorum.”

“Birincisi, Jake henüz beş yaşında. Yani az önce söylediğin şey imkânsız.” diye bağırdı Emma. Ellerini masaya koymuş, Will'e doğru eğilmişti. “İkincisi, iki yaşına kadar

böyle bir *yeteneği* olduğunu bilmiyorduk.” Söyleme tarzından durumu alaya aldığı belli oluyordu. “Üçüncüsü, bana Prenses demeyi kes.”

Ellerini havaya kaldırarak, “Benim hatam,” dedi Will. Sonra Jake’e baktı. “Üzgünüm.”

Jake omuz silkti. “Sorun değil.” Annesi kadar alınmış görünmüyordu.

“Sadece anlamaya çalışıyorum.”

Jake başıyla onayladı. “Sorun değil. Daha önce kimseye söylememiştik.”

“Gerçekten mi? Neden?”

“Etrafta gezinip insanlara söyleyeceğin bir şey değil çünkü bu,” dedi Emma. Siniri biraz yatışmış gibiydi. “Düşün bir. Kulağa çılgınca geliyor. Kim buna inanır ki? Hem inan-salar bile... bazıları onlara ait olmayan şeyleri almaya çalışıyorlar ve hiçbir şey onları durduramıyor.”

“Yani Kötü Adamlar, değil mi? Kim onlar?”

“Kim olduklarını ya da Jake’i neden istediklerini bilmiyoruz. Jake onların geleceğini hissediyor hep. Biz de kaçıyoruz. İlk seferinde, neden bahsettiğini anlamadım ve zor kaçtık. O olaydan sonra onu hep dinledim.” Emma’nın gözleri uzaklara dalmıştı. Eskiği hatırlıyordu. Sonra yüzü yine sertleşti. “Eskiden bir yerde aylarca kalabiliyorduk ama son iki seferde bizi daha hızlı buldular. Hem de kendilerini çok fark ettirmeden. Bu kez kaçmak için sadece on beş dakikamız vardı.”

“Bunun kulağa çok saçma geldiğinin farkında mısın?”

Emma gözlerini kıstı. "Sana öyle olduğunu söylemiştim zaten."

"Neden bana anlattınız? Neden ilk benim?"

"Çünkü Jake bilmen gerektiğini söyledi."

Will, Jake'e döndü. "Neden benim bilmem gerekiyor?"

"Seni bizimle görüyorum. Benimle ilgili şeyleri zaten öğreneceksin. O yüzden sana baştan söyledim." Jake durup Will'in gözlerinin içine baktı. "Yakında gerçekten neyi koruduğunu göreceksin."

Will midesine bir yumruk yemiş gibiydi. Bir çocuğu kandıran yılan gibi hissetti kendini. Bir anlamda öyleydi de. Jake'i korumak için orada değildi. Aslında Emma'yı koruyordu ama bu onu canlı istedikleri içindi. İşte bu yüzden çocuklarla çalışmıyordu. Çocuklar böyle bir kötülüğü hak etmiyorlardı. Ama anne babaları genellikle hak ediyordu.

"Ne yaptığımı görüyorsun?"

Jake kaşlarını çatı. "Ne yaptığını bilmene gerek yok. Nasıl olsa olacak. Sana ihtiyacımız olduğunu bilmene de gerek yok ama annemin bilmesi gerekiyor. Ve eğer sana bunu söylersem, belki sana daha çok güvenir." Tekrar annesine baktı. "Sonunda onun ne yaptığı fark etmeyecek zaten. Biz seninle olacağız. Ben olacak şeyleri görürüm."

"Olacakları değiştiremez misin?" Duydukları hoşuna gitmemişti. Kesinlikle bu çocuğu korumak zorunda kalmayı planlamamıştı .

Jake başını iki yana salladı. "Hayır, denedim. Bazen gördüğüm şekilde olmuyor ama yine de oluyor."

“Değiştirmeye çalıştım ne demek?”

“Kreşe giderken, bir kızın kayaktan düşüp kolunu kır-
dığını gördüm.”

“Aklında mı?”

“Evet. Bir film gibiydi. O gün öğleden sonra, kızı oyun
alanında gördüm. Yanına gidip kayaktan düşeceğini söyle-
dim. Ama kız piknik masasından düştü ve kolunu yine kırdı.
Gördüklerimi değiştirdim ama o olay yine de oldu. Hiçbir
şeyi değiştiremedim. O yüzden, denemeyi bıraktım.”

Garson yemeklerini getirince sustular. Jake tavuklarını
yedi. Emma da kendi yemeğini.

Will planını uygulama zamanının geldiğine karar verdi.
“Nereye gideceğimizi konuşmamız gerekiyor.”

Emma gözlerini devirerek hamburgerinden bir ısırık
aldı.

“Neden Dallas’ta kalmayı planlıyorsun?”

Emma omuz silkti. “Sen bizi oraya götürdüğün için.”

“Peki, benim gittiğim yere gelmeye ne dersin?”

Patates kızartmasını ağzına götürürken Emma’nın eli
havada kaldı. “Tam olarak nereye gidiyorsun?”

“Güney Dakota’ya.”

Emma kahkaha atmaya başladı. Aynı anda öksürüyordu
da. “Pardon. Güney Dakota dediğini duydum sandım.”

Will sırtıttı. “Doğru duydun.”

“Peki, ne diye Güney Dakota’ya gidiyorsun?” diye sor-
du Emma. Hâlâ gülüyordu.

“Sana bir danışman olduğumu söylemiştim. Orada bir
işim var.”

“Teksas’ta ne yapıyordun?” İnanmadığını açıkça belli ederek bakıyordu.

“Houston’da bir iş bitirdim daha yeni. Güney Dakota’ya birkaç gün sonra gitmem gerekiyor. Ben de gezerek gidiyorum.”

“Ben neden Güney Dakota’ya gidecekmişim?”

“Neden gitmeyesin? Buradan çok uzak. Sizi orada zor bulurlar.”

“Güney Dakota! Orada kışlar çok soğuktur. Benim oraya gitmek gibi bir niyetim yok.”

“O zaman benimle gelin. Sizi yolda bir yerde bırakırım. Oklahoma, Kansas, Nebraska. Nereyi istersen. Olur mu? Üç yerden birini seç.”

Emma kararsız kalmıştı.

“Will’le gideceğiz.” dedi Jake tavuğuna ketçap sıkarken.

Emma kaşlarını çattı ama karşı çıkmadı. Will biraz rahatlamıştı. Birkaç engel çıksa da, işler gayet iyi gidiyordu.

Beşinci Bölüm

Öğle yemeğinden sonra tekrar yola çıktılar. Emma iyice melankolik bir ruh haline bürünmüştü. Arabanın camından Dallas'ı ve sokaklarını izliyordu. Evsiz, arabasız ve parasız olması yetmiyormuş gibi bir de içinde garip bir his vardı. Bir şeyler doğru gitmiyordu. Yanlış olan şeyler vardı. Önündeki yola bakan Will'e döndü. İçindeki garip hissin nedeni o gibi görünüyordu ama fazlası da vardı. Daha büyük bir şey.

"Biz daha önce burada yaşıyorduk, değil mi anne?" Jake arka koltukta yolu izliyordu.

Emma cevap vermeden önce altdudağını ısırdı. "Evet, bebeğim burada yaşıyorduk."

"Kötü Adamlar gelene kadar, değil mi?" diye sordu Will, Emma'ya bakarak.

"Çok zekisin sen, değil mi? Evet. Kötü Adamlar gelene kadar." Sesi nefret doluydu ama umurunda değildi. Will'in bu kadar çok şey bilmesinden nefret ediyordu. *Lanet olsun, Jake. Neden ona söyledin ki?*

“Ne kadar zaman burada yaşıdınız?”

“Seni ilgilendirmez. Birbirimiz hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi. Uzun zaman birlikte kalmayacağız. O yüzden birbirimizi tanımamızın bir anlamı yok.”

“Güney Dakota’ya kadar yolumuz uzun. Birbirimizi tanıyabiliriz bu arada.”

“Bence müzik dinleyelim. Tim McGraw albümün var mı? Country müziği seven birine benziyorsun.” Midesindeki yanma içini kötü yaptı. Elini alnına götürdü. O kadar yağlı patates yememeliydi. Emma başını çevirip Jake’e baktı. Annesinin çantasında bulduğu oyuncak arabasıyla oynuyordu.

Will göz ucuyla Emma’ya baktı. “İyi misin?”

Emma sakinliğini korumaya çalışarak etraflarındaki arabalara baktı. Şüpheli bir siyah SUV arıyordu. “Jake, bir şeyler hissediyor musun?”

Jake şaşırarak başını kaldırdı. “Hayır anne. Güvendeziz.”

“Neler oluyor?” Will iyice doğrulup aynaları kontrol etti.

“Bir şeyler yolunda gitmiyor.” Emma koltuğa geri yaslanarak midesini tuttu. “İyi hissetmiyorum.”

Will rahatlamıştı. “Eğer kamyonetime kusacaksan...”

“Lanet kamyonetime kusmayacağım.” Gözlerini kapatıp derin nefes aldı. En azından şimdilik her şey yolundaydı. Adamların tekrar gelmesine haftalar vardı. İçindeki panik duygusu azalmaya başladı. Kamyonetin sarsılmalarıyla huzursuz bir uykuya daldı.

Will, Emma'ya ne olduğunu anlayamamıştı ama kadının epey korktuğu anlaşılıyordu. O kadar çabuk uykuya geçmesi şaşırtıcıydı. Dikiz aynasından arkaya baktı. Jake de ona bakıyordu.

“İyi misin Küçük Adam?”

Jake başıyla onayladı.

“Peki, anaokuluna mı gidiyorsun sen?”

Jake kahkaha attı. “Hayır. Yaz tatilindeyiz.”

Will başını iki yana salladı. “Evet, öyle. Çocukluğumun üzerinden çok zaman geçti.”

“Zaten annem beni evde eğitiyor. Okumayı, toplama ve çıkarma yapmayı biliyorum.” Jake bir an durup, sonra ekledi. “Eminim sen iyi bir çocuktun.”

Will çocukluğunu düşünmeyeli epey zaman olmuştu. “Evet, sanırım öyleydim. Çok sessiz bir çocuktum.” Çocukluğu o kadar iyi geçtiği için şanslıydı Will. En azından küçükken şanslıydı. Tabii babası çocukluğunun çoğunu kaçırmıştı. Birden anne babasının ne yaptığını düşündü. Uzun zamandır hiç aklına gelmemişlerdi. Onları, en son Irak'tan eve geldiğinde görmüştü. Ve babası onu artık evde istemediğini gayet açık belirtmişti.

“Köpeğin var mıydı?” diye sordu Jake.

“Köpek mi? Evet, bir köpeğim vardı. Adı Rusty'ydi. Bir gün kendi kendine gelmişti. Annem ona bakmama izin verdi.”

Jake suratını astı. “Ben de bir köpek istiyorum, ama annem çok taşındığımız için köpek alamayacağımı söylüyor.”

“Bu kadar çok taşınırken köpeğe bakmak zor. Kötü Adamlar peşinizden gelmeyi bırakırsa belki köpek alabilirsin.” Will, Jake ve Emma’yı gelecekte nelerin beklediğinden emin değildi. Emma’yı kendisini kiralayan adamlara teslim etmek üzereyken neden bu çocukla dostluk kuruyordu ki? Bu adamlar Emma’yı neden istiyordu? Hiçbir zaman soru soracak pozisyonda olmamıştı. Umurunda da değildi. “Jake, annen hiç kötü bir şey yaptı mı?”

Will, aynadan Jake’nin şaşkın yüzünü izledi. “Hayır, annem asla kötü bir şey yapmadı.”

Jake’in söyledikleri onu masum yapmazdı. Oğlunu korumaya çalışan çaresiz bir kadın birinden para çalmış olabiliirdi. Şu anda tek sahip olduğu bir çantaydı. İnsan bu durumda nasıl tekrar ayağa kalkabilirdi? Eğer daha önce de bu durumda kaldıysa, para çalıp birini kızdırmış olabiliirdi. Şimdi de adamlar borçlarını topluyorlardı. Ama bu adamlar çok güçlüydüler. Will alışık olmadığı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. İçinde suçluluk duygusu oluşuyordu. Yaptıklarından pişmanlık duymayalı uzun zaman olmuştu. Hemen kurtuldu o duygudan. O sadece işini yapıyordu.

Jake başını koltuğa yaslayıp uyudu. Will, Teksas’ı geçip Oklahoma’ya girdi.

Emma uyandığında biraz daha iyi hissediyordu ama bir şeylerin yanlış gittiği hissi hâlâ içindeydi. Arka koltuğa baktı. Jake uyuyordu. Demek ki bir şeyler hissetmemişti. “Neredeyiz?”

“Oklahoma’nın hemen dışındayız.” Will’in sol eli direksiyonun üzerindeydi.

“Bugün nereye kadar gideceğiz?”

“Kansas’a kadar sanırım. Bakalım yol ne gösterecek.”

Emma’nın canına tak edene kadar sessizce ilerlediler. Adam radyoyu bile açmamıştı.

“Tim McGraw albümü yok muydu?”

Will kahkaha attı. “Üzgünüm. Beni yanlış tanımışsın. Ben Country müzik dinlemem.”

“O zaman bana işinden söz et.”

Will kaşlarını kaldırdı. “Demek konuşmaya karar verdin.”

“Alfabe oyunu oynamayı tercih etmiyorsan konuşabiliriz. Ne tür bir danışmanlık işi yapıyorsun?”

Will alayla gülümsedi. “Eğer istersen, göstermek daha çok hoşuma gider.”

“Senin tipin olmadığımı sanıyordum. Yanımdakilerle falan.” Elini kaldırıp arka koltuğu işaret etti.

“Ah,” Will çenesine dokundu. “İşte bu canımı acıttı. Belki de ben de iyimser olmaya karar vermişimdir.”

“Pislik yapmayı hiç bırakıyor musun yoksa hep mi böylesin?”

Kahkaha attı. “Ben bilgisayarlarla çalışıyorum. Ağ işleri falan. Eğlenceli bir iş değil.”

“İşin için mi böyle insanları cazibenle etkilemeye çalışıyorsun?”

Will tek kaşını kaldırarak yavaşça gülümsedi. “İnan bana sadece laflar ibaret değilim. Gösterebilirim, teklifim hâlâ geçerli.”

Emma gözlerini devirdi. "Teşekkürler. Ben almayayım."

Bir çıkıştan geçtiler. "Tuvalet için falan durmak ister misin bu yakınlarda?" diye sordu Will.

"Hayır, ben iyiyim. Jake de uyuyor. Gidelim. Tabii sen durmak istemezsen."

"Ben uzun zaman tuvalete gitmeden seyahat edebilmek için eğitildim."

"Ah, evet. Askeri eğitimin. Hâlâ o konuda ciddi olmadığını düşünüyorum."

Will göz kırptı. "Sanırım bundan asla emin olamayacaksın. Peki, şimdi senin sıran. Sen de bana kendin hakkında bir şey söylemek zorundasın."

Emma ona bir şey söylemek istemiyordu. Onun söylediği şey de en az Will'inki kadar zararsız bir şey olmalıydı. "Tüm bunlar olmadan önce ben bir muhasebeciydim. Resmi sertifikalı bir muhasebeci."

Will hayret ederek gözlerini açtı. "Sen mi? Muhasebeci miydin?"

Emma hafifçe sırttı. "Bende muhasebeci tipi göremedin mi?"

"Tanıdığım hiçbir muhasebeciye benzemiyorsun. Nasıl araba kullanılacağını sana muhasebecilik okulunda mı öğrettiler?"

"Pek sayılmaz," dedi alayla. "Öyle sürmeyi gerektiği zaman öğrendim. İster inan ister inanma, ben eskiden sıkıcı bir insandım."

"Prenses, nedense senin sıkıcı olabileceğini hiç sanmı-

yorum.” Gerçekten iltifat ediyor gibiydi. “Peki, neden artık muhasebecilik yapmıyorsun?”

“Hiç haber vermeden kaçıp duruyorken profesyonel dünyada iş sahibi olmak zor. İşverenler çok kızıyor.”

“Evet, sanırım haklısın. Kötü Adamlar yüzünden işlerini bırakıyorsun, değil mi?”

Emma çok fazla açıldığını fark etti. Oturduğu yerde doğruldu. “Jake seninle bu konuyu konuşmayı gerekli görer bilir ama ben görmüyorum.”

“Doğrudur.”

Will’in birden bu kadar anlayışlı olması sinirini bozdu. Bir şey peşinde olmalıydı adam. “Peki, sen danışmanlık becerilerini askeriyede mi edindin?”

Will bir an durup sonra içten bir kahkaha attı. “Evet,” dedi kahkahaların arasında. “Öyle de diyebiliriz.”

“Orduda ne yapıyordun?”

Ukala tavrı geri döndü. Yavaşça gülümsedi. “Eğer söylersem, seni öldürmem gerekir.”

Emma homurdandı. “Gerçekten mi? Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Çok klişe.” Emma tekrar gözlerini kapadı. Bu uzun bir yolculuk olacaktı.

“Burada hiç yaşadın mı?” diye sordu Will. Oklahoma’nın dış mahallelerindelerdi.

“Bilgi peşinde misin?”

“Nerede yaşamış olduğun beni neden ilgilendirsin?”

“Aynen öyle. O zaman ne diye soruyorsun?”

“Anne, Will’e karşı daha nazik olman gerek.” Jake arka

koltukta doğruldu. Yanaklarından yaşlar akıyordu.

Emma'nın içi burkuldu. Uzanıp Jake'in yanaklarındaki yaşları kuruladı. "Özür dilerim. Daha nazik olacağım. Tamam mı?"

Will homurdandı.

Emma gözlerini kısarak ona baktı. "Beni zorlama."

"Anne, daha nazik. *Lütfen.*"

Oğlunun yüzü o kadar içtendi ki suçluluk duygusu dev bir dalga gibi Emma'ya çarptı. Neden Will'le iyi geçinmesini umursuyordu ki? Belki de Jake, Will'den hoşlanmıştı ve onu bir baba figürü olarak görüyordu. Tanrı korusun. Sebebi ne olursa olsun, oğlunun hislerine saygı göstermesi gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim, bebeğim. Deneyeceğim. Tamam mı?"

Jake başını salladı ama yüzünde hâlâ endişe vardı. Emma parmaklarıyla oğlunun yüzüne dokundu. Neden endişeliydi acaba? "Sorun ne, Jake? Kötü Adamlar'ı mı görüyorsun?"

Yaşla dolu gözlerle annesine baktı. Yavaşça başını iki yana salladı.

Emma son bir kez oğlunun yanağına dokunup önüne döndü. Midesindeki his büyüyerek geri dönmüştü. Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Will, Emma ve Jake'le ne yapacağından emin değildi. Jake'in hassas bir çocuk olduğu açıktı. İstese de istemese de Jake'den ve o korkunç gösterisinden hoşlanmaya başlamıştı. Zor da olsa Emma'yla zıtlaşmamaya çalışacaktı. Wichita'ya

yetmiş beş mil kaldığını gösteren bir tabelanın yanından geçtiler.

“Trafik saatinde Wichita’ya varacağız. Şehir dışında bir yerlerde durup akşam yemeği yiyebiliriz. Böylece trafikten biraz kurtuluruz.”

“Tamam,” dedi Emma pencereden dışarı bakarak. Jake ağladığından beri midesini tutuyordu.

“Biraz ileride bir dinlenme yeri var. Biraz duralım mı? Jake, tualete gitmek ister misin?” dedi Will.

“Evet.

Will, Emma’ya baktı. Altdudağını ısırmış bir şeyler düşünüyordu. “İyi misin?” diye yavaşça sordu.

Sesindeki yumuşaklık Emma’yı şaşırtmıştı. “Evet, iyi olacağım,” dedi ama sesindeki belirsizlik açıktı. Will cesur Emma’yı daha çok seviyordu. Hem o daha eğlenceliydi hem de aklından çıkarması daha kolaydı. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Arabayı dinlenme yerine çekti. Park yerinin köşesinde tuvaletler sıralanmıştı. Büyük binanın etrafında para ile çalışan makineler vardı. Etrafta birkaç tane de piknik masası vardı. Akşamüzeri olduğu için park yerinde sadece birkaç araba vardı. Will de oraya park etti. Diğer arabalardan ayrı bir yerdeydi. Emma çantasını alıp dışarı çıktı. Jake’i arkasından alırken sıkıca çantasını tutuyordu.

“Biri çantanı çalar diye mi korkuyorsun?”

Emma’nın yüzünde hem şaşkınlık hem de suçluluk vardı. “Hayır, saçmalama.”

Will kamyonetten inip ön tarafa yürüdü. Emma ve Jake'i bekliyordu. Emma'nın aklında bir şey vardı. Bu sorunla nasıl başa çıkabileceğini düşünürken, Jake koşup Will'in elini tuttu. Will şaşırarak irkildi ama Jake elini sıkı sıkı tutmuştu.

"Ben tuvalete Will'le gitmek istiyorum." Jake öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki Emma'nın karşı çıkma şansı kalmamıştı.

"Jake, bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şimdi benimle gel. Bir dahaki sefere Will ile gidersin." Her zamanki öfkesi yoktu. Ses tonunda endişe vardı.

Will gerildi. "Her şey yolunda mı?" Park alanını hızla gözden geçirdi, ama olağandışı bir şey göremedi.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var." Emma elini tekrar midesinin üzerine koydu. Çantasını yine sıkı sıkı tutuyordu. "Jake, Kötü Adamlar'ı görmediğine emin misin?"

Jake, Will'in elini daha sıkı tuttu. "Hayır, anne. Her şey yolunda."

Will'in içinde Jake'in doğruyu söylemediğine dair bir his vardı. Etrafına bakınıp elini Emma'nın sırtına koydu ve onu tuvaletlere doğru hafifçe itti. "İşimizi hızla bitirip buradan çıkalım." Park yerinden geçerken arkasını sürekli kontrol etti. Her ikisi de garip davranıyorlardı. Eğer acilen tuvalete gitmesi gerekmeseydi, ara vermeden çekip giderdi.

Jake elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Binaya girdiklerinde Emma elini Jake'e uzattı. "Benimle gel, Jake."

"Ben Will'le gideceğim."

“Jake, lütfen. Buna vaktimiz yok.” diye adeta yalvardı Emma.

Will kadının gözlerindeki korkuyu gördü. “Emma, neler oluyor?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum içimde bizi izlediklerine dair korkunç bir his var. Tüm öğleden sonra böyle hissettim. Ama Jake onları görmediğini söylüyor. Ben de bir şey görmüyorum...”

Jake’in eli Will’in elini tahmin ettiğinden çok daha fazla bir güçle sıkıyordu. Jake’in onunla gitmek istediği açıktı ve Will bunun nedenini merak ediyordu. “Emma sen tuvalete git. Yemin ederim ben Jake’e bakarım. Ona bir şey olmasına asla izin vermem.” Will söz verirken Emma’nın gözlerine baktı. Kendi de şaşırmişti söylediklerine. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Emma bir Jake’e bir Will’e baktı. Sonunda pes etti. “Acele edin, tamam mı?” Tuvalete girmeden önce park yerine tekrar baktı.

Will, Jake’le birlikte tuvalete girerken bir adam iki oğluyla birlikte dışarı çıkıyordu. Will hızla tuvaleti kontrol etti. Hiç kimse yoktu. Jake, Will’in elini bıraktı ve klozetlerden birine girdi. Will pisuvara doğru gitti.

“Seni burada bekliyorum.”

Tuvaletin tuğla duvarının ilginç bir yanı yoktu. O yüzden, Will tekrar Emma ve Jake’i düşünmeye başladı. Neden Emma o kadar endişeliydi de Jake değildi? Çocuğun bir şeyler sakladığından emindi.

Will işini bitirdiği sırada Jake de çıktı. Lavaboların önünde durup suyu açtılar. Will, Jake bilgi verecek mi diye beklemeye karar verdi. "Kötü Adamlar'ın geldiğini nereden biliyorsun?"

Jake ellerini dikkatle yıkadı. "Onları görebiliyorum. Arabalarında bizi izlediklerini ya da peşimizden geldiklerini görüyorum."

"Bir dahaki sefere onları gördüğünde, beni uyarır mısın?"

Jake suyu kapatıp ona döndü. Ellerinden yere su damlıyordu. "Senin hakkında bir şeyler biliyorum." Gözlerini hiç kırpmadan Will'in gözlerine bakıyordu.

Will'in yüzündeki tüm kan çekildi. Jake'in bakışlarından kaçıp lavaboya eğildi ve ellerini yıkamaya başladı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Senin kim için çalıştığını biliyorum. Uyuduğumda, seni gördüm."

Will aynadan bakınca Jake'in delici bakışlarını gördü ve Jake bir şey diyecek mi diye bekledi. Sonra boğazını temizledi. "Bilgisayar şirketinden mi bahsediyorsun?"

"Hayır. Diğer Kötü Adamlar'dan."

Will dondu. Beş yaşında bir çocuk nasıl kendini yakalanmış gibi hissetmesine neden oluyordu? Kâğıt havlulara uzandı. Birkaç tane de Jake'e verip ellerini kurulamaya başladı. "Jake, kötü bir rüya görmüş olmalısın. Neden böyle bir şey düşündün?"

"Seninle ilgili gerçeği biliyorum. Şimdi sen de bildiğimi

biliyorsun.” Jake dimdik duruyordu. Elleri hâlâ ıslaktı. Tek elinde kullanılmamış kâğıt havlular vardı. Yüzü ifadesizdi.

Will onun önünde diz çöktü. Konuya nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. İnkâr etmeye devam mı etmeliydi?

“Anneme söylemeyeceğim.” Jake’in küçük sesi tuvaletin duvarlarında yankılandı.

Will gözlerini kıstı. Yüzü Jake’e çok yakındı. Sesini alçalttı. “Jake, benim kötü biri olduğumu düşünüyorsan, neden annene söylemiyorsun?”

Jake’nin dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oluştu. “Senin kötü olduğunu söylemedim.”

Will ağzını açıp kapadı. Nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

Jake çıkmak için döndü. “Annem korkmuştur. Bizi bekliyor. Gidelim.”

“Jake,” diye bağırıp ayağa kalktı Will.

Çocuk başını çevirip ona baktı.

“Kötü Adamlar’la ilgili sorumu cevaplamadın. Geldiklerini görünce bana söyler misin?”

Jake’in yüzü yine ifadesizdi. Kâğıt havluları çöp kutusuna atıp kapıdan çıktı.

Altıncı Bölüm

Tuvaletten çıkınca, Jake'in Emma'nın elini tuttuğunu gördü.

Will çıktığı anda, "Onun tek başına çıkmasına nasıl izin verdin?" diye dişlerini sıkarak bağırdı Emma.

Will mahcup bir ifadeyle Jake'e baktı. "Bir anda koştu. Gelecek sefere onu kendime kelepçelerim." Ses tonu söyledikleriyle uyuşmuyordu. Aklında hâlâ tuvaletteki sahne vardı.

"Gelecek sefere mi? Gelecek sefer olmayacak." Emma hızla kamyonete gitti. Jake'i de peşinden sürüklüyordu.

"İyi." Will'in de yakın zamanda o çocukla tekrar yalnız kalmak gibi bir niyeti yoktu. Emma'nın morali bozuktu. Will'inki de en az onunki kadar bozuktu. Aynadan bakınca Jake'in ona gülümsediğini gördü. Tekrar yola baktı Will. Kollarındaki tüyler ürpermişti.

Jake biliyordu. Belki de blöf yapıyordu. Will tekrar ço-

cuğa baktı. Onun blöf yapmadığını biliyordu. Peki, gerçeği biliyorsa neden onları Güney Dakota'ya götürmesine izin veriyordu? Belki de Güney Dakota'daki adamlar kötü değildi. Belki de onları koruyacaklardı.

Jake kötü olduğunu söylemedim demişti. Sözleri Will'in kulaklarında yankılanıyordu. Tıpkı kirli tuvalet duvarlarında yankılandığı gibi. Çocuk yanılıyordu. Hayatının son on yılı pislik içinde geçmişti. Yaptığı şeyler... bazılarını başkalarından aldığı emirlerle, bazılarını kendi kendine yapmıştı. İyi olduğu zamanlar da vardı. Bunlar Rusty adında bir köpeğinin olduğu, çocuk olduğu zamanlardı. Çocukken hayat çok basitti. Adaletle ve iyiliğe inanırdı. Doğruya ve yanlışla inanırdı. Çocukken, kahramanlara inanırdı. Sonra Irak'a gitti. Bir kahraman olmak için orduya girmişti. Tıpkı babası gibi. Ama toplumdan dışlanmış biri olarak geri dönmüştü. Hem de onurlu terhis adı altında kovularak.

Will'in dünyasında kahramanlara yer yoktu.

Tuvallette Jake ile Will arasında bir şeyler olmuştu ama Emma ne olduğunu bilmiyordu. Jake ters giden bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Arabasıyla ve oyuncak köpeğiyle oynuyor, arada bir dikkatini çeken tabelaları ya da yolda ölen hayvanları işaret ediyordu. Will ise morali bozuk bir haldeydi. Direksiyonu iki eliyle kavrayıp sıkıyordu. Moladan sonra tek bir kelime etmemişti. Emma'nın da onunla konuşacak cesareti yoktu. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değil, di-

reksiyon yerine onun boynuna yapışmasından korktuğu için konuşmuyordu.

Wichita'ya yaklaştıklarında trafik arttı. Will bir restoranın park yerine çekti. Hâlâ sessizce burnundan soluyordu. Kamyonetten indikten sonra, Jake gülümseyip Will'in elini tuttu. Will de kabul etti. Jake'in Will'e bağlandığını görünce Emma'nın endişesi arttı.

Masanın bekleme süresi on dakikaydı. Jake de Will'le birlikte etrafa bakmak istedi. Will, Emma'dan izin almak için kaşlarını kaldırdı. Emma gönülsüzce kabul etti. Jake, Will'i restoranın arkasına götürdü. Emma tek başına kalmıştı.

Jake bir sürü oyuncak hayvanın olduğu yere gitti. Will'in elini bırakmış tek tek tüm hayvanlara dokunuyordu. "Benim oyuncak köpeğim var," dedi. "Gerçek köpeğim olmadığı için onu aldık."

"Aslında çok da bir şeyi yok gerçek köpeğin. Çok iş çıkarıyorlar." Will oyuncak bir fil alıp elinde tuttu.

"Rusty de çok iş çıkarıyor muydu?"

"Tabii. Beslemem, su vermem ve okuldan sonra yürüyüşe götürmem gerekiyordu."

Emma, Jake'in Will'in bir köpeği olduğunu bilmesine şaşırdı. O arabada uyurken konuşmuş olmalıydılar. Başka neler konuştuklarını merak etti.

"Ama eminim o seni çok sevmiştir. Senin yatağında uyur muydu?"

Will gözlerini arka duvara dikti. "Evet, uyurdu. İyi bir köpekti Rusty."

Will'in yüzü daha yumuşak ve daha açıktı. Emma, Will'i küçük bir ocuk olarak düşünmekte zorlanıyordu. Ama nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Onun bu yanını görmekten rahatsız olmuştu. Kendini zel bir konuşmaya tanık olan bir yabancı gibi hissetmişti.

"Eğer bir köpeğim olsaydı, ona çok iyi bakardım."

Will oyuncağı kutuya koyup Jake'in saçlarını okşadı. "Eminim bakardın."

Will'e bakınca Jake'in yanakları kızardı. Gözleri parlıyordu. "Seni sevdim, Will."

Will ağzını açıp kaşlarını kaldırdı ve masalarının hazır olduğu anonsu gelince boğazını temizledi. "Bizi anons ediyorlar."

Jake gülümseyerek Will'in elini tuttu. Garsona doğru gittiler. Jake, Will'in büyük adımlarına ayak uydurabilmek için kısa bacaklarını açarak yürüyordu. Emma arkaların-daydı. Olanları hayal edip etmediğini düşünüyordu.

Garson onları arka taraftaki masalarına götürdü. Will oturunca, Jake hemen onun yanındaki sandalyeye geçti. Emma karşılarında oturuyordu. Jake'in birden Will'e bu kadar bağlanması onu endişelendirmişti. Jake daha önce ondan başka hiçbir yetişkinle ilgilenmemişti.

Garson içecek siparişlerini aldı. Emma ğlen yemeğinden sonra sadece kırk doları kaldığını fark etti. Kendisi ve Jake için su sipariş etti. Jake ocuk mnsne bakmaya başlamıştı.

"Jake, yemeklerimizi paylaşacağız, tamam mı?"

Jake başını kaldırıp ona baktı. “Ama ben tavuk istiyorum.”

Emma eğilip sesini alçalttı. “Tavuk alabiliriz. Sadece paylaşmamız gerekiyor.”

Will mönüden başını kaldırdı. “Ne kadar paran var?”

Utançtan Emma’nın yanakları kızardı.

Will kadının tereddüt ettiğini gördü. “Emma, çocuk tavuk alsın. Ben sana akşam yemeği ısmarlarım.”

“Teşekkürler Will, ama gerek yok. Ben başımın çaresine bakarım.”

Will göz kırpıp alayla gülümsedi. “Merak etme. Borcumu sonra alırım.”

Emma sinirlenebilirdi ama Will’in köpeğinden bahsedip Jake’in saçını okşarken takındığı tavrı sinirini yatıştırdı. Belki de Will’in çoğu hareketinin blöften ibaret olduğunu düşündü.

“Eminim alırsın.”

Will gülümseyip kaşlarını kaldırdı. “Teklifimi kabul ediyor musun?”

“Hiç de değil.” Emma gözlerini devirip mönüyü itti.

Will de mönüyü bırakıp ona doğru eğildi. “Ciddiyim, Emma.” Sesi içten geliyordu. Neden bu kadar nazik olduğunu merak etti kadın.

Emma ihtiyatla gülümsedi. “Yemek konusunda mı ödeme konusunda mı?”

Will kahkaha atıp geri yaslandı. “Yemek konusunda, tabii ki. Senin yanında yükün var.” Konuşmalarını dikkatle dinleyen Jake’i işaret etti başıyla.

“Will, gerçekten de...”

Garson geri geldiğinde Will kendi yemeğini, Jake için tavuk ve bir bardak çikolatalı süt sipariş etti. Sonra Emma’ya döndü. “Ya siz, Hanımefendi?”

Emma salata sipariş edip mönüyü garsona verdi. Garson yanlarından ayrılırken, “Salata mı? Cidden mi?” dedi Will.

“Belki ben lifli yeşil sebzeleri seviyorumdur.”

“Umarım öyledir. Öğle yemeğinde yediklerini gördükten sonra, az yiyorum diyerek beni kandırman düşük bir ihtimal.”

Emma kaşlarını çatı. Jake boya kalemlerini bırakıp Will’den kendisiyle satranç oynamasını istedi.

Will satranç tahtasını eline alıp masaya açarken, “Daha önce oynadın mı bu oyunu?” diye sordu.

“Birkaç kez.”

“Ben iyi oynarım. Sana kıyak geçeceğimi sanma.”

“Tamam, önce ben başlayacağım.”

“Tamamdır.”

Jake masaya eğilip bir hamle yaptı sonra başını kaldırıp Will’e baktı. “Senin sıran.”

Will tahtayı inceledikten sonra birkaç hamle yaptı.

Jake’in ağzı hayretle açıldı. “Nasıl yaptın bunu?”

“Strateji.”

Jake dilini hafifçe dışarı çıkarıp oynuyordu. Emma konsantre olmaya çalışan klasik Jake diye düşündü. Bir hamle yapıp geri yaslandı çocuk. Will’i ilgi ve dikkatle izliyordu.

Will’in ağzı aralıktı. Bir hamle daha yapıp Jake’e göz kırptı.

Emma, Jake'in yenilmeye sinirlenmesinden korkuyordu ama ocuk Will'i yenmeye daha kararlı görünüyordu. Jake bir hamle yaptı. Will bir sonraki hamlesiyle onu yendi.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Jake soluksuz bir halde.

"Söyledim ya sana. Strateji."

"Bana da öğretir misin?" Gözlerinde hayranlık vardı.

"Ah." Will tereddüt etti. "Olabilir."

Satranç tahtasını tekrar dizdiler. Will, Jake'e nasıl hamle yapması gerektiği hakkında bilgiler verdi. İkinci oyunu da bitirdikten sonra, Jake tekrar oynamak için yalvardı. Emma, Will'in sabrını ve hoşgörüsünü şaşkınlıkla izliyordu. Oyunun tam ortasında yemekler geldi ama bu bile onları durdurmadı.

"Jake, bu son el. Sonra yemeğini yemen gerek."

Jake itiraz etmek için ağzını açtı.

"Annen haklı. Tavuğunu yedikten sonra, bir kez daha oynarız.

Jake'in yüzü aydınlandı ve hemen yemeğine daldı.

Will ve Emma sessizce yemeklerini yediler. Will'in durgun hali geçmişti. Emma daha önceleri ona bağırdığı için neredeyse pişmanlık duyacaktı. Jake inatçı olabiliyordu. Tanrı biliyordu ki aklına bir şeyi koyduğu zaman o şeyi yapardı. Muhtemelen Will olmadan kendi çıkmıştı tuvaletten. Artı, Emma endişeli olsa da Jake, Kötü Adamlar'ı hissediyordu. Jake yemeğini ağzına tıkıştırdı. Oynayabilmek için acele ediyordu.

"Yavaş ol adamım. Bir yere gitmiyoruz," diyerek kahkaha attı Will.

Jake biraz da olsa yavaşladı. "Bitti!" diye bağırdı yemeğinin son lokması ağzındayken.

"Ben bitirmedim, o yüzden bekleyeceksin."

Emma, Jake'in yine itiraz etmesini bekledi ama Jake kendi kendine alıştırma yapmaya başladı. Will de Jake'in yaptıklarını görünce hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi Emma.

"Borcumu sonra alırım," diyerek göz kırptı Will.

Başını iki yana sallayarak yemeğine geri döndü Emma.

Bir el daha oynadıktan sonra, Will hesabı ödedi. Emma içinde oluşan utanca aldırmamaya çalışıyordu. Restorandan geçerken Will oyuncakların olduğu kısma yöneldi. Jake ve Emma da peşinden gittiler.

"Nereye gidiyorsun?"

Will cevap vermedi. Onun yerine, paket halinde bir satranç takımı alıp Jake'e verdi. "Sana bunlardan bir tane alacağım. Böylece alıştırma yapabilirsin. Bakalım bir dahaki sefere beni yenebilecek misin?"

Jake kocaman gülümsedi. "Gerçekten mi?" Will'in bacaklarına sarıldı. Neredeyse düşürecekti onu. "Teşekkürler Will."

Will ağzı açık kaldı. Sonra Jake'in başını okşayıp uzaklara baktı. "Bir şey değil. Oynayacak başka şeyler almaya ne dersin? Yarın uzun bir yol gideceğiz."

Suçluluk duygusu Emma'nın içinde dalgalar halinde yayılıyordu. Annelik yeteneğine olan ufacık güveni de gidiyordu. Will'in cömertliğine minnettardı ama oğluna bakamadığı

için kendini suçluyordu. “Will, bunu yapmana gerek yok...”

“Kendim için yapıyorum bunu,” dedi Will. Sonra rafları karıştıran Jake’e döndü. “Eğer oyalanacak bir şey bulamazsa, benim canımı çıkaracak.”

“Oyuncak yerine kitap alabilir miyim?” diye sordu Jake bir sepeti karıştırırken.

“Evet, tabii. Ne istersen.” Sesi netti. “Seç bir tane de çıkaralım buradan.” Hızla kasaya doğru gitti.

Will’in moralinin aniden değişmesinin Jake’in hislerini inciteceğini düşünmüştü ama Jake fark etmemiş gibiydi. Gözleri mutlulukla parılıyordu.

Bu çocuğa ne yapacağı konusunda emin değildi. Bir an Will’in ödünü koparıyor, sonra Will’in yumuşak karnını buluyordu. Jake’e satranç takımını ve kitabı almasına o da Emma kadar şaşıırıyordu. Çocuk onu ele geçiriyordu.

İşte bu yüzden çocuklarla çalışmıyordu.

Kötü tarafı geri dönmüştü. Kafası karışmış olan Emma’ya baktı. *Aklını başına almalıydı.* Ruh hali regl dönemindeki bir kadın gibi değışkendi.

Emma hafifçe inledi. Will ona bakarken kadının yüzü değışti. “İyi misin?”

“Bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor.”

Will arkasına baktı. “Jake, bir şeyler hissediyor musun?”

Jake satranca dalmıştı. Şaşıırarak başını kaldırdı. “Hayır.”

Belki de Emma aşırı evhamlıydı. Kontrol Jake’de gibiydi. Yine de bunu kabul etmesi güçtü. Çocuk endişeli gö-

rünmüyordu. Will de endişelenecek bir neden göremiyordu.

Wil, GPS cihazını kontrol etti. “Salina’ya bir buçuk saat var. Geceyi orada geçireceğiz.”

“Tabii. Olur,” diye mırıldandı Emma. Yüzünü cama dönmüştü.

Bir saat sessizce gittiler. Jake arkada satranç takımıyla oynuyordu. Sonra tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

“Neredeyse geldik. Bekleyemez misin?” diye sordu Will.

“Bilmiyorum.” Sesi tereddütlüydü. Will ilk fırsatta durmaya karar verdi. Çocuğun arka koltuğuna işemesini istemiyordu. Hızla gidip mola yerinde durdu. Batmakta olan güneş neredeyse boş olan park yerine gölgeler düşürüyordu.

“Bir şeyler ters gidiyor,” dedi Emma. Sesi katıydı.

“Jake?” Will arkasına doğru seslendi.

Jake başını iki yana salladı. Kafası karışmıştı. “Ben bir şey görmüyorum.”

“Tuvaletin önüne park eder misin? *Lütfen?*”

“Tabii. Neden olmasın?” Arabayı tuvaletlerin girişine yakın bir yere çekip park etti. “Burası iyi mi?”

Emma park yerine göz gezdirdi. Gözlerini kocaman açmış, ağzını sıkıca kapamıştı. “Teşekkürler.”

Emma işin tadını kaçırıyor, diye düşündü Will. Kapıyı açtı.

“Jake bu kez benimle geliyor.”

“Bana uyar.” Jake’le tuvalette biraz daha vakit geçirmeye niyeti yoktu.

Emma çantasını yanına alıp Jake’in elini tuttu.

“Çabuk olalım.” Will kamyonete yaslanıp Emma’nın Jake’i tuvalete götürmesini izledi. Arka kapıyı açıp metal çantayı çıkardı. Hazırlıklı olmanın iyi olacağına karar vermişti. Tüfeğı doldurup koltuğun altındaki battaniyeye sardı. Bileğindeki silah doluydu. Şoför koltuğunun altındaki de.

Tuvaletten bir aile çıkıp arabalarına gitti. Will dönüp arabayı izledi. Göz ucuyla siyah bir SUV görünce gerildi. Dışarıda bir milyon siyah SUV vardı. Bir tanesini görmesi bir şey ifade etmiyordu. Ama sonra bir tane daha geldi. Will tüfeğine davrandı.

“Emma!”

Ailenin bindiğı araba giderken iki siyah araba onlara doğru yaklaştı. Will hızla tuvalet girişine göz attı. Emma kapıda tek başına duruyordu. Yüzünün rengi atmıştı. “Jake geldiklerini söyledi!” diye bağırdı.

Kahretsin. Jake’in erken uyarı sistemi buydu işte.

Will, Jake ve Emma’yı kamyonete bindirip kaçırmayı tercih ederdi ama arabalar çok yakındaydı. Duvarların arkasında daha güvende olurlardı.

“Geldiler bile. Orada kalın!”

“Dışarı çıkmalıyız...”

Will arka kapıyı kapadı. Emma artık tüfeğı görebiliyordu. “Tuvalette kalın!” Kamyonetin önünde eğilip tüfeğinin namlusunu kaldırdı. Sonra kapıya baktı. Emma kaybolmuştu.

Will kamyoneti aradayken çatışmaya girmek istemezdi ama kamyonetini terk etmek de istemiyordu. Binanın yakınlarındaki korunaklı bir yere gidip saklandı. Tüfeğıyle nişan

almıştı. Arabalar binaya yaklaşıp camlarını açtılar. Silahları dışarı çıkmıştı. Kurşun sesleri doldurdu akşamı. Will dikkat etmesi için Emma'ya bağırarak istedi ama o kendini korumak konusunda deneyimli görünüyordu. Will yan koltuktaki adamlardan birini hakladı. Arabaların arkasından bir sürü adam geldi. Adamların tuvalete girmediğinden emin olmalıydı.

En iyi ihtimalle altı ya da sekiz kişi olduklarını tahmin ediyordu. Sayıca ondan fazlaydılar ama daha önce de bu durumda kalmıştı. Arabaların arkasında saklanan adamlardan biri tuvaletlere doğru gitti. Will tek bir kurşunla adamı durdurdu. Sabır bu işin anahtarıydı. Emma'ya ya da ona doğru gitmedikleri sürece, tüm gece bekleyebilirdi. Ancak Emma'yı canlı teslim ederse parasını alacaktı. O anda parayı kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Adamlardan ikisi tuvalete doğru gitti. Will birini vurdu ama diğeri duvarlara sığındı.

Orospu çocuğu.

Yedinci Bölüm

Elinde tüfekle kamyonetten nişan almış Will'in görüntüsü Emma'yı korkutmuştu ama SUV arabalar yaklaşırken bunu düşünecek vakit yoktu. Tuvalete koşup Jake'i son klozete itti. Çocuğu tuvaletin arkasına oturtup kapıyı kapadı.

Park yerinden silah sesi geliyordu. Çantasından kendi silahını çıkarıp güvenlik kilidini açtı. Will'in neden tüfek taşıdığını merak ediyordu ama dışarıdan gelen sesler adamın onların tarafında olduğunu gösteriyordu. Klozetin üzerine oturup Jake'i arkasına aldı. Sonra ayaklarını yerden kaldırıp, silahını kapıya yöneltti.

"Bir şey olmayacak, anne." Jake küçücük eliyle annesinin omzunu okşuyordu. Emma ağlamak istedi.

Durum çok kötüydü. "Emin misin, Jake?" Tüm bunlar olağandışıydı. Onun Jake'i teselli etmesi gerekiyordu.

"Evet. Will bize yardım edecek."

Emma bundan tamamen emin olmayı diledi. Silah ses-

leri dinmişti. Ya Will'i vurdularsa? İcini panik kapladı.

Jake elini Emma'nın omzuna koydu. Kadının omzu alev almıştı sanki.

Sorun yok, anne. Bir şey olmayacak.

Jake'in söylediklerini zihninde duyabiliyordu. Birden irkilip arkasına baktı. Jake hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi hızla kayboldu.

Kötü Adamlar'dan biri geliyor.

Elindeki silah titredi. Tekrar kapıya baktı. Tuvaletin zemininden gelen ayak sesleri, lavabolardan damlayan su sesiyle karışıyordu. Belki de Will'di.

Hayır. Kötü Adamlar'dan biri.

Sadece Emma, Jake'in söylediklerini zihninin içinde duymuyordu, Jake de onun düşüncelerini duyabiliyordu. Yeni keşfettiği bu şeyin üzerinde yoğunlaşacak vakti yoktu. Klozetlerden birinin kapısı hızla açıldı. Paravan duvarlar sallandı. Emma gerilmişti. Dört klozet vardı ve onlar en sonuncusundalardı. Kesik kesik nefes almaya başladı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. *Sakin ol, Emma. Kendine gel.*

İkinci kapı açılınca tepelerindeki floresan lambanın ışığı titredi. Duvara çarpan metalin sesi Emma'nın düşüncelerini bölüyordu. Göğsü nefes almasını zorlaştırıyordu. Jake'in eli omuzundaydı. Vücuduna sıcaklık yayılıyordu yavaşça. Onu sakinleştiriyordu.

Bunu yapabilirsin, anne.

Üçüncü kapı da açıldı. Duvarlar sertçe titredi. Dışarıdan bir dizi silah sesi geldi.

Sırada onların olduğu klozet vardı. Ellerini birleştirip silahını sabitledi. Parmağı tetikteydi. *Tanrım, ya Will'se?* Gözleri yaşla doldu. Görüşü bulanıklaşmıştı.

Değil.

Kapı açıldı. Emma tetiği çekti. Birkaç kez ateş etti. Kapıdaki adamın gözleri geriye doğru düşerken hayretle açıldı. Adamın elindeki silah düşüp zıpladı ve tekrar yere düştü. Adam duvara çarpıp yere kaydı. Arkasındaki duvarda kan izi bırakmıştı. Emma derin bir iç çekti.

Aman Tanrım. Onu öldürdüm.

Will vurulmadan binaya girmeliydi. Az ileride bir dizi büyük çöp konteyneri vardı. Eğer onların arkasına geçerse, binanın arkasına geçip küçük pencerelerden birini kırabilirdi. Seri bir şekilde ateş edip çöp konteynerlerinin arkasına geçti. Birkaç sıyrık dışında, hiç yara almadan kurtulmuştu. Konteynerlerin en ucuna gidince binanın girişinin savunmasız olduğunu gördü. Sonra tuvaletten birkaç el ateş sesi geldi.

Kahretsin. Bir an kalbi çıkacak gibi oldu.

Binanın arka tarafına giden arayı hızla geçti. Duvara dayanıp tüfeğinin arkasıyla camı kırdı. Sonra dönüp silahını doğrulttu. Silahlı adamlardan biri yerdeydi. Sırtı duvara dayanmıştı. Göğsünden kan akıyordu. Akan kandan adamın öldüğü belliydi. Emma korkarak başını kaldırdı. Silahını Will'e doğrulttu. Yüzü bembeyazdı. Silahını indirdi.

“İyi misin?” Silahı nereden aldığını soracak vakti yoktu.

Emma başıyla onayladı.

“Jake nerede?”

Jake klozetin kapısının arkasından başını uzattı. Gözleri kocaman açılmıştı ama yara almamıştı.

Will pencerede kalan camları da kırarak içeri girdi ve eğilip yerdeki silahı aldı. Mandalını kontrol edip Emma'ya uzattı. "Görünen o ki, silah kullanmayı biliyorsun."

Emma silahı aldı. Titreyen elleri Will'i şaşırtmıştı. Anahtarlarını cebinden çıkarıp Emma'ya uzattı. Emma donmuş bir halde Will'in eline bakıyordu.

Will eğilip ayak bileğinden bir tabanca çıkardı. "Jake'i kamyonete götürmeni istiyorum. Onu ön tarafa yere koy. Ben ikinizi koruyacağım. Kamyonete binince, benim olduğum yere gelin. Ben de binerim, gideriz. Tamam mı?"

Emma ona baktı. Kocaman koyu renk gözleri, her zamankinden solgun olan yüzüyle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Will ayağa kalktı. Boştaki eliyle Emma'nın yüzünü tuttu. "Emma, yeter artık. Bebekliği bırak. İşe odaklanman gerek." Parmaklarını yüzüne geçirdi. "Hazır mısın, değil misin?"

Emma'nın gözünde öfke parladı. Yüzünü geri çekti. "Evet."

Will tuvaletin girişine gitti. "Ben onları oyalarken, duvar tarafında kalın. Sonra Jake'i elinden geldiğince hızla al ve koşarak şoför tarafından arabaya binin. Jake'i ön tarafta yere koy. Tamam mı?"

"İlk söylediğinde seni duydum," dedi Emma.

"Geri gelip beni almayı unutma." Göz kırıp kapıya gitti ve ateş etmeye başladı.

Emma ikinci silahı da çantasına koyup Jake'i duvar tarafından yürütmeye başladı. Korkusunun yerini öfke almıştı. Will bir pislikti ve küstah tavrı onu sinir ediyordu. O silahlı çatışmalara alışkın olabilirdi ama Emma değildi.

Emma arabanın binadan biraz uzakta park edilmiş olduğunu gördü. Will koşarak dışarı çıkıp kamyonetten uzağa gitti. Her iki eliyle de ateş ediyordu. Emma kenara iyice yaklaşmıştı. Gerektiğinde kullanmak için silahını elinde tutuyordu. Birkaç kez derin nefes aldı.

Sol eliyle Jake'i tutarken kalbi hızla atıyordu. "Arkamda dur Jake."

"Bana zarar vermeyecekler."

Belki de. Ama Emma bu riski alamazdı. Silahını arabalara doğrultarak kamyonete koştu. Adamlardan biri onu görüp silahını ona doğrulttu. Ama ateş edemeden yere düştü. Will onu vurmuş olmalıydı.

Adamların ölmesini izlemek gerçeküstüydü ama bunu daha sonra düşünmeye karar verdi. Emma, Jake'i kamyonetin yanına çekti. Kapıyı açıp onu içeri itti. Adrenalini yükselmişti. Kötü Adamlar'la direksiyon başında nasıl başa çıkacağını biliyordu.

"Umarım bu şey dört çekerlidir," diye mırıldandı kendi kendine.

Kamyoneti çalıştırıp ileri sürdü. Yolda adamlardan birinin üzerinden geçti. Adam kaportaya vurup yere düştü. Muhtemelen birini daha öldürdüğü gerçeğini düşünmesine izin vermedi. Kamyonet kaldırıma çıkınca Emma yerinden

zıpladı. Direksiyonu sabitlemek için sıkıca tuttu. *Aptal*. Durup emniyet kemerini takmamıştı. Parayla çalışan bir makinenin yanında durup yan kapıyı açtı. Will hemen arabaya bindi. Yerde duran Jake'in üzerine basmamak için dikkatle ayaklarını topladı. Sonra hemen kapıyı kapadı. Arkaya geçti.

"Sür!"

Emma otların üzerinden geçip yola çıktı. Arkalarından silah sesleri geliyordu. Will arka camı açıp tüfeğini çıkardı. "Bizi takip edecekler. Şu muhteşem sürüş numaralarından yapman gerek."

Emma kamyoneti çevirdi. "Belli bir yön var mı?"

"Şaşırt beni."

Emma dikiz aynasından baktı. Arabalardan biri arkalarındaydı. En azından sadece bir tane vardı. Jake yerde bağdaş kurmuş annesine bakıyordu. Park yerinin ışıkları yüzünü aydınlatmıştı. Korkmuş gibi görünmemesi Emma'yı şaşırtmıştı.

Anayol girişi karşılarındaydı. Gecenin o saatinden beklenmeyecek bir trafiğin içine girince Emma gaz pedalına asıldı. Anayol muhtemelen yazlıkçılarla doluydu. O an peşindeki silahlı adamlarla kovalamaca oynadığı düşüncesinden nefret etti.

Karşılarında bir sürü araba vardı. Aralarından geçebileceği kadar birbirlerine uzaktılar ama arabaların sonu yok gibi görünüyordu. Bu iyi değildi. Uzanıp emniyet kemerini taktı. Silahı bacağının altındaydı.

"Yetişiyorlar," dedi Will.

Emma aynadan kontrol etti. Arabanın ışıkları yaklaşıyordu. Arabaların arasından geçmeye devam etti. Ama arabalar gittikçe sıklaşıyordu ve sağ şerit sıkışmıştı. Yolun her iki tarafında da parmaklıklar vardı. SUV hemen sağ tarafındaydı. Arka tamponun kenarına çarpıyordu. Emma kamyonetin hâkimiyetini kaybetmemek ve öndeki arabaya çarpmamak için uğraşıyordu.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Will. “Çıkar bizi buradan!”

“Deniyorum!”

Sol tarafını bir araba kapatmıştı. Emma kornaya basıp arabaya doğru gitti. Araba parmaklıklara çarpıp kornaya bastı. Emma onlardan açılan yere geçti.

“Bu yoldan çıkmaya çalışacağım.”

“Ne yaparsan yap.”

SUV da onların yerine geçti. Diğer arabalar yanlarındaki bu kararsız sürücülere tepki gösteriyorlardı. Bazıları yavaşlamış, bazıları yolun kenarına çekmişlerdi.

“Ben hiç çıkış levhası göremiyorum. Ne zaman kaçabileceğimizi bilemiyorum.”

Will öne uzanıp GPS’in düğmelerine bastı. “Lanet olsun. Bir sonraki çıkış altı mil ileride.”

SUV kamyonetin arkasına çarptı. Will öne doğru kaydı. Başını torpido gözüne çarptı. “Kahretsın!”

“İyi misin?”

Will başına dokundu. Elini kan kapladı. “Bu yolda kalırsak iyiliğim uzun sürmez.” Arkaya geri döndü.

Sağ şerit açıldı. Emma orta şeride geçti. İleri geri gidip

diğer arabanın yaklaşmasını engellemek istiyordu. İleride bir grup araba daha vardı. Yolun her iki tarafı da parmaklıkla çevrilmişti. Emma uzun huzmelere asıldı. Köprüyü geçince, parmaklıklarla yolun iki tarafındaki ağaçlar arasında bir boşluk vardı. Emma, GPS'e baktı.

“Dur bir dakika. Bir fikrim var,” dedi Will'e. “Bu şey dört çekişli, değil mi?”

“Evet.”

“Biraz sarsılacağız.” Direksiyonu sola kırdı. Kamyonet otların üzerine gitti. Emma gazdan ayağını çekip yavaşladı. Sonra direksiyonu iyice bükte. Düz olmayan zemin kamyonetin kontrolünü zorlaştırıyordu. Emma tam tersi yöne dönmüş, devrilmemek için çabalıyordu. Kamyonet sertçe sarsılarak tepeden indi. Köprünün altındaki iki şeritli yola girdiler. Emma sağa dönüp sonuna kadar gaza bastı. Sonra karanlığa karıştı.

Will arka koltukta zıplamayı kesince, ilk olarak Emma'yı öldürmeyi düşündü. Girdikleri yol yüzünden başını arka camın kenarına çarpmıştı. Baş ağrıyordu. Ama doğrulunca, Emma'nın ne yaptığını fark etti ve fikrini değiştirdi.

“İzimizi kaybettirdik mi?” diye sordu Emma.

Will camdan baktı. Tepelerindeki anayoldan lastik sesleri geliyordu. SUV'un ışıkları da onların arasındaydı. “Hayır.”

“Kahretsin.”

“Sorun değil. Onları yavaşlattın. Hem de bizi trafikten kurtardın. Bu terk edilmiş yerde onlarla başa çıkmak daha

kolay olur.” Will tekrar uzanıp GPS’i kontrol etti. “Önümüzdeki on beş mil boyunca mısır ve buğday tarlasından başka bir şey yok. Harika.”

Will, Jake’e baktı. “Nasılsın? Bir yere çarptın mı oralarda?”

Ön taraftaki ışıklar Jake’in yüzüne garip bir renk vermişti. “Hayır, ben iyiyim.”

Will, arka koltuğa yaslanıp tüfeğini ve tabancasını tekrar doldurdu. Peşlerinde tek bir araba vardı. Bu iyiydi. Işıklar hâlâ gerideydiler ve Will, SUV ile kamyonetin hızının muhtemelen aynı olduğunu biliyordu. İçlerinden birinin benzini bitene kadar böyle sürmeye devam edebilirlerdi. Ya da polis gelene kadar.

“Emma, yavaşla.”

“Ne?”

“Tüm gece böyle kedi fare oyunu oynayabiliriz ama ben bu işi bitirmeyi tercih ediyorum. Bize yetişmelerine izin verelim. Ben ya onları vururum ya da lastiklerini. Ya da her ikisini de. Ne olursa olsun, bizi artık takip edemezler.”

Emma omzunun üzerinden ona baktı. “Bunu yapabilir misin? Bizi takip etmemeleri için onları haklayabilir misin?”

“Evet.”

Dönüp direksiyonu iki eliyle tuttu. “Tamam. Bana ne yapacağımı söyle.”

“Yavaşla, ama çok değil. Tuzak olduğunu anlamasınlar.”

Kamyonet birazcık yavaşladı. Arkalarındaki ışıklar iyice büyüdü. “Güzel. Bu hızda git.”

Will, yerdeki Jake'e baktı. "Yerde kal. Biraz çatışma olacak ama yerde kalırsan bir şey olmaz."

Önlerinde hiç ışık yoktu. Will arka camdan tüfeğini çıkardı. Arabanın her iki tarafında da ekinlerin gölgeleri görünüyordu. Etrafta sadece birkaç ev ve ahır vardı. Bunun için şükretti. Tanık olması her zaman kötü bir şeydi.

Köy yolundan ilerlerken arkalarındaki arabanın ışıkları iyice yaklaştı. Will'in beklediği ateş uzakta değildi.

"Emma, başını aşağıda tutmaya çalış.

"Tamam, ama araba sürerken biraz zor olacak."

"Ya başını aşağıda tutarsın ya da vurulursun. Sen seç, Prenses." Emma için ciddi bir tehdit oluşturmadan silahlı adamların icabına bakmayı umuyordu.

Birkaç el ateş edildi ama henüz kamyonete isabet eden olmadı. Will'in tüfeği kırık arka camdan uzanmıştı.

"Şu arabayı vuracak mısın yoksa bizi yakalamalarımıza izin mi vereceksin?"

Will kadının sesindeki öfkeye güldü. "Hâlâ karar vermeye çalışıyorum." Kadının homurdandığını duyunca sırıttı.

Will arka camın altına sığındı. Adamlar çok yaklaşıyorlardı. Onları vurabilirlerdi. Will arkasındaki ön camı hedef aldı ve tetiği çekti. SUV yoldan saptı. Kurşun camın tam ortasına isabet etti ama cam kırılmadı. Will kurşungeçirmez cam kullanmalarına şaşırmadı ama bu onun için bir dezavantajdı.

Bir adam ön tarafın camından kafasını çıkardı. Silahının ucu da görünüyordu. Will hemen geri yattı. Arka cam kafa-

sına inmişti. “Orospu çocuğu!” Bu pislik herifler onun arka camını iki kere kırmışlardı. İşte buna çok kızmıştı.

“Başını aşağıda tut, Emma!” Sesi istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. Bu kadar yol gelip onu öldürtecek değildi.

“Tutuyorum!”

Will başını kaldırıp pencerenin ucundan dışarı baktı. Tüfeğiyle nişan aldığı anda SUV zikzak çiziyordu. Ön camın şoför tarafına tekrar ateş etti. Ama yolda bir sürü tümsek vardı. Kamyonet zıplayınca, Will hedefi tutturamadı.

Tekrar nişan aldı. Tam sürücünün kafasının olması gereken yere ateş etti. Ama cam yine kırılmadı. Camı kırmanın kaçınıcı atışta mümkün olabileceğini söylemek zordu. Belki bir atış daha gerekti belki de yirmi. Will beklemekten sıkılmıştı. Will tetiği çekip seri şekilde ön cama ateş etti. En sonunda cam kırıldı. SUV önce sağa kaydı. Sonra kendini toparladı. Kamyonetin arkasına kurşun yağmaya başladı. Will başını eğdi.

“Bizi geçmeye çalışıyorlar!” diye bağırdı Emma.

Will doğrulmayı denedi ama kamyonet yana kaydı ve sarsıldı. Sert bir şeye çarpmıştı. Metal sesi Will’e çarptıkları şeyin SUV olduğunu gösterdi. Emma onları yoldan çıkarmaya çalışıyor olmalıydı. Doğrulup arka camdan baktı. Cam artık tamamen kırılmıştı. Will açık kısımdan uzanıp yarı açık duran ön cama kurşun yağdırdı. Karşı taraf da ateşe başlayınca Will hemen geri yattı.

SUV iteledikçe kamyonet yoldan kaymaya başladı. Arabanın burnu kamyonetin tam ortasına geliyordu. Muhtemelen

Emma'ya ateş de etmişlerdi ama kurşun kadına isabet etmemişti. Will şansını zorlamak istemedi.

“Bundan daha eğlenceli bir şey yapmamız gerek. Elinde başka ne var?”

Emma başını iki yana sallayıp etrafına bakındı. SUV kamyoneti iyice zorluyordu. Direksiyonu sıkıca tutmuştu. “İki şeritli açık bir yol var önümüzde. Seçeneklerimiz çok sınırlı.”

“Bir şey düşün.”

“Umarım sigortan vardır.” Emma son sözlerini mırıldanıp kamyonetin direksiyonunu kırdı. SUV’a çarptı. Kamyonet sarsıldı. Will metal sesini duyabiliyordu. “Onları ilerideki posta kutularına sürükleyeceğim. Sonra sen bir şeyler yapabilir misin adamlara?” Direksiyonu sıkarken kol kasları şişmişti.

“Eğer sen kendi üzerine düşeni yaparsan, ben de benimkini yaparım.”

SUV da onlara çarptı. Yola sahip olabilmek için savaşa girmişlerdi. Emma onları itmek zorundaydı ama direksiyon hâkimiyeti için savaşıyordu. Will öne doğru eğildi. Göğsünü Emma'nın sırtına bastırıp, ellerini onun elleri üzerinden direksiyona koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Emma.

Zaten sıkı olan kasları iyice gerilmişti.

“Sana yardım ediyorum.”

Emma biraz rahatlardı. Saçları yüzünün kenarına gelmişti. Will dönüp yanlarındaki arabaya baktı. Yan camdan bir silah uzatılmıştı.

“Frene bas!”

Emma başını çevirip yana baktı. “Bırak.”

Will direksiyonu bırakıp tekrar arkaya yaslandı. Silahını alıp yan camı indirdi. O sırada Emma frene bastı. SUV da Emma’dan sonra frene bastı. Bu manevrayla arabanın biraz gerisinde kalmışlardı. Kamyonetin sadece ön tarafı SUV hizasındaydı. Will arabanın arka lastiklerine ateş ederken Emma kamyoneti kontrol etmeye çalışıyordu. Havayı yanık lastik kokusu doldurdu. SUV kontrolü kaybetmemek için öne arkaya yalpaladı. Emma sertçe frene bastı. Will arka koltuğa yaslandı. Lastiklerin sesi onu neredeyse sağır edecekti. SUV kamyonetin önünde tehlikeli bir halde yalpalıyordu. Emma direksiyonu sola kırarak arabanın arkasına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Araba yolun kenarındaki çitlere çarptı. Ağaç parçaları havaya uçtu. Arabanın burnu bir kuyuya girmişti. Emma hızla ilerlemeye devam etti.

Sekizinci Bölüm

Will, Emma'ya arabayı bir saat daha kullanmasını söyledi. Çok yönlü yollara saptılar. Kaza yeriyle, araçları arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyorlardı. Jake ön koltuğa oturup uykuya dalmıştı. Will ise arka koltuktan Emma'ya gidecekleri yönü söylüyordu. En sonunda, çakıлтаşlı bir yola girmesini söyledi. Yolun iki yanında mısır tarlaları vardı. Emma tarlaların birinin köşesindeki büyük bir meşe ağacının altında park etti. Motoru durdurup saatlerdir ilk kez rahatladı. Başını direksiyona yaslamıştı.

“Çıkıp hasara bakalım,” dedi Will. Normalden daha fazla zorlanarak arka kapıyı açtı.

Emma camı açtı. Böylece yanında uyuyan Jake dışarıdaki hafif esintiden biraz hava alabilirdi. O da kapıyı açıp Will'in peşinden dışarı çıktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Will. Kamyonetin yan tarafında çizikler ve derin yarıklar vardı. Sürücü kapısından

başlayıp arkaya gidiyorlardı. Arka tarafta da kurşun izleri vardı.

“Kapıyı açabildiğimiz için şanslıyız.”

“Üzgünüm.” Emma arkasında durmuş, hasara bakıyordu.

Will elini saçlarında gezdirdi ve irkildi. “Bize bir şey olmasındansa kamyonete olması iyidir.”

“Başına bakayım.”

Will, Emma’ya dönüp göz kırptı. “Eminim başka yerimi görmek...”

“Kapa çeneni. Alnına bakacağım.” Dolunayın ışığı Will’in yanağına kadar inmiş kuru kanı aydınlatıyordu. “Dur bakayım.” Will’e yaklaşıp yanağına dokunmak için uzandı.

“Dikkat et, Emma. Beni baştan çıkardığını sanabilirim.”

“Aman.” Başparmağıyla Will’in alnındaki saçları itti. Küçük bir yarık çıktı ortaya. “Yarayı temizlememiz gerek. İlk yardım çantan var mı?”

Will uzanarak kadının bileğini tuttu. “Öpsen de geçse olmaz mı?”

İki saat önce olsa, bu söyledikleri Emma’yı çok kızdırdı ama Will’e bakış açısı değişmişti. Onu ve Jake’i korumak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Emma kahkaha atıp elini geri çekti. “Sanmam. İnsan tükürüğünde ne kadar bakteri var biliyor musun? Eminim arabanda bir ilk yardım çantası vardır. Senin gibi silahlar kullanan koca bir adam işler kötüye gider diye yanında ilk yardım çantası bulunduruyordur.”

Will başını eğip gözlerini kıstı. Emma'yı süzüyordu. Sonra elini indirdi. "Arkada çanta var." Geçip kamyonetin arkasını açtı.

"Anahtarlar?" diye sordu elini uzatarak.

Anahtarlar alışkanlıktan Emma'nın elinde kalmıştı. Will'e verdi.

Emma kollarını kamyonetin kenarına yaslayıp adamın kamyonetin arkasından metal bir kutu çıkarmasını izledi. Will kilidi açtı. Emma ayakuçlarına basıp içinde ne olduğunu görmeye çalıştı.

"Kediyi merak öldürürmüş. Biliyor musun?"

"Kedinin dokuz canı vardır. Benim beş canım kaldı."

"Prenseler, seninle yirmi dört saat geçirdikten sonra, tüm canlarını kullanmış olmandan şüpheleniyorum." Kutuyu karıştırıp bir ilkyardım çantası ve birkaç şişe su çıkardı.

Emma da kamyonetin arkasına geçip onu bekledi. Will açık olan arka kısma oturup ayaklarını kenara koydu.

"Susadın mı?" Emma'ya bir şişe su uzattı. Sonra kendi elindekini açtı. Uzun uzun içti suyunu.

"Önce senin alnına bakacağım." Suyunu kamyonetin arkasına bırakıp ilkyardım çantasını açtı. İçindekilere bakmak için durdu. "Will, gerçekten ne iş yapıyorsun?"

Will bir an sessiz kaldı. Cevabı Emma'yı şaşırttı. "Söyledim ya sana. Bilgisayar danışmanıyım."

Emma yara bantlarını aldı. "Kim bir saldırı tüfeği taşıyor ki? Hem de yarım düzine silahlı adamla savaşıyor?" Başını iki yana sallayarak Will'e baktı. "Gerçekten ne iş yapıyorsun?"

Will onu inceledi. Alaylı hali gitmişti. “Ne fark eder, Emma?”

Ne fark eder? Ertesi gün Güney Dakota’ya varacaklardı ve yolları ayrılacaktı. Emma silah dolu bir kamyoneti olan bir adama karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Ama adam onun tarafında olduğunu kanıtlamıştı. Ayrıca, Jake ona güvenmesini söylemişti.

“Neden bizim için hayatını riske attın? Bizi tanımıyor-sun bile?”

Will cevap vermeden önce bir yudum daha su içti. “Onur ve görev saçmalığı işte. Bilirsin.”

“Başı dertte olan kadın olayı mı?”

“Evet.

Emma da arka kısma geçip Will’in yanına diz çöktü. Su şişesini açıp kutudan çıkardığı gazlı beze biraz su döktü. “Yaranı temizlemek gerek.” Yanağındaki kanı yavaşça silmeye başladı.

“Ben dayamklıyım. O kadar dikkatli davranmana gerek yok.”

“Sert olmam için de bir neden yok.”

Göz ucuyla Emma’ya baktı. Tek kaşını kaldırmıştı. Boğuk sesle konuşmaya başladı. “Belki ben sert seviyorumdur.”

Emma yeni bir gazlı bez aldı. Suya batırıp Will’in yüzüne sürdü. “Neden böyle yapıyorsun? Neden öyle olmadığın halde, bir pislik gibi davranıyorsun?”

Will elini hızla kaldırıp, Emma’nın bileğini tuttu. Tırnakları kadının etine batıyordu. Gözlerini gözlerine dikmişti.

“Beni küçümseme, Emma.”

Emma da ona baktı. Bileği hâlâ Will’in elindeydi. Gazlı bez Will’in yanağında kalmıştı. Ay ışığı adamın yüzüne gölgeler düşürüyordu ama gözlerindeki duyguları görebilecek kadar ışık vardı. Öfke, şaşkınlık, korku. *Korku*. Will neden korkuyordu ki? Emma adamın huzursuz olduğunu fark etti ama başını çevirmiyordu. O yüzden, önce Emma çekilip yere baktı. “Anladım.”

Emma’nın bileğini bırakıp iki eliyle su şişesini tuttu. Şişeyi küçük hareketlerle çevirip duruyordu.

Emma kesige yakın olan kanları temizlemeye başlamıştı. “Acıyor mu?”

“Hayır.” Sesi hırçındı.

Gerçekten bir ara de iyi geçinmişlerdi. Ateşkeslerinin bitmiş olması Emma’yı üzmüştü. “Teşekkürler.”

“Ne için?”

“Bizi kurtardığın için. Teşekkürler.”

Will gözlerini kapadı ve yavaşça nefes verdi. Açıkça görünüyordu ki, Emma onun keyfini kaçırıyordu ama verdiği tepkiler Emma’nın umduğundan farklıydı. Alaycıydı, evet. Ama düşmanca değildi. Will çenesini sıkıp bırakıyordu. Bir şey söylemek ister gibiydi. Sonunda gözlerini açtı.

“Bir şey değil,” dedi dişlerinin arasından.

Ona ne olmuştu böyle? Hiçbir zaman kontrolünü kaybetmemiş, hep havalı olmuştu. Emma’yı sinir etmişti. Yine de Emma bunu normal karşılamıştı. Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakmıştı Will’e, ama kibarlıktan bir şey söylememişti. *Ona* ne olmuştu böyle?

Kadın *minnettardı*. Kendini ona borçlu hissediyordu. Bunu kendi avantajına kullanabileceğini fark edince yavaşça gülümsedi. İlk yardım kutusuna eğilmiş olan Emma'yı izlemek için hafifçe döndü. Hoş bir kadındı ama ya bunu fark etmemişti ya da saklamaya çalışıyordu. Belki de onca yıl saklanıp fark edilmemeye çalıştığı içindi. İnsanları uzak tutmak için sert kabuğunu kullanıyordu. Gördüğü kadarıyla etkili olduğunu da biliyordu. Ona güvenebileceğini düşündüğü için gardım bıraktığını fark etmişti. Bir şey daha vardı, tam anlayamadığı bir şey. Emma bir yara bandını açıp yarasına yapıştırdığı sırada fark etti Will neler olduğunu. Emma öfkesini kaybetmişti. Tam da Will kendi öfkesini tekrar hatırladığı anda.

Emma ilk yardım çantasının kilidini kapatıp başını çevirdi ve gülümsedi. Hem de Jake'e sakladığı gülümsemeyle. Bu gülümsemenin saflığı Will'i savunmasız yakaladı. Bir an kalbi hızla attı. Emma dikkatle Will'in yüzüne baktı. Gözleri düşünceli bir halde Will'in gözlerine takıldı. Adamı hipnotize etti. O kara denizler Will'in ihtiyaç duyduğunu bile unuttuğu isimsiz bir avuntu vaat ediyordu.

Elindeki su şişesini sıktı. Ona dokunmamak için çalışlıyordu ama gözlerini de kaçıramıyordu. Şefkatli bir bakışla derinleşti gülümsemesi. Will nefes alabilmek için kendini zorluyordu. Emma elini Will'in yüzüne uzattı. Parmaklarıyla hafifçe yanağını okşadı. Uzanıp Will'i yanağından öptü. Sıcak nefesi adamın yüzüne çarptı. Yaz gecesi esen rüzgârdan daha sıcaktı. Will ismini koyamadığı bir arzuda boğuluyordu.

İstemsizce gözlerini kapadı. Şehvet değildi bu. Çok tanıdık bir histi. Başka bir şeydi bu. Ve Will'i korkutuyordu.

“Gördün mü? Öptüm, geçti,” diye fısıldadı kulağına Emma. Will nasıl olup da böyle her zamanki tonda konuştuğunu merak etti. O, hâlâ nefes alması gerektiğini hatırlatıyordu kendine.

“Ah, tuvalete gitmem gerek.”

Bir an, Will bunun bir soru olduğunu anlayamadı. “Hımm,” dedi boğazını temizleyerek. *Kendine gel, aptal.* “Bu gece burada kalacağız. O yüzden tuvaletimiz de burası.” Meşe ağacını işaret etti.

Duyduklarına üzüldüyse de, üzüntüsünü iyi saklamıştı Emma. “Hiç tuvalet kâğıdımız var mı?”

Will kalkıp kutuya baktı. Birkaç tane kâğıt mendil uzattı. Mendilleri alırken parmakları Will'in parmaklarını okşadı. Yine arzusu geri gelmişti. *Aptal.*

“Teşekkürler.” Emma ağaca doğru gitti. Sonra izliyor mu diye arkasını dönüp Will'e baktı. “Arkanı dön, Will.”

“Özgür bir ülkede yaşıyoruz, Prenses.” dedi. Gereksiz tavırları geri geldiği için minnettardı.

Emma ağacın arkasına yürürken yüzünü ekşitti. “Ciddi ol, Will.”

Will isteksizmiş gibi görünerek döndü ama kendini toparlayacak zaman bulduğu için memnundu.

Emma birkaç dakika sonra ağacın arkasından çıktı. Peçeteleri dikkatle elinde tutuyordu. “Çöp kutun var mı?”

“Geri dönüşümlü değil mi onlar?”

Dudaklarını büzüp tek kaşını kaldırdı. Peçeteler elinde sallanıyordu.

Will homurdanarak kutudan plastik bir poşet çıkardı. Arka taraftan inip Emma'ya doğru gitti. "Al bakalım."

Emma, Will'in yüzüne bakarak poşeti aldı. Will'in ona bu kadar yaklaşması hataydı. Nefesi göğsüne sıkışmıştı. Az önce söndürdüğü ateş yine yanmaya başlamıştı. Donmuş olan beyni kadına uzanmasını söylüyordu. İçgüdülerini ise durmasını.

"Benim de gitmem gerek." Bir anda dönüp ağaca doğru gitti. Ondan bir an uzak kalması gerekiyordu. Kamyonetin kapısının, cırcırböceklerinin sesleri ve mısırın rüzgârda çıkardığı ses birbirine karışmıştı. Will döndüğünde, Emma'yı kamyonetin arkasında otururken buldu. Ayaklarını sallıyordu. Geriye yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yıldızlı gökyüzüne bakıyordu. Saçları arkasından esen hafif rüzgârla savruluyordu. Will'in geldiğini duyunca başını çevirip gülümsedi. Gülümsemesinin içtenliği Will'i büyüledi.

Will yanına oturdu. Ama kadına dokunmamaya dikkat ederek biraz uzağına oturmuştu. "Neye bakıyorsun?"

"Yıldızlara. Ben küçük bir kızken, yıldızlardan dilek dilerdim." Sesi anılarıyla hüzünlenmişti.

Will de onun gibi geriye yaslandı. "Peki, ne dilerdin?"

"Bir baba."

Cevabı Will'i şaşırttı. Will kendi kız kardeşinin neler dilediğini hatırlamaya çalıştı. Bebek, oyuncak at, beyaz atlı prens dilerdi o. Emma'nın hâlâ yukarı bakan yüzünü ince-

ledi. Yüzünde kendine acıma ifadesi yoktu. Sadece derin düşüncelere dalmıştı.

“Hayatın istediğin gibi gitti mi, Will?” Sesi rüzgârda yaprakların çıkardığı ses gibi yumuşaktı.

Böyle bir soru da beklemiyordu Will. “Hayır.”

Emma iç çekti. Will’in açıklayıcı olmayan cevabını kabul etmişti. “Benim de.” Will’in yüzüne baktı. Emma’nın gözleri bir mıknaş gibiydi. Will’in uzağa bakmasına izin vermiyordu. “Ama nedense, bu gece hayatımın ne kadar berbat olduğunu unutabilirim. Uyuyan oğlumun, beceriksiz bir annesi olduğunu unutabilirim. Bu gece, yıldızların altında oturup sadece var olabilirim.”

“Neden?” diye soru Will yavaşça.

Emma gökyüzüne sırtını döndü. “Bilmiyorum. Çok garip bir şekilde güvende hissediyorum.”

“Sen beceriksiz bir anne değilsin.”

Emma kafasını ona doğru çevirmişti. Bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi. Sonra başını iki yana salladı. “İyi bir anne oğlunu korurdu. İyi bir anne sabit bir ev sunardı. Ve bir baba.” Acı dolu küçük bir kahkaha attı. “İronik, değil mi? Çocukken tek istediğim şeyi oğluma veremiyorum. Jake’in babasının kendine baba demeye bile hakkı yok.”

“Jake’in babası nerede?”

“Ait olduğu yerde. Jake’in hayatında yeri yok.”

Kamyonetin arkasına yatıp iç çekti. Gözlerini kapamıştı. Saçları etrafına yayılmıştı. Will büyülenmiş bir halde onu izledi. *Bana ne oluyor?* Kendine gelmek için başını sallamak

istiyordu ama yapmadı. Kendini tamamen açmış olan Emma'ya yakın olma isteği onu taşa çevirmişti. Bu gece kesinlikle kendinde değildi ve neden olduğunu da bilmiyordu.

“Sen küçük bir çocukken ne isterdin?”

Will nasıl cevap vereceğini bilemediği için sessiz kaldı. Neden Emma ve Jake sürekli geçmişini hatırlatıyorlardı ona?

Emma doğrulup yaklaştı. “Bir köpek olamaz. Bir köpeğin olduğunu biliyorum.” Elini Will'in omzuna koydu. Will, Emma'nın dokunuşuyla şimşek çarpmış gibi oldu. Emma da hissetmiş miydi acaba? Will dönünce bir an Emma'nın gözlerinin açıldığını gördü. Konuşmaya devam etmeden önce bir an kafası karışmıştı. “Seni mutlu yapacak şey neydi?”

“Ben şey isterdim...” Emma'nın gözlerine bakınca alaylı bir cevap vermekten vazgeçti. Emma ona ne yaptığını biliyor muydu? Yüzündeki masumiyet sorusunu cevaplıyordu.

Vicdanında bir kararsızlık oluşuyordu. Emma'yı öpmek istiyordu. O kadar yakındaydı ki. Tek yapması gereken biraz daha yaklaşmaktı. Emma gülümsedi. Daha önce gözlerinde gördüğü umutlarla dolu tatlı bir gülümsemeydi. Ama Will'in içindeki hâlâ mantıklı olan taraf, Emma'nın daha iyisini hak ettiğini biliyordu. Jake'in söylediklerine rağmen, Will iyi biri değildi. Bunu kanıtlayacak bir sürü delili de vardı.

Will boğazını temizledi. Onu günahlarına bağlayan zincirin ağırlığını hissediyordu. “Ben yorgunum. Kamyonetin arkasında uyuyacağım. Sen arka koltukta uyuyabilirsin.”

“Ben burada yıldızlar altında yatmayı tercih ederim.”

“Yastığım yok. En azından koltuğun minderi var.”

“Ve camla kaplı.”

“Ben senin için temizlerim.”

Emma tekrar ona baktı. “Centilmen bir Will olacağını kim tahmin ederdi?” dedi gülerek. “Teşekkürler ama ben burada kalacağım.”

Seninle dememiş olması Emma’nın sınırları olduğunu gösteriyordu. Eğer Emma onu istediğine dair bir işaret verseydi, Will kendine engel olamazdı. Bir an tereddüt etti ve bir işaret bekledi. Ama gelmeyince, kutudan bir battaniye çıkardı. “Tek bir battaniyem var.”

“Bana gerek yok.”

“Ben de yastık olarak kullanacaktım ama sen kullanabilirsin.”

“Sorun değil. Ben başka bir şey kullanırım.”

Will tekrar kutuya bakınca, bir tişört buldu. Battaniyeyi Emma’ya uzatıp yanına uzandı. Eskimiş tişörtü başının altına koymuştu.

“Teşekkürler.” Emma’nın sesi yumuşak ve sıcaktı. Will’in kararlılığını baltalıyordu.

Birbirlerinden birkaç santimetre uzakta sırtüstü uzandılar. Will, Emma’nın vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyordu.

“Ben uyanık kalıp etrafı kontrol etsem daha iyi olur,” dedi Will yıldızlara bakarak. Şehir ışıklarından uzak olunca, hep gördüklerinden binlerce fazla yıldız görünüyordu.

“Gerek yok. Güvendeyiz.”

“Bilemezsin.”

“Bir şekilde biliyorum.”

Kötü Adamlar gelmeden Emma’nın nasıl hastalandığını hatırladı Will. “Emma, Kötü Adamlar gelmeden önce onları hissediyor musun?”

“Hayır, o Jake’di. Hatırladın mı?”

“Ama sen bugün hissettin. Bir şeylerin ters gittiğini hissettin ve hastalandın. Sen onları hissettin ama Jake hissedemedi. Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

“Hayır.” Emma’nın sesindeki yumuşaklığın yerini endişe almıştı.

“Bu ne demek oluyor?”

“Bilmiyorum.”

Emma’nın gerildiğini hissetti. Anın büyüünün kaybolacağını sandı. Ta ki Emma’nın derin nefeslerini duyana kadar.

Mısır tarlalarından gelen hoş koku kamyoneti doldururken gökyüzünü izlediler. “Takımyıldızlarını biliyor musun?” diye sordu Will. Emma’yı bırakmaya henüz niyeti yoktu.

“Evet, birkaç tane biliyorum.” Emma’nın sesindeki neşeyi duyabiliyordu. Emma kolunu uzatıp gökyüzünü işaret etti. “Büyükayı şurada. Eğer köşedeki yıldızı takip edersen kuzey yıldızım bulabilirsin.” Konuşurken kolunu hareket ettiriyordu. Sonra kolunu indirip Will’e döndü. “Ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur. Ordudaydın ne de olsa.”

Emma bir an sessiz kalıp sonra konuşmaya devam etti. “Benim favorim Orion, ama yazları görünmez o.”

“Neden Orion?”

“Bilmem... hep öyleydi.” Bir an durdu. “Will?”

“Efendim?”

“Öldürdüğüm adamın yüzünü hep görecek miyim?”

Daha yumuşak bir cevap verebilirdi Will ama bu ona adil gelmedi. Yine de Emma için üzülyordu. “Evet,” dedi. Bir an kadının üzüntüsünü hissetti. “Ama zamanla kaybolacak.”

“Gözlerimi kapadığımda onu görüyorum. Yüzündeki şaşkınlığı ve acıyı görüyorum. Ve bunu ben yaptım. Onu öldürdüm.” Sözlerinde acı vardı.

“Başka şansın yoktu. Seni ve Jake’i öldürebilirdi. Yapman gereken şeyi yaptın.”

Kollarını teslim oluyormuş gibi başının üzerine uzattı. “Hislerimi azaltmıyor bu düşünce.”

Will öldürdüğü sayısız yüzü düşündü. “Olmaz, ama zamanla iyi olacaksın.”

Emma tekrar iç çekti. Will dokunup onu teselli etmemek için kendiyle savaşıyordu. Bu hisler hangi cehennemden geliyordu? En son ne zaman kendinden başka birini umursadığını hatırlayamıyordu. O gün girdiği çatışmaya, ölüme yaklaşmasına bağlamak istiyordu ama öyle olmadığını biliyordu. Bu savunmasız Emma, onun uzun zaman önceki rüyalarını canlandırıyor. Daha önce, Will çocukken ne istediği sorusunu cevaplayamamıştı çünkü hatırlamıyordu. Diğer her şeyle birlikte onu da bir kenara kaldırmıştı. Ama şimdi hatırlıyordu.

Babası gibi olmak istemişti.

Ama eve gelip babasının yüzündeki tikslenme ve hayal kırıklığını gördüğü gün, tüm hayalleriyle birlikte bu isteğini de kaybetmişti. Askeri mahkemede yaşadığı utanç ve kendine çektirdiği onca acıdan sonra babasının da ona sırt çevirmesi kurtulma umuduna son darbeyi vurmuştu.

Emma, sevmek ve sevilme ihtimallerini temsil ediyordu. Onun güzel gülümsemesini her gün görmek nasıl olurdu diye düşündü. Onu peşinde olan adamlardan koruma isteği karşı konulmaz seviyedeydi. *Nereden geliyordu bu his?* Kalbinin derinliklerinde kabul görme isteği vardı. O bir aptaldı. İsteddiği şey Emma değildi; peşinde olduğu, yıllar önce vazgeçtiği ve asla sahip olamayacağı hayatın ihtimaliydi.

Ruhuna bir sürü masumun kanı bulaşmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Emma kuşların sesiyle uyandı. Güneş, rüzgârda savrulan mısır koçanlarının ardından görünüyordu. Will'i kontrol etmek için döndü ama o gitmişti. Sert zeminde yatmaktan sırtı tutulmuştu. Doğruldu. Üzerine yattığı kolu hâlâ uyuşuktu. Etrafa göz atınca, Will'in ağacın altında oturduğunu gördü. Sırtını ağaca yaslamıştı. Başı yana düşmüştü ve gözleri kapalıydı. Uyuyordu. Gece yaşananları hatırlayınca Emma'nın yüzü utançtan kızardı. Dün gece kendini güvende hissettiği için liseli bir kız gibi açık sözlü davranmıştı. Jake doğduğu zamandan beri kendini hiç o kadar güvende hissetmemişti. O yüzden gardını bir kenara bırakmış ve çok fazla şey söylemişti. Ama soğuk gün ışığı gerçeği de beraberinde getirmişti. Tam karşısındaydı. Gece Will de çok garip davranmıştı. Muhtemelen onun davranışından korkmuştu ama Emma başka bir şeyler daha olduğunu hissetti.

Emma kamyonetin arkasında emekleyerek gidip açık camdan içeri baktı. Jake hâlâ uyuyordu. Ön koltukta kıvrılmış, oyuncak köpeğini kucağına almıştı. Bir an her tarafının tutulduğunu hissetti. Kamyonetten inip çakıлтаşı yolda biraz yürüdü. Güneşin doğuşunu seyretti.

Güneş yükseldikçe, Emma'nın içindeki endişe de büyüdü. Gözlerini kapatıp sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefes aldı. Bir gün önce neredeyse öldürülecek oldukları gerçeği, kuralların değiştiğini gösteriyordu. Bu artık kedi-fare oyunu değildi. Jake şimdi gerçek bir tehlikenin içindeydi. Ve Emma'nın aklına bu durum karşısında yapacak bir şey gelmiyordu. Gözleri yaşla doldu. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Zamanları bitmiş miydi? Yıllarca kaçmaları ne işe yaramıştı? Son bu muydu? Bunu kabul edemeyeceği açıktı ama nasıl savaşacağını da bilmiyordu. Yıllarca peşlerindeki adamlardan hep birkaç adım ileride olmuşlardı. Ama artık durum Emma'nın kontrolü altında değildi. Durumları sert bir şekilde açığa çıkmıştı. Korkusu koca bir düğüm gibi boğazına oturmuştu Emma'nın.

“Emma?”

Dönüp baktı. Will hemen yanındaydı. Kahverengi gözlerinde endişe vardı. Elini Emma'nın koluna koymadan önce tereddüt etti bir an. “Sorun ne?”

“Beni yalnız bırak Will. Lütfen,” dedi Emma, dişlerinin arasından. Utanarak ellerini yüzüne kapadığı için sesi boğuk çıkıyordu.

“Belki sana yardım edebilirim,” diye fısıldadı Will onun

kulağına. O sırada elini Emma'nın sırtına götürdü. Hafifçe okşuyordu sırtını. Rahatlatmak için.

"Bana kimse yardım edemez." Bu sözleri yüksek sesle söyleyince daha gerçekçi geliyordu kulağa. Daha da panikledi Emma. "Lütfen git. Lütfen."

Emma, Will'in kollarını beline sarıp onu kendine çekmeden önce bir an kararsız kaldığını hissetti. İlk olarak karşı çıkmayı istedi. Ama öfkesine rağmen, ne kadar iyi hissettiğine, onun kucağına nasıl tam yakıştığına hayret etti. Güvende hissediyordu. Bu da onu daha çok şaşırtıyordu. Will bir eliyle Emma'nın saçını okşuyordu. Diğer eli de Emma'nın belindeydi. Güven hissi bir korunma isteğini getiriyordu beraberinde. Will onun güvende hissetmesine neden oluyordu. Bu düşünce onu aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Birisinin onu koruyabileceği hissi yüzünden heyecanlanıyor, bu kişi Will olduğu için korkuyordu.

Will güvenilir biri değildi.

Başka bir şey daha vardı. Uzun zaman önce gömdüğü hisler geri geliyordu ve bu onu şaşırtıyordu. Vücudundaki tüm sinir uçları bir beklenti içindeydi ama ne olduğunu o da bilmiyordu. Will'in ona sarılması yıllardır görmezden geldiği duygusal yanını uyandırmıştı. İçinde, birine tutunmak, dokunmak, sevmek isteği uyanmıştı. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, bu hislerin yerini başka hisler almıştı. Onun kucağına sığınınca, birine ait olma isteği geri gelmişti. Bu, korunma isteğinden çok daha tehlikeliydi.

Emma, Will'i itmek için ellerini onun göğsüne bastır-

mişti ama adamın yüzüne bakınca dondu. Will'in gözleri şefkatle yüzüne bakıyordu. Kendini beğenmişlik, hatta sinsi bir ifade görmeyi bekliyordu, şefkat değil. Gözleri birbirine kenetlendi. Midesinde bir yumru oluştu. Bunun saçma olduğunu biliyordu. Onu daha yeni tanıyordu. Onun hakkında bildiği şeyler de çok iç açıcı değildi. Ama yine de ona ihtiyaç duyuyordu işte.

Will bakışını hiç kaçırmadan, elini Emma'nın yanağına götürdü. Ona dokunduğunda Emma nefesini tuttu. Will biraz daha eğilip bir an tereddüt etti, ağzı birkaç santimetre ötedeydi.

Emma içi titreyerek bekledi.

Will derin bir iç çekip gözlerini kapadı. Alnını Emma'nın alnına dayadı. Emma'nın avuçlarının altındaki kalbi hızla atıyordu. Kafası karışmış bir halde adamın kollarında dondu Emma. Sonra geri çekildi Will. Pislik gülüşü yayıldı suratına. "Bu kadar kolay kanacağın kimin aklına gelirdi?"

Emma derin bir nefes alıp tokat atmak için elini kaldırdı. Will elini havada yakaladı ve kahkaha attı.

"Çok tahmin edilebilir birisin."

Emma öfkeyle homurdandı. Elini çekip hızla kamyonete gitti. Hiç istemese de gizlice dönüp Will'e baktı. Anayola gidiyordu.

Will koşturmak için kendini zor tutuyordu. Emma'ya kendisini ne kadar etkilediğini söylemenin bir yolu yoktu. Çakıltaşlı yolda biraz yürüyüp arkasına baktı. Emma kamyonetin arkasına yaslanmıştı. Altüst olduğu belliydi.

Will, onu üzmüş olmasını neden bu kadar umursuyordu? Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir işti. Ne daha fazlası ne daha azı. Hayatına kadınlar girip çıkardı. Hiçbir zaman kalıcı olmak istememiş, bir ilişkiye başlamamışlardı. Ama midesindeki duygu onu çok rahatsız ediyordu. Dün gece bu hissi geçici bir deliliğe yormuştu. Ama bu sabah da oradaydı işte. Dün gece ona dokunmamak için savaştığı ve gidip bir ağacın altında yatması yeterince kötüydü. Ama Emma'nın ağladığını duyunca gidip onu teselli etmek istemişti. *Neden ama?* Onu kollarına alması kendi hatasıydı. Neyse ki derinlerde kalmış bir kendini koruma dürtüsü onu zamanında durdurmuş, Emma'yı öpmesini engellemişti. Bu arada Emma'yı incitmiş olması fark etmezdi.

Emma'dan ne kadar çabuk kurtulursa, hayatı o kadar çabuk normale dönerdi.

Emma arkasına yaslanıp sakinleşmeye çalıştı. Kamyonetin arkası nemli ve kaygandı. Ruhundaki iğrenç hisle çok uyuyordu. Bunun olmasına nasıl izin vermişti. Uzun zaman önce yaşanan bir gece geldi aklına. Aklını temizlemek için yok etmeye çok uğraştığı anılardan biriydi bu. İç çekip kamyonetten uzaklaştı. Will'in aklını dağıtmasına izin verdiği için öfkeliydi. Yorgun bir şekilde gülümsedi. *Aklını dağıtması* yeterli bir sözcük değildi. Oğlunun hayatı tehlikedeydi ve o neredeyse Will'le sevişecekti. Bir an kendinden tiksindi. Sonra zihnini, kurtulmak için bir plan yapmaya zorladı.

İyi olacağız, Anne. Jake'nin sesi zihninin içindeydi.

Emma irkilip etrafına bakındı. Jake başını arka camdan

uzatmıştı. Emma şaşkınlıktan donmuş bir halde ona baktı. Bunu nasıl yapabiliyordu?

Bir şeyler değişiyor.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Bunun bir önceki gün tuvalette de olduğunu unutmuştu. Öldürdüğü adamın görüntüsü, yüzündeki şaşkınlık, duvardaki kan geldi aklına. Gördüklerinin canlılığına şaşırmıştı. .

Başka şansın yoktu.

Yaşananlar yine aklına geldi. Gün ışığı altında, artık tamamen emindi. “Will de öyle söyledi,” diye fısıldadı.

Haklıydı.

Emma başını öfkeyle iki yana salladı. “Zihnimin içinde konuşmayı bırak. Beni korkutuyorsun!” Her şeyin üzerine, bir de bu çok fazlaydı.

“Tamam anne. Duruyorum.”

Emma kendini kaybetmek üzereydi. Hiç alışık olmadığı bir şey hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Her şey bulanıklaştı. Kontrolü tekrar kazanmak için çabaladı. Jake kamyonetten çıkmış yanında duruyordu.

Uzanıp annesinin elini tuttu. “Özür dilerim anne.” Gözleri yaşla dolmuştu. O kadar bitkin duruyordu ki, Emma uzanıp oğluna sarıldı.

“Ah bebeğim, tamam.” Oğluna olan sevgisi onu kendine getirdi. Yere oturup onu kucağına aldı. Yanağını yanağına dayadı. Sıkıca tuttu oğlunu. Bebek şampuanı ve ter kokusunu içine çekti. Önemli olan kollarındaki bu küçük adamdı. “Zihnimin içinde konuşabildiğini ne zaman fark ettin?”

“Dün, tuvalette.”

“Ama nasıl fark ettin?”

Jake geri yaslanıp annesinin sorusuna şaşırarak baktı. Sonra omuz silkti. “Bilmiyorum. Yaptım işte.”

Doğru mu söylüyordu? Bir yanı öyle olmadığını söylüyordu. *Acaba bir gün bildiği her şeyi kendisine söyleyecek mi,* diye düşündü.

Sadece bilmen gerekenleri.

Jake haklıydı. Bir şeyler değişiyordu.

Will çeyrek mil yürüdükten sonra dönüp arkasına baktı. Emma’dan uzaklaşamayacağından emindi. O yüzden, daha uzağa gitmenin bir anlamı yoktu. Ötkesi iyice açığa çıkmıştı. Bir plan yaptı. Kamyonete geri dön, Güney Dakota’ya git, Emma ve Jake’i mümkün olduğunca çabuk bırak.

Kamyonete dönene kadar, kendini olanları çok abarttığına ve Emma’nın bir şey ifade etmediğine inandırdı. Tabii tüm bunlar Emma’yı kucığında Jake’le yere oturmuş görene kadar devam etti. Jake’e bakışı, dün geceki yumuşaklığım hatırlattı Will’e.

Lanet olsun.

Will boğazını temizleyip yürümeye devam etti. “Herkes uyandığına göre, bir çiftçi uyanıp bizi arazisine girmekle suçlamadan önce gidelim.” Kamyonetin arkasına geçip battaniyeyi kutuya koydu. Jake dönüp Will’e baktı. Suratı asılmıştı.

Jake tam bir bilmeceydi. Will onun tatlı bir çocuk oldu-

ğunu kabul ediyordu ama bir tuhaflığı vardı. Korkutucu olduğu kesindi. Bir an gelecekte olanlardan bahsediyor, sonra bir köpek istediğini anlatıyordu. Ama Jake'in söylediğinden çok şey bildiği belliydi. Bazı şeyleri kendi annesinden bile saklıyordu. Will çocuğun söylemediği şeylerin onları ölüme götürmesinden endişe ediyordu. Başını iki yana sallayıp homurdandı. Çocuklarla çalışmamasının bir nedeni de buydu işte. Hep kafasını karıştırıyorlardı.

Emma ve Jake tuvaletten dönene kadar, Will arka koltuktaki tüm camları temizledi. Jake arabaya binerken Emma dışarıda bekledi. Sırtı kamyonete dönüktü. Will arka taraftan inip sürücü tarafına geçti. Emma da arabaya bindi. Koltuğun en ucuna oturup dışarı bakmaya başladı. Will bu yolculuğu bitirmek için hızla yola çıktı.

Bir saat kadar sessizce gittiler. Sonra sabah sekizden önce açılan kafelerin bulunduğu bir kasabaya vardılar. Will kahvaltı için arabayı bir McDonalds'a çekti. Emma kıyafetlerini değiştirmek için Jake'i tuvalete götürdü. Giderken dönüp etrafına bakındı. Will kamyonetin yanında durmuş onları izliyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı ama bu hızla bir sırtıtmaya döndü. Dönüp kamyonetin arkasına geçti.

Emma ve Jake tuvaletten çıktıklarında Will'in başka bir tişört giyinmiş olduğunu gördüler. Masada onları bekliyordu. Kahvaltılarını sipariş edip sessizce yediler. Will camdan kamyonete bakıp duruyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Emma’ya sessizliği bölerek.

“İyiyim,” diye kısaca cevap verdi Emma.

“Emin misin? Bir şey hissedersen bana söyler misin?” Dönüp baktı. Gözleri gardım almıştı ama içlerinde yine de bir öfke vardı.

Emma başıyla onayladı. Öfkeli olması gereken kendisiyken, Will’in ona neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyordu. Bu fikirleri aklından atmaya çalıştı. Bu çabalarına değmezdi. Will’in yerine, sorduğu sorulara konsantre olmaya çalıştı. Neden Jake adamların geldiğini fark etmemişti? Belki de nedeni bu yeni akıl okuma yeteneğiydi. Başını eğip Jake’e ve Will’e baktı. Jake, Will’in düşüncelerini de okuyabiliyor mu diye merak ediyordu. Will’in zihninde de konuşabiliyor muydu?

Hayır. Jake yemeğini yerken annesinin zihninde konuşmuştu.

“Kes şunu!” diye bağırdı Emma.

Will dönüp karanlık bir ifadeyle ona baktı. “Neyi kes?”

Emma başını iki yana salladı. “Bir şey yok.”

Will gözlerini kıstı. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim.” Elinden gelen en korkunç bakışıyla bakıp dikkatini yemeğine verdi.

Yemekten sonra, Will bir benzinciye girdi ve içeri girip kayboldu. Birkaç şişe su ve atıştırarak bir şeyler almıştı. Al-dıklarını Emma’ya verdi.

“Jake yolda acıkabilir diye düşündüm. Kansas’ta mola

verecek çok yer olmayabilir.” Dönüp arkaya baktı. “Camı tekrar taktırmam gerek. Great Bend’e kadar gitmeyi planlıyorum. Orası daha büyük bir kasaba. Camı taktırmak için bir yer bulmamız daha kolay olabilir.”

Emma onunla tartışacak değildi. Sadece başıyla onayladı. Dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Gidecekleri yer yarım saat uzaklıktaydı ama Will her milde daha da huysuzlaştı. Emma buna şaşırırmamıştı. Sonunda bir tamirci bulup girdiler. Emma ve Jake arabada kaldı. Will ofise gitti.

Will park yerinden çıkar çıkmaz, Emma arka koltuğa döndü. “Jake, dün Kötü Adamlar’ın geldiğini neden bilemedin?”

Jake hayretle ağzını açtı. Gözleri kocaman olmuştu. “Gördüm. Görünce sana söyledim.”

“Görür görmez mi?”

“Evet.” Gözlerindeki içten ifade doğruyu söylediğini gösteriyordu.

Bu kötü haberd. Avantajlarını kaybetmişlerdi.

“Ama anne geleceklerini sen de biliyordun.”

“Ne?”

“Hasta olman onların geldiğinin işaretiydi. Artık senin de bu yeteneğin var.”

Emma inanamayarak başını iki yana salladı. “Hayır, bu nasıl olabilir?”

Jake omuz silkti. Hiç endişeli görünmüyordu. “Onların geldiğini bilen kişi sensin artık.”

Emma korkuyla açtı gözlerini. Elleriyle yüzünü kapadı.

“Anlamıyorum. Ben daha önce onları hiç görmedim.” Jake’e döndü. “Dün iki kez kötü hissettim ama onları sadece bir kez gördük. Sabah neden kötü hissettim?”

“Bizi izliyor olmalıydılar.”

Emma hayretle açtı ağzını. “Ne? Bunu nereden biliyorsun? Biz neden onları görmedik?”

“Çünkü bizi izliyorlardı. Tehlikede değildik.”

“Ama ikincisinde tehlikedeydik.”

“Ve sen kötü hissettin. Ayrıca ben sana geldiklerini söyledim.”

“Yeterince erken söylemedin Jake! Öldürülebilirdik.”

“Ama öldürülmedik. Görür görmez söyledim.”

Emma gözlerini kıstı. Sinirlenmişti. “Jacob, Kötü Adamlar’la ilgili *bir şey* bildiğin anda bana söylemeni emrediyorum.”

Jake cevap vermeden, Will kamyonete geri döndü. Başını eğip baktı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Emma o kadar nefret dolu konuşmak istememişti.

Will bir Jake’e bir Emma’ya bakıp kaşlarını çattı. “Bu sabah epey bir şeyler oluyor.”

Emma dudaklarını büzüp ters ters baktı.

“İkiniz de çıkabilirsiniz. Kamyoneti alacaklar. Bekleme odasında bekleyebilirsiniz.”

Park yerinde bir sürü araba vardı. Emma daha fazla bekleyeceklerini sanmıştı. “Bizi nasıl bu kadar çabuk aldılar?”

“Para her kapıyı açar,” dedi Will.

Televizyonda bir yarışma programı vardı. Emma'nın hiç ilgisini çekmiyordu. Sinirleri çoktan pes etmişti. Elli dolarla nasıl geçineceği hakkında endişelenmesi yetmiyormuş gibi bir de yeni olaylarla nasıl hayatta kalacaklarını düşünmesi gerekiyordu. Özellikle de uyarı sisteminin artık kendisi olduğuna alışması gerekiyordu. Emma birkaç kez ayağa kalkıp pencereden dışarıyı kontrol etti. Will sıcağa rağmen dışarıda dolaşıyordu. İçeri bile giremediğine göre, ona gerçekten kızmış olmalıydı. Emma'nın endişesi arttı. Endişelenmesi gereken bir konu da buydu. Will'in kendisine olan öfkesini ve o sabah Will'e karşı hissettiği ani çekimi de düşünmesi gerekiyordu. *Hissettiklerim bir şey değildi.* Zayıf ve savunmasız hissetmiş ve sadece başı dertte olan kadın haline girmişti. Hepsi buydu. Bir delilik anıydı. Ayrıca, bu dertleri arasında en sondaydı.

Bir saat sonra, Will gelip gitme vaktinin geldiğini söyledi. Onlara hiç aldırmadan, Russell'a kadar sessizce araba sürdü. I-70 yolunun yakınındayken, öğle yemeği için duracaklarını söyledi.

"Ama daha yeni kahvaltı ettik," dedi Emma.

"Kansas'ta yemek yiyecek bir yer bulmamız ne kadar sürer bilemiyorum. O yüzden, imkânımız varken yemek yesek iyi olur." Kamyoneti bir restoranın yarı boş park yerine çekti.

"Ama..."

Will direksiyonu sıkıca tutarak tam karşısına baktı. "Tanrı aşkına, Emma. Bugün tek söylediğin şey *ama* ve *hiçbir şey*

oldu. Kendine bir sözlük al.” Kamyonetten inip kapıyı hızla çarptı.

Emma dönüp Jake’e baktı. Yumuşak gözlerle kendisine bakıyordu. Elini annesinin omzuna koydu. “İyi olacak, anne. Sadece kafası karışık.”

“Neden kafası karışık? Sen nereden biliyorsun?”

“Merak etme. Will yolunu bulacaktır,” dedi arabadan inerken. İkinci soruyu duymamış gibiydi.

Will kamyonetin önünde duruyordu. Elleri saçlarının arasındaydı. Emma ona yaklaşmaya korkuyordu, ama Jake gidip onun kolunu çekiştirdi. Sonra da Emma’nın müdahalesine fırsat kalmadan Will’in elini tuttu. Emma’nın ii burkuldu. Jake, Will’i idealize etmeye başlamıştı. Ve bu gerçek bir sorundu. Emma’nın başka bir soruna daha ihtiyaı yoktu.

Cam kenarında bir masaya oturdular. Jake, Will’in karşı koymasına izin vermeden hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Will en kenara gidip masaya doğru eğilip, sanki hayatın sırrını inceler gibi peeteliğe bakmaya başladı.

Hoş bir garson kız masaya gelip mnlerini getirdi. Gözlerini Will’den almadan içecek siparişlerini sordu. Kız bir anda Will’in dikkatini çekmişti. Hemen doğrulup sırttı Will.

“Merhaba tatlım.”

Emma kafası karışmış bir halde ona baktı.

“İçecek olarak ne getireyim size ve...” Emma’nın masanın üzerinde duran sol eline baktı. “... karınıza?” diye şüpheyile tamamladı cmlmesini.

Will içten bir kakhaha attı. “Yanlış anladın, tatlım. O benim karım değil. Sadece arkadaşım. Ona bir iyilik yapıyorum. Hepsi bu.” Kıza göz kırptı.

Garsonun gülümsemesi yayıldı. Will’e iyice yaklaştı. “Zavallı bir kadına yardım eden yakışıklı bir adam mısın yoksa sen?”

“Evet, o benim. Bay Yakışıklı Adam.” Başını yana eğip sırttı.

“Ben buzlu çay alacağım, Jake süt içer,” diyerek araya girdi Emma.

Will kaşlarını kaldırıp alayla Emma’ya baktı. “Ben su istiyorum.”

Garson içecekleri getirmek için masadan ayrıldı. Kız yürürken arkasından arzu dolu bakışlarla kızı süzdü Will. “Ne yapıyorsun öyle?” dedi Emma.

“Manzaranın tadını çıkarıyorum.”

“Evet, görüyorum. Belki bir dahaki sefere benim masadan ayrılmamı bekleyebilirsin.”

Will gözlerini kıstı. “Senin sorunun ne?”

Emma, Will’e baktı. Bir an bakışları kilitlendi. Emma  fkelenmişti. İlk o kaçırdı bakışını. Oyuncak arabasıyla oynayan ve tartışmadan etkilenmemiş gibi görünen Jake’e döndü. O haklıydı. Will lanet olası bir kasabada garson kızla flört etse ne olurdu yani? Geri yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı.

Garson kız içecekleri getirdi. Yavaş hareket ederek Will’in suyunu tam önüne bıraktı. Will yılışık bir şekilde güldü. Emma gözlerini devirdi.

“Size ne getireyim?” diye doğrudan Will’e bakarak sordu kız.

“Benim istediğim şey mönüde yok.”

Cevabı kızı memnun etmişti. Yanakları kızardı. Emma bir kadının istediği anda nasıl kızarabildiğini merak etti.

Emma, “Ben karışık sandviç istiyorum,” diyerek mönüü garsona uzattı. Jake’i işaret edip, “O tavuk parçaları alacak” diye sürdürdü. Sonra Will’i göstererek, “O da soğuk duş alacak,” dedi.

Will kahkaha attı. “Hamburger ve şu sıcak...”

Emma, Will’in elinden mönüü aldı ve garsona verdi. “Ona biraz patates kızartması getir yeter. Teşekkürler,” dedi.

Dönüp mutfağa gitmeden önce kız gözlerini kısarak Emma’ya baktı.

Will geri yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde koca bir gülümseme vardı ama gözleri ifadesizdi. “Kıskandın mı?”

“Kıskanmak mı? *Kıskanmak mı?*” Emma sesini biraz daha yükseltmişti. “Tabii ki hayır. Tiksindim. Sinirlendim. Hakarete uğradım. Evet. Ama kıskanmadım. Hayır.”

“Merak etme Prenses. Yanımda olan sensin.”

“Buna devam edersen yanında olmayacağım. Bu çok küçük düşürücü.”

Will’in gülümsemesi kayboldu. “Başka bir şansın var mı sanki?”

Emma’nın tüm öfkesi açığa çıktı. “Beni kışkırtma Will. Russell, Kansas ya da lanet olası Güney Dakota. Benim için

hepsi aynı. Birkaç haftadan fazla kalmayacağım zaten.” Belki de onun istediğinin bu olduğunu düşündü. Kadının kalmasını istiyordu.

Jake arabasıyla oynarken sessizlik içinde oturdular. Garson yemeklerle birlikte geri geldi. Will’le tekrar flört etmeye çalıştı ama Will ona aldırmayıp tabağına döndü. Emma zor yemek yiyebiliyordu. Midesi endişeden altüsttü. Ne yapacaktı? Nereye gidecekti? En mantıklı çözüm bir evsizler barınağıydı. Bu düşünce midesini iyice kötü yaptı. Jake’e baktı. Onu bir barınağa götürdüğünü düşündü. Son kaldıkları otelden daha kötü olamazdı. Bu kadar küçük bir kasabada barınak var mıdır diye düşündü. Tabağını itti. Yağ kokusu midesini bulandırıyordu.

“Hasta mısın?” diye birden endişeyle sordu Will.

Gözleri buluştu. Emma onun hislerini anlamaya çalıştı. Sinirli görünmüyordu, sadece endişeliydi.

“Dünkü gibi değil.”

“Emin misin?”

Emma iç çekip sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. “Evet, eminim.”

Will ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Acele edip buradan çıkalım.” Will garsonu çağırdı. Kız birden tavır değiştirdiği için ona bakıp duruyordu zaten. Will hesabı öderken Emma ve Jake tualete gitti. Çıkarken, Emma camlardan Will’i gördü. Dışarıda uzun adımlarla dolaşıp duruyordu. Emma kapıyı açınca Will durup ona bakmak için döndü. Alnı endişeden gerilmişti ama Emma’yı görünce yumuşadı. Em-

ma bunu saklamaya çalıştığını fark etti. Tam bir pislik olabiliirdi ama Emma'ya hiçbir şey borçlu değildi. Yine de onlar için iki kez hayatını riske atmıştı. Onu daha fazla tehlikeye atmak adil değildi.

“Will,” Emma, Jake’in elini tuttu. Normalden daha fazla sıkarak onu Will’in yanına götürdü.

Will, Emma'ya baktı. Elleri cebindeydi.

“Bence burada yollarımızı ayırmalıyız.”

Will’in gözleri kocaman oldu, ağzı açıldı. Bunu beklemediği belliydi.

“Sana çok fazla yük olduk zaten. Dün gece neredeyse öldürülüydün. Kamyonetin de bizim yüzümüzden hasar aldı. Bizim için yaptığın her şeye minnettarım ama burada ayrılmalıyız.”

Jake’in eli bükülmeye başladı. Emma elini gevşetti.

Will’in yüzünün rengi atmıştı.

“Anne...”

“Jake, yeter.” Sesi katiydi. Rüzgâr hızla esiyordu. Yüzüne gelen saçlarını tutmak için elini kaldırdı. Will’in gözlerine bakıyordu.

“Emma,” dedi Will soluksuz bir halde. Ellerini cebinden çıkardı. Ona dokunmak için uzandı ama sonra durdu.

“Biz iyi olacağız. Hep olduk.” Sesi yumuşamıştı. Will’in minnettar olduğunu sesinden anlamasını istiyordu. Jake’in tekrar araya girmemesine şaşırılmıştı.

Will şaşkınlığından kurtuldu. “Emma saçmalama. Kamyonete bin.”

“Will...”

“Ne? Özür dilememi mi istiyorsun? Tamam. Özür dileirim. Tamam mı? Tam bir pislik gibi davrandım. İşte diledim. Hadi gidelim.” Elini Emma’nın sırtına koyup onu itti. Jake de peşinden geldi.

Emma dönüp Will’e baktı. “Will, olmaz.” Özür dilemesi Emma’yı savunmasız yakalamıştı. Özür dileme şeklinden adamın çok sık özür dilemediği belliydi. Ama Emma özür istemiyordu. “Bence ayrı yollara gitmemizin vakti geldi. Seni kızdırdığımı belli. Sorun değil. Bize bir şey borçlu değilsin. Senin peşinden gelmemize gerek yok.”

Will güçlükle yutkundu. Elini saçında gezdirdi. Emma nedenini anlamamıştı ama Will altüst olmuş görünüyordu. Sonunda Emma’ya döndü. Gözleri endişe doluydu. “Henüz gitmenize hazır değilim”.

“Will...” Adamın söyledikleri Emma’yı şaşırtmıştı. Gerçekten onunla gitmelerini istiyor olamazdı. Tüm gün yaptıkları bunun tersini söylüyordu.

Emma’nın elini tuttu. Hem de kadının hiç ummadığı kadar nazikçe. “Henüz olmaz, tamam mı? Benimle gel.”

Neden böyle bir şey yaptığını anlayabilmek için Will’in koyu kahve gözlerine baktı. Ama gözleri bir şey söylemiyordu. Emma tereddüt etti. Mantığı ona Will’den o anda ayrılmasını söylüyordu, ama bir yanı Emma’yı hâlâ ona çekiyordu. Nedenini kendi de anlamıyordu.

“Tamam.”

Will, Emma’yı kamyonete götürürken iç çekti. Kendi-

sini kararını değiştirmeden kamyonete bindirmeye çalıştığını hissetti Emma.

Kamyonette sessizce oturdular. Will ön camdan dışarı bakarken direksiyonu sıkıca tutuyordu. İçerideki hava gergindi. Yola bakarken gözlerini kıstı.

“Will...” Emma tereddüt etmişti. Belki de adam fikrini değiştirmişti.

Will bir an başını kaldırdı. Emma’nın kafasını her zamankinden çok karıştırmıştı. Başını ona doğru eğdiğinde gözlerinde yenilgi vardı. “Planlar değişti,” dedi. “Colorado’ya gidiyoruz.”

Onuncu Bölüm

Will kendi kendine uzun yoldan gitmenin daha mantıklı olduğunu söylüyordu. Belki de düşmanlar onu Güney Dakota'ya götürdüğünü ve bu yüzden Emma'yı nerede bulacaklarını biliyorlardı. Eğer bu doğruysa, Colorado'dan dolaşarak onları kandırabilirdi. Kulağa mantıklı geliyordu ama aklının derinliklerinde, Emma'dan ayrılmayı ertelediğini kabul etmesi gerekiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Emma başını iki yana salladı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Eğer Güney Dakota'ya uzun yoldan gidersek, belki senin ve Jake'in peşindeki adamlardan kurtulabiliriz." Will kamyoneti çalıştırıp yola çıktı.

"Nereye gittiğin fark etmez. Bizi yine bulurlar. Ayrıca, seni bekleyen işin ne olacak?"

"Birkaç gün daha gitmek zorunda değilim. Şu heriflerden kurtulmayı tercih ederim."

Emma sonunda kabul edince, Jake rahatladı. Will, park yerindeki olaydan sonra, şansını zorlamak istemiyordu. Garson olayında Emma'ya karşı çok ileri gitmişti. Ashında garson kız umurunda bile değildi. Hem otomatik bir refleks yüzünden öyle yapmıştı hem de Emma'yla ilgilenmediğini kanıtlamak istiyordu. Durumun onu rahatsız etmesi de işin cabası olmuştu. Ama Emma park yerinde sakince yollarının ayrılması gerektiğini söyleyince, Will onu kalmaya ikna etmesinin asıl nedeninin işi olmadığını fark etti. Onun gitmesine izin vermeye henüz hazır değildi.

Will ve Emma sessizlik içinde yolu izlerken Jake arkada uyuyordu. Araları sabahkinden daha iyiydi. Will'in sabahki öfkesi geçmişti ama sinirleri hâlâ yatışmamıştı. Arada Emma'ya bakıyordu. Emma ise onunla konuşmaktansa arabanın çalışmasını izlemeyi daha ilgi çekici buluyordu. Büyük saman balyalarının aralarındaki kırık dökük tulumbalar ve etrafa yayılmış sürüler, Batı Kansas'ın düz ve yeşil tarlalarını kirletiyorlardı. Emma'nın Teksas'ta o kadar zaman geçirdiğini bilmeseydi, Will belki de onu etkileyebilirdi. Kendisinden kaçtığı için Emma'yı suçlayamıyordu da.

Jake uykusundan alışıktı olmadıkları halde sakin bir şekilde uyanmıştı. Başını yan cama yaslamış boş bakışlarla geçtikleri yerdeki manzarayı izliyordu. Uyku sersemliğini üzerinden atamayınca, Emma endişelendi. Arkaya uzanıp alındaki buklelere dokundu. Annelerin eski ateş ölçme yöntemini kullanıyordu.

"Jake, iyi misin?"

“Ben iyiyim, anne. Sadece başım ağrıyor.” Gülümseyip annesinin elini itmeye çalıştı. Emma oğlunun yanağına dokundu.

“Yanımda ocuk ilacı da yok.” Will, Emma’nın sesinden kendini suçladığını anladı. Eğer bir gece önce ona kötü bir anne olmakla ilgili endişelerinden bahsetmemiş olsaydı, belki bunu anlamayacaktı. Dün geceden önce olsa, dikkat bile etmezdi Emma’nın bu söylediğine.

“Emma, bir yerlerde durup ilaç alabilirim.” Sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Emma dönüp ona baktı. Gözlerinde güvensizlik vardı.

“Anne, ben iyiyim. Şimdi daha iyiyim hem de.” Jake doğrulup gülümsedi. Ama Will bile bu yaptığıının Emma’yı yatıştırmak için olduğunu anlamıştı.

Emma yumuşayıp arkasına yaslandı. Dudağını ısırarak arada Jake’e bakıyordu.

Denver taraflarında yemek yemek için durdular. Will benzin ve ilaç almak için durduğu sırada bir tane de Colorado haritası almıştı. Yemek yerken haritayı inceliyordu. Denver’den sonra nereye gideceğine karar vermek istiyordu. Kuzeye gitmeyi düşündü çünkü o yol Güney Dakota’ya daha yakındı. Ama tam turist zamanıydı ve Estes Park bölgesi en yakın kuzey dağlarının olduğu yerdı. İnsanlarla dolu olmalıydı. Güney daha iyi bir yol gibi göründü.

Emma haritaya bakarak, “Nereye gitmeyi planlıyorsun?” diye sordu.

“Dağlara gideceğim.” Eğer silahlı adamlar onları takip

ettilerse, kamyonetine bir takip cihazı yerleştirmiş olabilirlerdi. Eğer bir takip cihazı varsa, Will dağlarda radyo dalgalarının zayıf olacağını ve onları bulamayacaklarını umuyordu.

“Bu gece mi?”

“Evet. Gitmek istediğim yer en fazla birkaç saat sürer.”

Jake yemeğinden bir çatal aldı. Makarnayı ve peyniri itip duruyordu.

“Başka bir şey yemek ister misin Jake?” diye sordu Will. Emma, Jake’in tavuktan başka bir şey yemesini önermişti. şimdi Will, Emma’nın yüzündeki suçluluk ifadesini görebiliyordu. Parayı o verdiği için Emma, Jake’e başka bir şey isteyip istemediğini de soramıyordu.

“Hayır, aç değilim.”

Emma elini tekrar Jake’in alnına koydu.

“Ben iyiyim, anne.” Parlak gözlerini Will’e dikip yardım için yalvardı. Sonra birkaç tane makarna attı ağzına. “Gördün mü?” dedi ağzı dolu bir halde.

Yola çıktıklarında Denver trafiği hâlâ yoğundu. şehrin etrafından dolaşıp güneye doğru gittiler. Pamuk gibi beyaz ve mor kocaman bulutlarla çevrili Rocky Dağları karşılarında gittikçe daha da büyüyordu.

“Jake, bu dağları daha önce görmüş müydün?” diye sordu Will başını çevirmeden.

Jake’in sessizliği onu da endişelendirmeye başlıyordu.

“Hayır,” dedi Jake abartılı bir şekilde iç çekerek.

Dağlara doğru giderken, Jake garip bir şekilde sessizli-

ğini sürdürdü. Emma da oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Endişe koca bir sis bulutu gibi havada asılı duruyordu. Artık tahammül edemeyecek kadar boğulmuştu Will. Bu yoldan giderek doğru mu yaptığını sorguluyordu.

Will, Jake'e, "Bir köpeğin olduğunda, adını ne koyacaksın?" diye sordu.

Emma aniden başını kaldırdı.

Will'in tepkisini görmek için Jake de başını kaldırmıştı. "Bilmiyorum. Belki Rusty koyarım." Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Gözleri yaşla doluydu.

Will'in içi burkuldu. "Jake, bir şey gördüğünde bana söyleyeceksin, değil mi? Kötü Adamlar'ın geldiğini bana söyleyeceksin."

"Annem kötü mü hissediyor?" Jake cevap vermeden önce bir an tereddüt etmişti ama Will korktuğunun olduğunu anlamıştı.

Will, Emma'ya döndü. Emma dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

"O zaman, endişelenecek bir şey yok." diye cevap verdi Jake. Sonra cama döndü. Verdiği cevap ne Will'i ne de Emma'yı tatmin etmişti.

"Jacob, Kötü Adamlar'ı gördüğünde bana söyleyeceksin!" Emma'nın sesinde korku vardı.

"Ben onları görmüyorum, anne."

"Bana yalan söyleme Jake." Sesi sertti.

Will daha önce Emma'nın oğluna sesini yükselttiğini görmemişti.

“Anne, ben sana hiç yalan söylemedim. Biliyorsun.” Jake’in sesi beş yaşındaki bir çocuğun sesinden çok daha yorgundu.

Peki, bilgi vermeme ne oluyordu? Will, Jake’in onlara her şeyi söylemediğinden emindi.

“Jake, dün gece şans eseri kaçabildik,” dedi Will. Sesi yumuşak ama netti. “Onları gördüğün an bize söylemelisin.”

Jake bir an aynadan Will’e baktı. “Tehlikede olduğumuzda size söylerim.” Bunları söyledikten sonra gözlerini kapadı.

Anayol iki şeritli bir yola çıktı. Virajlar artıyor, yol kıvrılıp bükülüyordu. Gittikçe sıklaşan ağaçlar, Will’e klostrofobi hissi veriyordu. Yolun aşağısında görülen gökyüzü bulutlu ve griydi. Havada yağmur kokusu vardı. Will içindeki sıkıntıyı unutmaya çalıştı.

Yol kenarında birkaç moteli olan küçük bir kasabaya girdiler. Will bir otelde kalma riskini göze almaya karar verdi. Aslında yol kenarında kamp yapmayı tercih ederdi ama kamp malzemeleri yoktu ve yağmur riski vardı. Karşılarına yıkık dökük, bir oda kiralama ofisi çıktı. Will arabayı oraya çekti.

Will odayı tutarken Jake ve Emma kamyonette beklediler. Will odanın anahtarı ve bir paket marşmelovla döndü.

“Resepsiyondaki çocuk odanın yanında bir ateş çukuru olduğunu söyledi. Ben de belki şekerleme kızartmak istersin diye düşündüm Jake.”

Jake kocaman gülümsedi. “Çok isterim.”

Motel on beş küçük odadan oluşuyordu. Odalar çakıl taşlı, kıvrımlı bir yol üzerindeydiler. Arka tarafları dağa bakıyordu. Park yerinde Will'in istemediği kadar çok araba vardı çünkü yaz sezonunda ve turistik bir bölgedeydiler.

Emma ve Jake içeri girdiler. Çantaları Emma'nın elindeydi. Will kendi çantalarını ve metal silah çantasını içeri aldıktan sonra, odadan biraz gazete alıp ateş çukuruna gitti. Tüfeğini de yanına almıştı. Yakınlardaki oduncudan birkaç tane kütük aldı ve ateş yaktı. Ateş, kıvılcımları çıkmadan önce çıtırdadıktan sonra, sarı ve turuncu renkler saçarak yayıldı. Jake koşarak odadan çıktı. Tüm gün olduğundan daha canlıydı. Emma da onun arkasındaydı. Ateşin etrafında oturdular. Hava hızla kararmıştı. Yüzleri ateşin ışığıyla parlıyordu. Will karşılarındaki banka oturup sessizce onları izledi. Ateş iyice yanmaya başlamıştı.

Ateşi izlerken Emma'nın gözleri parlıyordu. Korkunç düşüncelerde kaybolmuş gibiydi. Altdudağını ısırmış, her zamankinden daha dalgın görünüyordu. Will ateşte onu bu kadar strese sokacak ne gördüğünü sormak istiyordu ama Emma'nın cevap vermeyeceğini biliyordu. Bunu sormak yerine, dikkatini dağıtmaya karar verdi.

Will ayağa kalktı. "Jake, hadi gidip marshmelov için çubuk alalım."

"Tamam," dedi Jake. Yine heyecanlı olduğunu görünce Will rahatladı. Jake mutluysa, Emma'nın da mutlu olma olasılığının yükseleceğini biliyordu.

Will ilk çubuğu Jake'e uzatarak Emma'nın yanına otur-

duktan sonra kendisi de bir marşmelov uzattı ateşe. Alevler Jake'in yüzüne vuruyordu.

"Jake, dikkatli ol," diye uyardı Emma.

Jake alevle canlanmış gibiydi. Gözlerini alevlerden alamıyordu. Bir anda enerji dolmuştu. Yüzü parlıyordu. Emma bir kâbusun, Jake ise ruhani bir âlemin içinde gibiydi. Marşmelovu ateş almıştı ama o farkında değildi. Gözleri kıvılcımlara odaklanmıştı.

"Jake, marşmelovun yandı," dedi Will.

Jake başını kaldırdı. Alevlerin ışığı yüzünde, dans ediyordu. Ateşe doğru bir adım attı.

"Jake!" diye bağırarak oturduğu yerden fırladı Emma.

"Hım?" Jake başını iki yana salladı. Kafası karışmıştı. Tutuşan marşmelovlara baktı. "Ah," diyerek çubuğu çekti. Çubuk da alev almıştı.

Will çubuğu Jake'in elinden aldı. "Dikkatli ol Koca Adam. Yakma kendini." Will alevleri üfleyerek söndürdü ve yanmış şekerlemeyi yere attı. Bir yandan da Jake'i izliyordu. Tavırlarındaki bu değişiklikten yorulmuştu.

Emma tekrar yerine oturdu. Will, Emma'nın Jake'in yüzünü görmediğinden emindi. Yoksa bu kadar sakın kalıp oturmazdı. Kadının gözleri kapanmak üzereydi.

"Emma, neden yatmaya gitmiyorsun? Jake isterse benimle dışarıda kalabilir."

Emma bir an tereddüt etti. Önce her ikisine de baktı.

Jake doğrulup Emma'ya döndü. "Anne, içeri gir." Sesi Will'in hiç duymadığı kadar derinden geliyordu. Emreder

gibi konuşmuştu. Will'in tüyleri diken diken oldu.

Will, Emma'nın onun emrine karşı gelmesini bekledi ama Emma kalkıp içeri girdi. Will onun hiç arkasına bakmadan içeri girmesine inanamayarak baktı. Ne kadar dışarıda kalacaklarını, Jake'in üstüne bir şey giymesi gerektiğini söylemeden, öylece içeri girmişti.

"Ne oldu az önce?"

Jake ifadesiz bir yüzle ona döndü. Gözleri soğuktu. "Ona gitmesini söyledim."

Will gözlerini kısarak Jake'e baktı. Ama gördüğünün Jake olduğundan emin değildi. Ateşin önünde bir şey olmuştu ona.

"Otur Will." Jake'in sesi keskin ve soğuktu. Beş yaşından çok daha büyük çıkıyordu.

Will oturdu ama içgüdüleri ona karşı gelmesini söylüyordu.

Jake gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu. Gelip tam önünde durdu. Yüzleri birbirlerine çok yakındı. "Sana söyleyecek çok şeyim var, Will ve çok zamanım yok."

"Neden? Neden zamanın yok?" Will sakın sakın konuşmaya çalışıyordu.

Jake tuhaf bir kahkaha attı. "Will, eğer dinlersen sana bilmen gerekenleri anlatacağım." Ateşin ışığıyla yüzü parlıyordu. Gözlerinde güç vardı. *Güç*. İşte böyle değişik bir çocuktuktu. Will farkında olmadan geri yaslandı.

"Sana zarar vermeyeceğim Will. En azından şimdilik. Bir gün dostluğumuz bitecek ama bugün değil. *Bir şeyler de-*

ğışıyor.” Jake’in yüzü sertleşti. Hem Jake’di hem değil. Ruhu ele geçirilmiş gibiydi.

“Sen neden bahsediyorsun Jake?” Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Will ayağa kalkmaya yeltendi ama Jake onu geri oturttu. Beş yaşında bir çocuktan beklenmeyecek kadar güçlüydü.

“Şimdilik sadece dinle. Senin o olduğundan emin olmam gerek. Aslında neredeyse eminim çünkü her şey değişmeye başladı. Ama annem için... emin olmak zorundayım.” Gözleri yumuşamıştı.

“Ne...”

“Will, *dinlemek* zorundasın. Bırak emin olayım.” Will’in gözlerinde acı vardı.

Adam dayanamadı. “Sen neden bahsediyorsun Jake? Neden emin olacaksın?”

“Sana dokunmam gerek. Senin o olduğundan emin olmak için seni okumam gerek.”

“Beni nasıl okuyacaksın? O dediğin kim?”

Jake sabırsızlıkla iç çekti. “Sana dokununca anlayacağım. Sen bana izin versen de vermesen de. Emin olunca...” Sustu. “Eğer kabul edersen, işimiz kolaylaşır. Canın acımayacak. Sonra sana açıklayacağım.”

Will hayal görüp görmediğini düşünüyordu. Baskı altında kafayı yiyen ve olmayan şeyler gören insanlar tanımıştı. İşiyile ilgili olanlardan sonra bunları görüyordu belki de.

“Hayal görmüyorsun, Will. Bu çok gerçek.”

Will’in gözleri açıldı. “Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?”

“Düşüncelerini okuyabiliyorum,” dedi Jake alayla gülümseyerek.

“Annen bana düşünce okuyamadığını söylemişti ve ben senin düşünce okuyup okuyamadığını sorup durduğumda çok kızmıştı.”

“Yeni bir şey bu. Değişikliklerin bir kısmı da bu. Daha dün keşfettim.”

“Ne demek yeni keşfettim? Annenin zihniyle konuşabiliyor musun? Benimle konuşabilir misin?”

“Annemle konuşabiliyorum ama seninle konuşamıyorum henüz. Sadece seni duyabiliyorum.”

“Neden? Neden bir şeyler değişiyor?”

“Senin yüzünden. Şimdi seni okumama izin verecek misin?” Ateşler, Jake’in yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Çocuk daha da korkunç görünüyordu.

Will korkmuştu. Kendinde değildi.

Jake gülümsedi. İfadesi sakinleştiriciydi. “Özür dilerim, Will. Seni korkutmak istememiştim. Bu güce henüz alışamadım. Ateşle geleceğini söylemişti ama böyle olacağını bilmiyordum.”

Will gözlerini kıstı. “Kim söyledi?”

“Kim olduğunu bilmiyorum ama sen park yerinde ortaya çıktığından beri rüyalarım geliyor. Ateşten güç alacağını söylemişti. Bugün ateşin önünde dururken hissettim. Kontrol etmekte güçlük çekiyorum.”

Will başını iki yana salladı. “Sana başka ne dedi Jake?”

Jake’in yüzü yine sertleşti. “Senin o olduğunu söyledi, ama emin olmam gerek.”

Bunu kabul etmek aptallık gibi geliyordu ama Will başıyla kabul ettiğini söyledi. “Tamam.”

Jake derin bir nefes alıp başını arkaya eğdi ve gözlerini kapadı. Uzanıp sol avucuyla Will’in alnına dokundu. Sağ eliyle de Will’in sol koluna dokunuyordu. Bir elektrik dalgası geçti içinden. Will geri çekilmek istedi ama vücudu hareket etmiyordu. Elektrikten sonra birden panikledi. Nefes kesici bir yoğunluğa ulaşmıştı. Korku içinde nefes almak için çabaladı. Başından ayak parmağına kadar dalgalar halinde yayıldı. Sonra yavaş yavaş azaldı. Kolundan bir sıcaklık tüm etine yayıldı. Duyguları ve düşünceleri sanki bir elekten geçiyormuş gibi karışıp ayrıldı. Öfke, üzüntü, mutluluk, aşk; bir acı ve ölüm havuzunda karışıyordu. Çığ gibi duyguların altında boğuluyordu. Jake’in sesi yankılandı gecede. Will’in bilmediği bir dil konuşuyordu. Ama zihni söylenenleri anlıyordu.

Toprak çıplak ve soğuk olacak

Vaat edileni beklerken.

Tanrı, Kraliçe’nin yanındadır

Ancak Kraliçe sürgünler ülkesinin insanları arasında saklanır

Kaybetmek zorunda olduğu kişi yüzünden peşindedirler

Koruyucu denen Seçilmiş Kişi,

Bir kalkan, rehber, dost olacaktır

Büyük bir acıdan doğacaktır yüce kişi

Yaz dönümünden sonraki dolunayda

*Güçleri yüce ve büyük olacaktır
Toprağa hükmetmek için yükselecektir
Gölgede bıraktığı ona meydan okuyacaktır
Ama o herkese üstün gelecektir
Bunda eşi benzeri yoktur*

Jake ellerini çekti. İletişimleri kesilince Will'in alnı ve kolu yandı. Şakaklarında ter vardı. Kendine gelmeye çalışırken bilinci allak bullaktı. Göğsü daralıyordu. Kafasını toplamak için derin derin nefes aldı. Tabii derin nefes alması mümkün değildi. Jake gözleri kocaman ve vahşi bir halde tam karşısında duruyordu. Etrafında solgun kırmızı bir ışık vardı. Gözlerini Will'in gözlerine dikti. Yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

“Seçilmiş Kişi sensin.”

Will'in kolu zonkladı. Başını eğip bakınca kolundaki siyah izleri gördü. Başparmağıyla ovaladı ama çıkmıyordu.

“Bu senin izin.”

Jake'e bakmak için başını kaldırdı. “Ne?”

“Seçilmiş Kişi'nin izi.”

Ateşten loş bir ışık yayılıyordu. Will ize iyice yakından baktı. Üç uçlu bir mızrak görebiliyordu. Hafif kıvrık bir sapı vardı. Tekrar ovaladı izi. Ama kalıcı olduğu belliydi.

“Evet, dövme gibi. Senin iddia edilen kişi olduğunu kanıtlayacak.”

“Ben kimse olduğumu iddia etmiyorum. Seçilmiş değilim ben. Kimse bana bir şey sormadı.”

Jake iç çekti. "Tabii ki kimse sana sormadı. Sen seçildin. Bu senin kaderin."

Will kolunu uzattı. "Geri al şunu."

"Ben geri alamam. Oldu artık."

Will ayağa kalkıp Jake'ten ve ateşten uzaklaştı. Kuru yapraklar ve çam iğneleri ayaklarının altında ezildi. "Burada ne olduğunu anlamıyorum ama ben bir parçası olmayacağım. Ben acı ve ölüm dışında bir şey için seçilmedim." Will'in sesi boğuklaştı. Duyguları düğüm düğüm olmuştu ve ona acı veriyorlardı. "Kim için çalıştığımı bildiğini söylüyorsun ama kötü biri değilsin diyorsun. Eğer gerçekten bilseydin öyle demezdin. Benim ne yaptığımı, ne yapabileceğimi, *şu anda* ne yaptığımı bilemezsin." Sesi boğuklaştı. Gözyaşlarının arasından bulanık bir halde görüyordu Jake'i. "Eğer ben seçilseysem, iyi bir şeye seçilmemişimdir. Emin olabilirsiniz."

"Bazen yaptığımız seçimler bizi gitmemiz gereken yere götüren yollar olur," dedi Jake yumuşak bir tonda. "O seçimler senin geçmişindeydi. Onları değiştiremezsin. Şimdi ne yapacağını seçmen önemli."

İşaretli kolunu yumruk yapıp Jake'e uzattı. "Ben bir şey seçmiyorum. Ben bunu hiçbir şekilde seçmiyorum."

"Seçip seçmeme hakkın yok. İstedğin kadar savaşabilirsin ama bu senin kaderin."

"Sen beş yaşıdasın. Ne biliyorsun ki?"

Jake gülümsedi. Yüzünde anlayış, nezaket ve güç vardı. Ellerini iki yana kaldırıp avuçlarını gökyüzüne açtı. Parmaklarını oynatıyordu. Kolları havaya kalktıkça arkasındaki ateş

çatırdarak yükseldi. Kollarını başının üzerine kadar kaldırdı. Alevler de aynı boya yükseldi. Büyük bir güçle yanıyorlardı. Sıcaklık Will'i içine aldı. Adam geriye doğru sendeledi ve kalçasının üzerine düştü. Bacaklarına ince dallar, avuçlarına çam iğneleri battı. Gökyüzünde karabulutlar toplanmıştı. Tepelerinde bir güç girdabından kurtulmak ister gibi dönüp duruyorlardı. Gök gürledi, şimşek çaktı.

"Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir gücüm var." Jake gözlerini kıstı. Bakışları Will'i delip geçiyordu. Kollarını indirdi. "Bunu sen yaptın. Senin varlığın bunu açığa çıkardı. Ben eski Jake değilim. Başka bir şeye dönüştüm. Bir savaş yaklaşıyor ve biz karşı taraflarda olacağız ama bu gece değil. Bu gece sana gerçekte kim olduğunu göstermem gerek."

Will'in hisleri hâlâ karmakarışık. Geçmişinin günahları tekrar aklına geliyor, tekrar tekrar yargılıyordu kendini. Will'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Benim ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, geçmişin hepsini gördüm. Geleceğin de bir kısmını. İyi ve kötü sadece birer sözcüktür. Neyin iyi neyin kötü olduğuna kim karar veriyor? Sonunda, sadece sonuçlar fark eder." Jake, Will'e doğru yürüdü. Uzanıp elini Will'in omzuna koydu. "Sen büyük şeyler için yaratıldın. Hayatın hem acı hem zafer dolu olacak." Jake'in gözleri yumuşadı. "Ve büyük bir aşk yaşayacaksın." İç çekip elini indirdi. "Kaderini kabul edersen senin için her şey daha iyi olacak."

Will inanamayarak başını iki yana salladı. "Gerçek değil bu."

“İnanamayacağın kadar gerçek. Düşünecek çok şeyin var ama tüm bunları kabul etmek için vaktin az. Kehanet hep seninle birlikte olacak. Bunu rehberin olarak kullan. Seninle müttefik olmayı seçenlere dikkat et. Hepsini gördükleri gibi değiller.”

“Neler olduğunu anlayamıyorum.” Will sesini alçalttı. Hâlâ kontrolsüzce dans eden ateşi izliyordu.

“Bir savaş başladı. Senelerdir kehanetin tamamlanmasını bekliyordu. Bu gece başladı.”

Will başını iki yana salladı. “Jake, sen sadece küçük bir çocuksun. Savaşı ne bilirsin? Ben savaşı gördüm. Nasıl acı bir sefalet olduğunu gördüm. Buna bir daha bulaşmam. Bunu istemiyorum Jake.”

“Ben küçük bir çocuk olabilirim ama az önce gördüğün güç sadece bir başlangıç. Hayal bile edemeyeceğin kadar artacak. Senin seçme hakkın yok. Bu senin kaderin.” Jake’in sesinde bir boyun eğme vardı.

“Jake, bu delilik. İzin ver sana yardım edeyim.” Will, Jake’in kolunu tutmaya cesaret etti. Onun karşı koyabilecek gücü olduğunu biliyordu. “Hadi gidip annenle konuşalım. Bu işi çözelim.”

Jake’in gözleri yaşla doldu. “Çözecek bir şey yok. Anneme söyleme. Lütfen. Zamanı gelince ben ona söyleyeceğim.”

Will iç çekti. Emma’nın bunu bilmesi gerekiyordu ama kadının ne tepki vereceğini kestiremiyordu. İyi bir tepki olmazdı büyük ihtimalle. “Sana yarın geceye kadar zaman ve-

riyorum. O zamana kadar söylemezsen, ben söyleyeceğim.” Will’in sesi istediğinden daha katı çıkmıştı. Jake onu çok korkutuyordu, ama bu yeni gücü olmasa, yine de küçük bir çocuktuktu.

Jake başıyla onayladı. Will sıkıca sarıldı ona. Jake başta hiçbir şey yapmadan durdu ama sonra o da Will’e sarılıp, başını onun omzuna koydu. Will tişörtünün çocuğun gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. Başını Jake’in başına yasladı ve gözlerini kapadı. Korkudan ölmek üzereyken birden kalbi erimişti. Bu çocuk onun ölümü olacaktı.

“Canımın acımayacağını söylemiştin,” dedi Will, Jake’in saçlarının arasından. Sesi boğuk çıkmıştı.

“Acıtmadı.” Will çocuğun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Ayrıldıklarında Jake’in yüzünde acı vardı. “Keşke *benim* babam olsaydın Will.”

Will başını iki yana salladı. “Ben kötü bir baba olurdum Jake. Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Jake’in dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. Dönüp kabine doğru gitti. Yanmakta olan ateşe el salladı. Ateş birden söndü. Geride sadece parıldayan közler kalmıştı.

İyi geceler, Will. Tatlı rüyalar. Will çocuğun zihninin içinde konuştuğunu, Jake odaya girdikten sonra fark etti.

On Birinci Bölüm

Jake içeri gittikten sonra, Will bir banka çöktü ve ateş çukurundaki közleri izlemeye başladı. Olanlara bir mantık yüklemeye çalışıyordu. Will'in aklı közler soğuduğunda bile hâlâ karışık. Midesinde de bir endişe düğümü vardı. Sonunda yorgunluk Jake'in uyandırdığı hislere galip geldi. Jake'le karşılaşmaya korkarak, odaya girdi. İçerisi karanlık ve sessizdi. Boş yatak odasına girince rahatladı. Kapıyı arkasından kilitledi. Yatağa girip rahatsız bir uykuya dalana kadar dönüp durdu.

Will karmakarışık rüyalar gördü. Irak'ta olanlar zihninde dönüp duruyordu. Sonra ateşin başındaki Jake'i görüyordu. Ve en sonunda iki görüntü birbirine karışıyordu. Will karanlık bir binanın uzun holünde koşuyordu. Yanından geçtiği kapıların ardından kulağına çığlık sesleri geliyordu. Koridoru siyah ve yoğun bir duman kaplamıştı. Will öksürüyor ve hava almak için savaşıyordu. Önce birinden kaçırıyordu, ama rüya

hızla değışti. Birini kurtarmak için koşmaya başlamıştı. “*Jake*” diye bağırdı. Kilitli kapıları boşuna açmaya çalışıyordu. Yoğun duman etrafını sarmıştı. Dizlerinin üzerine düştü. Bir yandan nefes almak için çabalarken bir yandan da hâlâ *Jake* diye bağıırıyordu. Hemen sonra ciğerlerine temiz hava doldu. Binanın dışında diz çökmüştü. Bina yanıyordu. *Jake*’in ifadesiz yüzü pencerelerin birinden ona bakıyordu. Sonra alevlere karıştı.

Will yatakta doğrulup irkildi. Alnında ter vardı. Hızla nefes alıyordu. Hepsı kâbustu. *Jake*’le olanları da mı rüyasında görmüştü? Perdesiz olan pencerelerden hafif bir güneş ışığı giriyordu. Will kolunu uzattı. Delirdiğinin kanıtını arıyordu. Ama iz yanık teninde öylece duruyordu. İnanmamış olmasıyla dalga geçer gibiydi. Will homurdanıp ayaklarını yere indirdi. Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Gerçeklikle olan bağıını kaybediyordu.

Oturma kısmından sesler geliyordu. Bir anda içi rahatladı. Uyanık tek kişi olmadığına sevinmişti. *Jake*’i görmeye hevesli değildi ama düşünceleriyle yalnız kalmak da istemiyordu. Pantolonunu giyip odadan çıktı.

Oturma kısmı küçük bir yerdi. Bir tarafta bir kanep ve birkaç sandalye vardı. Diğer tarafta ise küçük bir mutfak. Emma elinde bir bardak suyla mutfak lavabosunun yanında durmuş dışarı bakıyordu. Will durup birkaç kez derin nefes aldı. Onu görünce savunmasız kalmıştı. Yüzündeki yumuşaklık onu çok daha genç ve kırılgan gösteriyordu. Gözleri uzaklara dalmıştı. Derin düşünceler içindeydi. Kalçasını es-

kimiş tezgâha dayamıştı. Koyu renk dalgalar halinde dağılan saçları bol tişörtünden görünen çıplak omzuna dökülmüşlerdi. Üzerindeki tişört çok genişti. Kalçasının altına kadar uzanıyordu. Will altına ne giyindiğini merak etti.

Emma şaşırarak Will'e baktı. Çenesini kaldırıncı sabah güneşi yüzüne vurmuştu. Yüz hatları ve boynunun yapısı iyice ortaya çıkmıştı. Çok hafif gülümsedi ama bu Will'i çıldırtmaya yetmişti. Odadan çıkmamış olmayı diledi birden. Emma'nın her gülümseyişinde, ruhundan bir buz parçasının koptuğunu, onu savunmasız ve çıplak bıraktığını hissediyordu.

"Günaydın. Erken kalkmışsın." Emma'nın sesi Will'i rüyasından uyandırdı.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim." Ellerini cebine koyup yaklaştı. Ona yakın olma isteğini engelleyemiyordu.

"Uyuyamadım." Tekrar dışarıya döndü Emma. "Daha önce hiç Colorado'ya gelmemiştim. Burası çok huzurlu bir yer."

Dün gece olanlar geldi Will'in aklına. "Bazı insanlar için olabilir."

"Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Güney Dakota'ya varınca işte."

Emma'nın bu konuyu onunla konuşmasına şaşırmıştı. Daha önce geçmişini ve planlarını Will'den saklamıştı. Emma'nın gelecek planlarından bahsetmesi ona işini hatırlattı. İçini suçluluk ve belirsizlik kapladı. Boğazını temizledi. "Bir

karara vardın mı?” Emma’nın hemen yanında duruyordu.

“Hayır,” diyerek iç çekti Emma. Bardağı tezgâha bıraktı. “Geçen gece, mısır tarlalarının orada yaptıklarım için özür dilerim.” Söyleyeceği sözleri düşünürken burnunu çekti. “Garip... davrandığım için özür dilerim. Değişik... güvende hissettim.” Emma gözlerini kapatıp o anı düşününce yüzü gevşedi. Will nefesini tuttu. Büyülenmişti. Emma gözlerini açtığı anda, yüzünde mahcup bir ifade vardı. “Daha önce hiç o kadar güvende hissetmemiştim. Gerçekten. Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum.” Bir an durdu. “Yıldızlardan ve dileklerden bahsetmem aptalcaydı. Neyse, seni çok korkuttuğumu biliyorum. Sadece özür dilemek istedim.”

“Tamam,” dedi Will. Sesi her zamankinden alçaktı. Tekrar boğazını temizledi. “Şey...” Emma’nın gözlerindeki karanlık kuyularda kaybolmuştu. Herkesten saklanan, gerçek Emma’yı orada görebiliyordu. Kendini Will’e açmış olması da Will’in acısını artırıyordu. Ona sarılmak, endişelenince ısırdığı dudaklarını öpmek istiyordu. Sadece bir gece değil her zaman güvende hissetmesini sağlamak istiyordu. Ama dilini ısırdı. İçindeki mantıklı taraf, bir uçurumda durduğunu biliyordu. Eğer Emma’ya dokunursa, geri dönüşü olmazdı. Bu bedeli ödemek istemiyordu. İki gece önce Emma’ya, onu korumak için dokunmamıştı. Şimdi ise kendisini korumak için dokunamazdı.

“Ben yürüyüşe gidiyorum,” dedi. Dönüp odasına gitti. Ayakkabılarını aldı ve hemen dışarı çıktı. Ayakkabılarını giymek için bile durmadı. Emma’dan mümkün olduğunca hızlı uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Emma, Will'in yüzünde oluşan korku ifadesini ve kendisinden hemen kaçışım izledi. Will hiç durmadan, ona ikinci kez bile bakmadan çekip gitmişti. Emma ona bu kez ne yaptığını merak etti. Nedenini bilmiyordu ama onun bu şekilde ani değişiklikleri canını acıttıyordu.

Uzun bir duş aldıktan sonra, odada yiyecek bir şeyler aradı ama dolaplar boştu. Jake uyuduğu için, dışarı çıkıp ateş çukurunun yanındaki bir banka oturdu. Dağlardan gelen huzur, sinirlerini yatıştırdı. Dağlarda sabah havası serindi ve havada hafif bir sis vardı. Emma kollarıyla kendisini sarıp ısınmak için kollarını ovalamaya başladı. İçeri girip üzerine ceket alabilirdi ama artık bir ceket yoktu. Bu düşünce bile tekrar bunalmasına yeterdi ama o sabah buna izin vermeyecek kadar güzeldi. Kötü kaderi bekleyebilirdi. Bir acelesi yoktu.

Tam düşüncelere dalmışken, Will'in odanın yanındaki ağaçların arasından çıktığını gördü. Kaşlarını çatarak yürüyordu. Elinde uzun bir sopa vardı. Ormandan çıkınca sopayı bir ağacın gövdesine vurdu. Sopa ikiye ayrıldı. Kafasını kaldırıp Emma'yı görünce irkildi.

Emma'nın söyleyecekleri dilinde takılı kaldı. İlk kez diğer kadınların gördüğü şeyi görüyordu. Will henüz saçını taramamıştı. Saçları dalgalıydı. Gözleri her zamankinden daha karaydı. Çatık kaşlarıyla yanaklarındaki yumuşaklık bir tezatlık oluşturuyordu. Tişörtü kaslı göğsüne ve kollarına yapışmıştı. Sol kolunda bir dövme gördü. Daha önce nasıl fark etmemişti bunu? Emma'nın kendisini incelediğini görünce, kaşlarını çatmayı bıraktı.

“Will...” dedi Emma ama ne söyleyeceğini bilemediği için sustu. Will’in kendisine çok kızdığı belliydi ama bunun nedenini anlayamıyordu. Tek bildiği artık onun kendisine kızmasını istemediğiydi.

Will yorgun görünüyordu. Sanki bir şeyle savaşmış gibiydi. Elindeki sopayı sert bir şekilde yere attıktan sonra, birkaç adım atıp Emma’nın yanına geldi ve uzanarak onun kollarını tuttu. Tek bir hareketle onu göğsüne çektiğinde, Emma karşı koyamayacak kadar şok olmuştu. Kalbi hızla çarpıyordu. Will kollarını sıkıca tutmuş yüzüne bakıyordu. Simsiyah gözlerini kadının gözlerine dikmişti. Ona karşı koymak bile geçmiyordu Emma’nın aklından. Will kollarını gevşetti. Emma kendisini bırakacağını sandı ama Will inledi. Sol kolunu kadının beline sarıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Öpücüğün şiddeti ve kendini esir alan ağzı Emma’yı şaşırtmıştı. Kirli sakalı boynunu çiziyordu ama bunu fark etmedi bile. Sadece çekimi hissediyordu. Kollarını kaldırıp Will’in boynuna dolayarak onu daha da yakına çekti. Will, Emma’yı öperken tekrar inledi ve sıkıca tutup öpmeye devam etti. Emma’nın başı dönüyordu. Midesi kasıldı. Öyle ki, Emma korkmaya başlamıştı.

Elleri Emma’nın saçındaydı. Dudaklarını dudaklarına yapıştırmıştı ama zaten Emma’nın geri çekilmek gibi bir niyeti yoktu. Uzun zaman önce sönmüş bir ateş yine yanmaya başlamıştı ve o buna açtı. Emma açtı, Will ise aklıktan kıvranıyordu.

Elleri kadının tüm vücudunda deli gibi dolaşıyordu. Em-

ma onun boynuna yapışmış, bırakmaya korkuyordu. Ayakta duramayacak haldeydi. Will'in soğuk elleri tişörtünün altına girdi. Parmaklarıyla göğüslerine dokunuyordu. Bu dokunuşla Emma kasıldı. Will hemen fark etmişti. Dokunmaya devam etti. Emma'nın inlemesi hoşuna gitmişti. Dudaklarını dudaklarından çekmiyordu. Diğer eli Emma'nın kalçasına uzandı. Onu iyice kendine çekerek onu istediğini kanıtladı. Emma'nın tişörtünün ucunu tuttu. Tek bir hareketle kadının kollarını kaldırıp tişörtünü çıkardı. Dudakları sadece kısa bir süre ayrılıp tekrar deli gibi birbirlerine yapıştı. Elleriyle kadının belini okşadı. Tam göğüslerinin olduğu yerde durdu. Emma'nın tüm bedeni arzuyla bekliyordu.

Will uzanıp kadının saçlarını tuttu. Dudaklarını dudaklarından ayırdı. Emma şaşırarak gözlerini açtı. Will'in yüzü tam karşışındaydı. Gözlerinde tutku ve bir şey daha vardı. Öfke. Emma'nın midesi burkuldu. Korkuyla açıldı gözleri.

"Bana ne yapıyorsun?" dedi Will, Emma'nın yüzünü incelerken. Bir cevap beklemedi. Yüzünü Emma'nın boynuna gömdü. Saçları hâlâ elindeydi. Kadının başını geri çekip dudaklarına iyice yer açtı. Emma elinde olmadan inledi. Nefes almaya çalışırken göğüsleri inip kalktı. Will'in dudakları yavaş yavaş kadının göğüslerine indi. Emma'nın karnındaki ateş iyice arttı.

"Will," dedi yalvaran bir ses tonuyla.

Will yine Emma'nın dudaklarına yapıştı. Vahşi ve ilkeldi. Emma'nın dudaklarından ayrılarak inledi. "Tanırım, bana yardım et. Onu istiyorum." Bir eli hâlâ Emma'nın saç-

larındaydı. Diğerini ise kadının beline koymuştu. Nefesini tutunca tüm vücudu sarsıldı.

“Anne?”

İkisi de dondular. Emma dönüp baktı. Jake odanın kapısında duruyordu. Emma'nın yanağı Will'in göğsündeydi. Will'in başını çevirip kollarını gevşettiğini fark etti.

Jake ikisine de baktıktan sonra, odaya geri döndü. Emma gözlerini utanç içinde kapadı. Will kollarını açıp ellerini Emma'nın omuzlarına koyarak kadını kendinden uzaklaştırdı. Gözlerini sımsıkı kapatıp ellerini saçlarında gezdirdi. Nefes almaya çalışıyordu.

Emma kolları iki yanına düşmüş duruyordu. Soğuk hava çıplak tenine vuruyordu ama o giyinme içgüdüüne karşı duruyordu. Will'in ne düşündüğünü bilmiyordu ama o utanmış gibi görünmek istemiyordu. Utanmış olsa bile.

Will gözlerini açtı. Elleri hâlâ saçlarındaydı. Gözlerinde korku vardı. Elleriyle yüzünü kapadı. Emma bekledi. Hiç istemese de kızarmaya başlamıştı. Kendini bu kadar istekle, *arzuyla* ona vermiş olmasına inanamıyordu. Will bir oyunbazdı. Onunla oynamıştı. *Ne salaktı*. Serin hava içindeki tutkuları yok edince, Emma'nın utancı öfkeye döndü. Ellerini Will'in göğsüne koyup tüm gücüyle onu itti.

“Bu da neydi?” diye bağırdı Will'e.

Will onun geldiğini fark etmemişti. Geriye doğru sendeledi. Neredeyse ateş çukuruna düşecekti. Emma da peşinden giderek onu tekrar itmek istedi. Ama Will bu kez hazırlıklıydı. Emma'nın bileklerinden tuttu. O küstah gülümsemesi geri gelmişti.

“Bir dakika önce hiç şikâyet etmiyordun.” Sırıttı.

Emma ellerini çekip sağ elini tokat atmak için kaldırdı. Will elini havada yakaladı.

“Ellerini üzerimden çek,” diye bağırdı Emma.

“Az önce bundan da şikâyet etmiyordun.”

Will göz kırptı ama Emma neşesinin gözlerine ulaşmadığını fark ediyordu. Emma’nın bileklerini büküp kendine çekti Will.

“Üzgünüm ama başladığımız şeyi burada bitiremeyiz, Prenses.” Emma’ya baktı. Yüzündeki karışık ifadeyi görebiliyordu Emma. Kendisine karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini düşündü. Öfkesi geçti.

Will ellerini bırakıp geri çekildi. Sonra arkasını dönüp kamyonete gitti. “Buradan çıkmam gerek.”

Emma onun gidişini izledi. Sonra dışarıda üzerinde sadece kot pantolonla durduğunu fark etti. Titreyen elleriyle yerdeki tişörtünü aldı ve içeri girdi.

Will, Emma’dan uzaklaşmak için kamyonetini dağ yolunda sürmeye başladı. Zihnini temizlemek için derin derin nefes alıyordu. *Aklımı yitiriyorum*. Ona bu şekilde saldırdığına inanamıyordu. Ama onu yüzünde üzgün ve beklenti dolu bir ifadeyle otururken görünce, birden ona çekilmişti. Vücudunun tek bir parçası bile ondan uzak duramıyordu. Kontrolü tam manasıyla kaybetmişti.

“Lanet olsun!” Rüzgârlı dağ yolunda arabasını sürerken

direksiyonu yumrukluyordu. *Hiç akıllıca bir hareket değil.* Kendisini bir... şey parçası uğruna öldürmenin anlamı yoktu. Kendini durdurdu. Öfkeli olsa da, onun hakkında böyle düşünemezdi.

Kadının nasıl tepki vereceğini bilmesi gerekiyordu. İlk karşılaştıkları anda kendisi için ne düşündüğünü ifade etmişti zaten. Tabii o da pislik rolünü iyi oynamıştı. Kadın ondan ne bekleyebilirdi ki? Will ne sanıyordu? Mısır tarlasında ona bir şey olmuştu. Emma'yı daha önce de çekici bulmuştu ama sanki beyninde bir şey olmuştu ve hayatını bir bütün yapacak şey Emma olmuştu. Düşüncesinin saçmalığına kendi de güldü. Ama ona duyduğu çekimin kendi kararlılığından daha güçlü olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Will kendini kontrol edebilen bir adamdı ama bu özelliğini yitirmişti. Öfkeyle inledi. Bu düşünceden nefret etse de korkuyordu.

Yakınlarda bir piknik alanı vardı. Will arabasını oraya çekerek kamyonetten indi. Etrafta kimse olmamasına sevinmişti. Masalardan birine yaslandı. Avuçlarını masaya dayadı. Başını geri eğdi. Emma'nın gitmesi gerekiyordu. Onun düşüncesi bile Will'i hasta ediyordu. Ama aslında seçme hakkı yoktu. Onu işe alan adamların parası ve gücü vardı. Her ikisi de önemli şeylerdi ve Will zaten oyalanarak zaman kaybetmişti. Eğer Emma'yı götürmezse, arkalarından birini yollarlardı. Emma'yı neden istediklerine dair bir fikri yoktu ama bu onun işi değildi. Umurunda da değildi. Bir iş yapması için tutulmuştu. Onca yıl hep profesyonel davranmıştı. Şimdiye kadar.

Yaklaşan bir arabanın sesi düşüncelerini böldü. Silahını odada bıraktığını hatırladı. Küçük bir karavan virajı döndü. Fren ışıkları yolu aydınlatıyordu. Will kafasını çevirince kolundaki dövme dikkatini çekti. Kalkıp kolunu uzattı. Jake'in yaptığı izi inceliyordu. Siyahtı. Yedi santimetre boyunda, beş santimetre enindeydi. Üç uçlu bir kılıç gibi duruyordu. Üç dişli bir çatala benziyordu. Uçları kıvrımlıydı. Kısa bir sapı vardı. O da kıvrımlıydı.

Jake ve ateş ona kâbus gibi geliyordu. Eğer kolundaki dövme olmasaydı, halüsinasyon gördüğüne yemin edebilirdi. Ama işte tenindeydi. Ormanda yürürken çıkarmaya çalışmıştı ama çıkmıyordu.

Göğsü endişeyle gerildi. Nefes alması zorlaşmıştı. Jake böyle bir gücü nereden almıştı? Çocuk neler yapabiliyordu?

Seçilmiş Kişi. Ne tür bir saçmalıktı bu? Dövme onun bir parçası olabilirdi ama bir kahraman gibi davranmaya hiç niyeti yoktu. Bunu daha önce denemişti ve şimdi olduğu yere gelmişti. Hatıraları onunla dalga geçiyordu. Kehanet sürekli aklımdaydı ve bir kaset kaydı gibi dönüyordu.

"Tamam! Yeter!" diye bağırdı etrafındaki ağaçlara.
Yeter.

Emma, Will için endişeleniyordu. Daha önce adamın tek amacının onunla yatmak olduğundan çok emindi. Emma buna çok da karşı çıkmamıştı. Çok sorun değildi. Ama şimdi o kadar da emin değildi. Will'in yüzündeki korku ve karışık-

lık ifadesi onu yatağa atmaya çalışan bir adama aitmiş gibi görünmüyordu. Ama ona az önce kendi adını bile unutturacak şeyler yaşatmış bir adamın yüzünde görmek istediği bir ifade de değildi.

Onun kendisini öpmesine izin verdiği için korkmalıydı Emma. Onu bu kadar çok istediği için de. Ama korkmuyordu. Bırak biriyle öpüşmeyi, çok uzun zamandır bir adamla... aklına Jake'e hamile kaldığı gece geldi. Bunu yine yapmayacaktı. Yapamazdı. O gece geçmişte kalmıştı. Aklına yine Will geldi. Onu istediğini söylediğinde gözlerinde gördüğü özlemi hatırladı. Jake araya girmemiş olsaydı ne olacağını düşündü.

Jake gördüğü şeyden etkilenmiş benzemiyordu. Halinden memnun görünüyordu. Emma konuyu açmaya çalışmıştı ama çocuk ilgilenmemişti. Sadece onun mutlu olmasını istediğini söylemişti. O Emma mutluluktan çok uzaktı.

Will gideli bir saat olmuştu. Emma onun geri dönmeyeceğinden endişeleniyordu. Ama o gün onu Güney Dakota'da bırakacaktı zaten. Şimdi ya da daha sonra kendisini terk etmesi fark eder miydi? Ondan ayrılmaya hazır değildi henüz. En azından bu şekilde.

Yarım saat sonra Will elinde yiyeceklerle döndü. Siniri geçmişti. Üzerinde sessiz bir kararlılık vardı. Yemekleri masanın üzerine bırakıp odasına gitti. Emma, Jake'e bir sandviç verdi. Kendi midesi birkaç lokmadan başka bir şey almıyordu. Will odasından çıkıp banyoya girdi. Hemen sonra duştan su sesi geldi.

“İyi olacak,” dedi Jake.

“Jake, ne dediğini bilmiyorsun.”

Jake’in gözleri yumuşadı. Gülümsemeye başladı. Emma’nın belki de ne söylediğini bildiğini düşünmesine yol açtı bu.

Will on dakika sonra banyodan çıktı. Saçlarından tişörtüne su damlıyordu. Yüzü gergindi. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Emma onu rahatlatmak istedi ama Will’in şefkat istediği en son kişi olduğunu biliyordu.

“Acele edip hazırlanın. Hazır olduğunuzda gideceğiz.” Yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Toparlanacak çok şey olmadığından, işleri uzun sürmedi. Jake yine sessizleşmişti ama Emma’nın aklı Will’de olduğu için ona çok dikkat etmedi. Bu işi bitirmeye hazırды.

On İkinci Bölüm

Will kendi valizi ve metal çantasıyla birlikte Emma'nın çantasını da kamyonete götürdü. Emma ve Jake arkasındaydılar. Jake yerdeki çakılları tekmeliyordu. Will çantaları arkaya koyarken, Emma onu izledi. Ne söyleyeceğini bilemeden yumruklarını sıkıyordu. Kamyonetin hasarlı tarafı gözüne çarptı. Will hakkında kesin hükümlere vardığı için kendini suçladı.

"Will?" dedi tereddütle.

Will'in ifadesiz bakışları Emma'ya döndü. "Bu sabah için özür dilerim. Çok uygunsuz bir hareketti. Bir daha olmayacak."

"Will..." Emma, Will'in eline uzanmak istedi ama Will elini çekti.

"Emma," diyerek iç geçirdi. "Kamyonete bin."

Yenilgiye uğramış bir halde ön koltuğa bindi. Jake sessizce oturmuş ateş çukuruna bakıyordu. Emma onu suçla-

madı. Böyle durumlarda ateş hattında olmamak daha güvenliydi ama kendi durumlarında bu bir sessizlik savaşı gibiydi. Will odanın anahtarını teslim ettikten sonra Denver'a giden dağ yoluna girdi. Emma dirseğini camın kenarına yaslayıp çenesini elinin üzerine koymuştu. Sonsuz gibi görünen ağaçları izliyordu. İçindeki korku hissi hâlâ geçmemişti.

Yolda sis vardı. Geçtikleri yerler bir kasvet örtüsüyle kaplanmış gibiydiler. Tam Emma'nın durumuna uygun bir yoldu. Will ile arasında bir şey olmasına imkân yoktu ama bu durumda olmaktan da nefret ediyordu. Düşünmekten başı ağrıyordu ve sabah yediği birkaç lokma da midesinde isyana başlamıştı.

"Will, kenara çek."

"Ne?" Emma'nın söyledikleri onu derin düşüncelerinden uyandırmıştı. Kafası karışmış bir halde Emma'ya baktı.

"Kenara çek. Kusacağım."

"Ne?"

"Sağır mısın? Kusacağım!" Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı ama içindekileri daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu.

Yolda birçok kıvrım vardı. Will endişeyle Emma'ya baktı. "Kenara çekmeye çalışıyorum."

Bir sonraki virajın arkasında kısa bir düzlük vardı ama dar yamacın hemen yanında dik bir eğim vardı.

"Şurada dur!"

"Emma, orada durursam, tepeden düş..."

Emma öğürerek eliyle ağzını kapadı. Will hemen kam-

yoneti yavaşlattı. Daha araba tam durmadan, Emma kendini aşağı attı. Tam arabadan inerken tüm kahvaltısını çıkardı. Yolun ucunda dengesini zor sağlayarak iki büküm oldu. *Tanrım, bu çok utanç verici.*

Ön kapıdan seslenerek “İyi misin?” diye sordu Will.

Emma’nın saçları yüzüne dağılmıştı. Kafasını kaldırıp Will’e baktı. Eliyle saçlarını itmeye çalışıyordu. “İyi görünüyor muyum?”

“Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?”

“Evet, gelip saçımı tutar mısın?” Kabalığına pişman oldu ama tam o anda tekrar midesi bulandı ve yine kusmaya başladı. Emma öne doğru eğilince birden kayıp önündeki tepeye doğru gitti ve kendisini bir anda altı metrelik tepeden yuvarlanırken buldu. Vücudu sivri kayalara çarparken yardım için bağırmaya başladı. Tam tepenin sonunu gördüğünde, alnını bir kayaya çarptı. Bu acı diğer tüm acıları bastırdı. Tepenin sonuna geldiğinde, Will’in adını haykırdığını duydu ve tam o anda bilincini kaybetti.

Emma’nın yuvarlanışını izlerken, Will’in kalbi hızla atıyordu. Hemen arabadan atlayıp yolun kenarına gelmiş ve tepeden aşağı bakmıştı. Tepenin dibi bir buçuk metre kadar düzlüktü. Sonra çam ağaçları, karaağaçlar ve huş ağaçlarından oluşan gür bir orman başlıyordu. Tepelerindeki bulutlar kararıp bir araya toplanmışlardı. Birbiriyle savaşıyormuş gibi görünen öfkeli gri bulutlar güneşi örtmüşlerdi. Bir anda nereden geldiği bilinmeyen bir rüzgâr başlamıştı ve hava serinlemişti.

“Emma!” Will tepeden aşağı koşmaya başladı.

“Will,” diye bağırdı Jake.

Will, Jake kendisini durdurduğu için öfkелendi.

“Silahını unutma.” Jake tüfeği pencereden uzattı. Tüfeğin ucunu gökyüzüne kaldırmıştı.

Will sadece bir metre kadar aşağı inmişti. Dönüp tekrar yukarı tırmanmaya başladı. Yanındaki çalılarından yardım alıyordu. Bu çabasına değip değmeyeceğini düşünüyordu ama bir daha asla silahını bırakmaması gerektiğini de biliyordu. Dik bir yokuştı ve Will, Emma’yı nasıl tepeye çıkaracağını bilemiyordu. Kamyonete ulaşıp silahını aldı.

“Anneme iyi bak, lütfen.” Jake’in bakışları Will’in içine işliyordu.

“Merak etme, Jake. Annen iyi olacak.” Will, Jake’den çok kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Jake hafifçe gülümsedi. Gözleri yaşla dolmuştu. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Emma’nın hareketsizce yatan bedenine doğru koşmadan önce, Will son kez dönüp Jake’e baktı. Eğer Jake endişeliyse... Will’in kalbi hızla atıyordu. Tepenin sonunda bulacağı şeyden korkuyordu. Acele ettiği için, birkaç kez düşme tehlikesi atlattı. Emma’yı nasıl yukarı çıkaracağını düşündü tekrar.

“Emma?” Emma yan şekilde uzanmıştı. Saçları yüzünü kapatıyordu. Will omzuna dokununca inledi. Will silahını yere bırakıp diz çöktü. Dikkatli bir şekilde Emma’nın saçlarını yüzünden çekti. Kadının gözleri kapalıydı. Şakağındaki ya-

rıktan, saçına ve yanaklarına kan akıyordu. Kesigin altında mor bir yara vardı.

Emma tekrar inleyerek gözlerini kırıştırdı. Doğrulmayı deniyordu. Will onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Biraz dinlen. Bir yerin acıyor mu?” Elleriyle kadının bacaklarını ve bileklerini kontrol etti. Şişlik olup olmadığına bakıyordu.

Emma, “Bir kadına dokunma fırsatını hiç kaçırmıyorsun,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Will biraz rahatladı. Eğer onunla dalga geçebiliyorsa, çok kötü yaralanmış olamazdı. Emma’nın kollarını da kontrol etti. Kesikler ve çizikler vardı. Bir de sol kolunun üst tarafında derin bir yarık vardı. “Benim bir fırsatçı olduğumu biliyorsun. Tabii her gün benim için kendini bir yerlerden atan kadınlar görmüyorum.” Emma’da görünen bir kırık yoktu ama kafasındaki yara ve kolundaki kesik onu endişelendirmişti.

“Belki de kendimi senden kaçmak için atmışımdır.” Emma sıırttı.

“Senin için bile fazla uç bir şey. Şimdi doğrulmak ister misin?”

Emma inleyerek kalkmaya çalıştı. Will bir kolunu kadının beline doladı ve oturmasına yardım etti. Emma bacaklarını uzatarak oturdu.

“Bir yerin acıyor mu?”

“Gururumdan başka mı diyorsun? Evet, başım çok acıyor.” Elini şakağına götürünce irkildi.

“Bayıldın mı?”

“Olabilir, bilemiyorum. Yere çarptığımı hatırlıyorum. Sonra sen beni uyandırana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama şimdi iyiyim.” Başı yana düşmüştü, yüzü solgundu.

“İyi görünmüyorsun. Bir saniye burada otur, olur mu?”

Emma’nın yanına oturdu. Kolu hâlâ kadının belindeydi. Destek vermek için tutuyordu onu. Emma’nın başını göğsüne yasladı.

“Fırsatçı,” dedi Emma. Ama rahatlamıştı.

“Tabii ki. Başka ne bekliyordun?”

Emma’nın saçları yüzünü kaplamıştı. Will saçları dikkatle kenara aldı. Kadının saç telleri yumuşak ve ipeksiydi. Bunu fark ettiği için kendine kızdı.

“Saçlarımı tutmak için biraz geç değil mi?”

Will gülmemek için kendini zor tuttu. “Hiç olmamasından iyidir.”

“Hımm...” Kadının vücudu gevşedi. Nefesi yavaştı.

“Emma, uykun mu var?” Emma’nın siyah kirpikleri kapanıyordu.

“Evet, biraz.”

Will’in göğsü sıkıştı. “Uyuma, tamam mı?” Elini kaldırıp Emma’ya gösterdi. “Kaç parmağım var?”

Emma, Will’in elindeki üç parmağa odaklandı. “En son saydığımda beş parmağın vardı. Ama şimdi üç tane gösteriyorsun. Gördün mü? Ben iyiyim. Tepeye tırmanalım artık. Jake tek kaldı.”

Will gökyüzüne baktı. Tepelerinde bulutlar toplanmıştı.

Yağmur dökmeden önce ne kadar zamanları olduğunu bilemiyordu. Silahını alıp ayağa kalktı ve Emma'ya elini uzattı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Emma dengesini sağlayabilmek için Will'e yaslandı. "Biraz başım dönüyor ama ayakta durabilirim."

Tepenin ucunda dururken, Will, Emma'nın kolunu tuttu. "Yavaş ol. Tekrar düşmeni istemiyorum. Önce sen çık. Ben arkandayım."

Emma derin bir nefes alarak yürümeye başladı. "Tamam, bunu başarabilirim."

Will tepelerindeki yola bir arabanın yaklaştığını duydu. Bir anda gerildi ama sonra merak edecek bir şey olmadığını söyledi kendi kendine. Halka açık bir yoldu. Başka arabaların da olması normaldi.

Bulutlar dumanlı bir griye döndüler. Bir şimşek çaktı. Sonra gök gürledi. Bastıkları yer titredi.

Bir şeyler değişiyor. Jake'in sesi Will'in zihnine fısıldıyordu. Will'in kalbi hızla attı.

"Jake." Will gözlerini korkuyla kocaman açtı. Öne geçip hızla tepeyi tırmanmaya başladı.

Emma olduğu yerde kaldı. "Will?" Sesi korkuyla yükselmişti. Will dönüp kadının karma karışık olmuş yüzüne baktı.

"Emma, gidip ormanda saklan!" diye bağırdı. Sonra elinde tüfeğiyle tırmanmaya devam etti. "Jake! Kamyonetten in!" diye seslendi. O sırada bir rüzgâr esip Will'i birkaç adım geri attı. Söyledikleri de rüzgâra karışmıştı.

Tepelerindeki yoldan lastik sesi geldi. Araba kapıları kapandı. Ses dağlarda yankılandı. Dik yamaç yüzünden tepesinde kimin olduğunu göremiyordu ama zaten görmesine gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordu.

“Jake!” diye bağırdı Emma. Kadının sesindeki korku Will’in karnına bir bıçak gibi saplandı.

Will kararsızlık içinde durdu. Jake’i kurtarmakla, Emma’yı korumak arasında kalmıştı. Kamyonetine baktı. Jake korumasızdı. Emma ise tamamen ortada kalmıştı. Will ikisini birden kurtaramazdı.

Senin görevin annemi korumak. Jake’in sesi Will’in zihninde yankılanıyordu.

“Jaaake!” diye haykırıyordu Emma. Ellerini toprağa gömdü. Tutunacak bir şeyler arıyordu. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. “Jaaake!”

Silah sesleri dağlarda yankılandı. Emma hiç aldırmadan tırmanmaya devam etti. Ağlama sesi garip bir hava yaratıyordu. Bulutlar kaynaştı. Tekrar şimşek çaktı. Yakınlardaki bir ağaca yıldırım düştü. Ağaç ortadan ikiye ayrıldı. Hemen sonra gök gürledi. Silah seslerine karıştı sesi. Will başını kaldırdı. *Emma.* Hiç düşünmeden kadının yanına koştu. Kendi vücudunu ona siper etti. Emma’nın çalıları tutan ellerini çekip kadını tepeden aşağı sürükledi.

Emma, “Bırak beni!” diyerek histerik çığlıklar atıyordu. Will’den kurtulmak için kıvranıyordu.

Will ona hiç aldırmadan arkalarındaki ağaçlara doğru gitti. Emma hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. Will kollarını ka-

dına doladı. “Emma, silahın yok. Saklanmamız gerek.” Emma’nın kulağına söylemişti bunları. Emma’yı kalın bir çam ağacının arkasına koydu. Kendi de yakınlardaki bir ağacın arkasına saklandı. Emma’nın gözünden akan yaşlar, yanındaki kana karışıyordu. Yüzü o kadar solgundu ki, Will onun bayılmasından korktu.

Will ağacın arkasından, siyah bir SUV gördü. Kamyonetin arkasındaydı. Siyah tişört ve kot pantolon giyinmiş iki adam, ellerinde tüfeklerle kamyonete gittiler.

“Yerimi değiştirip daha iyi görmeye çalışacağım. Orada kal.” Kamyoneti daha iyi görebilmek için, yanındaki ağaca geçti. Sonra dönüp Emma’ya baktı. Emma ağaca yaslanmıştı. Her an tepeden yukarı koşmaya başlayacak gibiydi. “Emma! Aptalca bir şey yapma!”

Emma dönüp baktı. Gözleri korkudan delirmiş gibiydi. Will o anda Emma’nın Jake’i kurtarmak için her şeyi yapacağını anladı. Will onu durdurmak için atıldığı anda, Emma tepeye tırmanmaya başladı. Tam açıklık kısma gelmişti ki, Will onu belinden yakalayıp tekrar ağaçların arasına çekti.

Emma panikle debelenmeye başladı. Will’in kollarını tırmalıyordu. “Bırak beni!” Çılgılık atarak söylemişti bu sözleri.

Gök gürledi. Hava elektrik yüklüydü.

İki el silah sesi daha duyuldu. Adamlar açıklıkta duran Emma’yı görmüşlerdi. Ağaçlara ateş ediyorlardı. Araba kamyonetin önüne geçip durdu. Fren ışıkları fırtınanın yarattığı karanlıkta parlıyordu. Adamlar da öne geçmişlerdi. Will daha rahat görebiliyordu.

Emma, Will'in bacaklarına da vurmaya başlamıştı. Will, Emma'nın beline daha sıkı sarıldı.

"Emma, eğer o tepeden çıkarsan, seni öldürürler," dedi kadının kulağına. "Jake'i kurtaramazsın. *Bırak ben kurtarayım.*"

Emma debelenmeyi bıraktı. Kesik kesik nefes alıyordu. "Aman Tanrım, Will, lütfen." Will'in kollarında dönüp yüzüne baktı. Emma'nın yüzündeki çaresizlik Will'in kalbine işledi. Bir an nefesi kesildi. "*Lütfen* kurtar onu. Sana *yalvarıyorum,*" dedi Emma. Bacakları titriyordu. İç çekerek Will'in göğsüne yaslandı.

Will bir an gözlerini kapadı. Emma'yı sıkıca tuttu. Her şeyin bir an önce bitmesini diliyordu. Ama bitmeyeceğini de biliyordu. Hiçbir zaman böyle bir şey olmamıştı. Emma'dan uzaklaşıp kadının yanağını okşadı. "Onu kurtaracağım. Ama senin saklanman gerek. Söz ver bana."

Emma başıyla onayladı. Vücudu korkudan titriyordu. Will, Emma'nın gözyaşıyla ıslanmış yüzüne baktı. Bunu işi için yapmıyordu, Emma için yapıyordu. Fark edince kendi de şaşırdı. Sonunda, kendinden başka bir şeye inanmıştı. Hiç düşünmeden, eğilip Emma'yı öptü. Onu rahatlatmak için yapmıştı. Elinden sadece bu geliyordu.

Will, Emma'yı başka bir ağacın yanına götürdü. "Burada kal, tamam mı?"

Emma başıyla onayladı.

Yavaşça şimşek çaktı ormanda. Gürültüsü uzun sürdü. Havadaki yağmur kokusu, çam ağaçlarının ve ormandaki çürümenin kokusuyla karışıyordu.

Will kamyonetin ön tarafına yakın bir ağacın arkasına geçip tüfeğini kavradı. Elleri hâlâ Emma'nın gözyaşlarıyla ıslaktı. Kamyonetin önünde iki adam vardı. Duruşlarından, Will'i bir tehdit unsuru olarak görmedikleri belliydi. Will'in silahı olduğunu bilmiyorlardı. Bunu kendi avantajına kullanmalıydı. Adamlardan biri ormanı işaret etti. Diğer adam arabaya dönüp emirler yağdırmaya başladı. Ama söyledikleri rüzgâra karışıyordu. Will adamların arkalarından gelmeyi planladıklarından şüphelendi. Silahını kaldırıp kendilerine nişan alan adama çevirdi. Will tetiği çekince, adam olduğu yere yığıldı. Diğer adam arkadaşının düşüşünü izledi. Sonra o da Will'in kurşunuyla yere düştü. Tam inerken kamyonete doğru bir şey fırlattı. SUV lastiklerini gıcırdatarak uzaklaştı.

Will gerildi. O anı daha önce yaşamış gibiydi. Bir anda durdu. Uzun zamandır bastırıldığı kâbusları açığa çıkmış gibiydi. Korkuyu omurgasında hissetti. Boynuna gelip yerleşmiş gibiydi. Bu deneyimi daha önce de yaşamıştı. Onu neyin beklediğini biliyordu.

"Jake!" diye korku içinde bağırdı.

Patlama sağır edici bir gürültüyle geldi. Öyle şiddetliydi ki Will'i yere savurmuştu. Will devrilmiş ağaçlardan birine sırtını çarpıtı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Emma'yı arıyordu. Emma da ağacın biraz ilerisinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. İki de yola doğru koşmaya başladılar.

Kamyonet bir alev topu içinde kalmıştı. Ateşin sıcaklığı Will'in yüzüne çarpıp onu nefessiz bırakıyordu. Yanan korlar yağıyordu tepeden. Küçük parçalar ağaçların üzerlerine düşüyordu.

Emma dizlerinin üzerine çöktü. “*Hayırrrrr!*” diye haykırdı. “*Hayırrrr! JAAKE!*” Çığlıkları rüzgârla ormana ulaşıyor, ağaçların arasında yankılanıyordu. Emma yüzünü toprağa gömdü. Will yanına gidip Emma’nın sırtına yaslandı. Emma, Will’in dokunuşuyla kendine geldi. Will’den kurtulup tepeye koştu.

Gökyüzünden yağmur boşalıyor, şimşekler çakıyordu. Yağmur damlaları alevlere karışıyordu.

Will, Emma’yı yakalayıp ormana çekti. Açıkta kalan yerleri sıcaktan yanıyordu ama yağmur damlaları acıyı hemen soğutuyordu. “Emma, çok geç,” diye fısıldadı. Emma karşı çıkmaya çalıştı ama Will daha güçlüydü.

“Jake!” diye çığlık attı.

“Emma, o gitti.”

“Hayır,” diye inledi Emma. Dönüp Will’e baktı ve başını iki yana salladı. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Solgun yüzünde simsiyah gözbebekleri dikkat çekiyordu. “Hayır, hayır, hayır,” dedi. Tepeye doğru döndü. Will’in belini saran koluna tırnaklarını geçirdi. “*HAYIR!*” Will’in kollarına yığıldı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Will onu kaldırıp göğsüne yasladı.

Will boğuk bir sesle “Çok üzgünüm,” dedi.

Emma yüzünü Will’in ıslak tişörtüne gömdü. Tüm bedeni titriyordu. Yağmur yüzünden kıyafetleri vücutlarına yapışmıştı. “*Hayırrrrrr...*” Emma, Will’in tişörtüne asıldı. Yumruklarını sıkıyordu.

Tepede bir hareket Will’in dikkatini çekti. Başını kaldı-

rıp baktı. SUV geri gelmişti. Arka kapından silahlı u adam indi. Yolun kenarına geldiler. İçlerinden biri emirler veriyordu.

Will, Emma'nın kollarından tutup onu göğsünden uzaklaştırdı. "Emma, gitmemiz gerek."

Kadın başını hırsla iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır..." Will'in tişörtüne yapışmıştı. Gözleri sıkıca kapalıydı. Gözyaşı ve yağmur, kirle karışıp Emma'nın yüzünü kaplamıştı. O kadar solgundu ki Will bir an korktu. Kadının on dakika önce bir uçurumdan düştüğünü hatırladı. Muhtemelen bir beyin sarsıntısı geçirmişti.

"Hayır," diye inledi Will'den uzaklaşırken. "Jake..."

Will sertçe, "Emma, o gitti," dedi. "Gitmeliyiz. Geliyorlar."

Adamlar tepeden indi. Zamanları kalmamıştı. Will kolunu Emma'nın beline doladı. Emma ayaklarını ısrarla yere basıyordu. "Jake'i bırakamam. Jake'i bırakamam. Jake'i bırakamam," diye sürekli tekrar ediyordu.

Will o an kafasına bir kurşun isabet etmesini çok istedi ama Emma'yı korumak zorundaydı. Emma her adımda ona karşı ıkırsa da, Will onu zorla ormana götürmeye devam etti. Adamlar neredeyse inmişlerdi. Onlara yetişmeleri çok sürmeyecekti. Emma hıçkırarak yere düştü.

"Emma, gitmeliyiz!"

Emma, Will'e hiç aldırmadı. Ayağa kalkmayı reddediyordu.

Will, Emma'yı kaldırmak için uzandı. Emma'nın v-

cudu yağmurdan katılaşımtı. Will'in onu tutması zordu. Artık karşı çıkmıyordu ama Will'e yardım da etmiyordu. Vücudu ağlamaktan sarsılıyordu. Will onu teselli edecek zamanları olmasını diledi.

Adamlardan biri ormandaki açıklığa varmıştı. Will ve Emma da açıklığa yakınlardı. İyice ormanın içine girmeleri gerekiyordu.

"Emma, ayağa kalk. Koşmamız gerek."

Emma yerde durmuş, ayağa kalkmayı reddediyordu.

En az iki adam daha vardı. Hatta yolda başka adamlar da olabilir. Emma'nın iş birliğine yanaşmayacağı da açıktı. Will, Emma'yı tutup omzuna attı. Biraz ileride ağaçların sık olduğu bir yer gördü. Eğer onu o ağaçların arkasına saklayabilirse, Emma güvende olabilir. Ancak o zaman Will önündeki adamlara yoğunlaşabilirdi.

Will, Emma'yı yere bırakıp ateş etmek için bekledi. Kalp atışını kulaklarında hissediyordu. Tüm sinirleri alarmdaydı. Yanında duran Emma'nın hıçkırıklarını duyuyordu. İri yağmur damlaları toprağa düşüyordu. Arkadan ateşin sesi geliyordu. Tepelerindeki ağaçlardan kuşlar uçuyordu. Ormandaki ani hareketlenmeden ürkmüşlerdi. Will'in burnuna çam, küf ve duman kokusu geliyordu. Güvenebileceği bir askeri geçmiş olması şükretti.

Will daha adamı görmeden, adamın ağaçların arasından yaklaştığını hissetmişti. Tam Will'e doğru döndüğü sırada, adam Emma'nın ağlamasını duydu. Will kolayca ateş etti. Sadece bir silahlı adam daha olmalıydı ama ormandan başka

sesler de geliyordu. Will'in kalbi sıkıştı. Emma'nın ağlaması onları ele verecekti. Bu konuda yapabileceği başka bir şey de yoktu. Tek umudu adamlardan daha hızlı olmaktı.

Emma'yı tekrar omzuna aldı. Adamların yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra Emma'yı ormanın daha iç kısımlarına götürdü.

On Üçüncü Bölüm

Will formdan düşmüş olduğunu düşündü. Emma'nın o kadar ağır olmadığını sanıyordu ama sırtında Emma'yla çok uzağa gidemedi. Peşlerindeki adamlar henüz yetişmemişlerdi ama çok da uzakta olmamaları gerekiyordu. Adamlar hızlı hareket ediyor olmalıydılar. Will bir plan yapmalıydı.

Orman çok gürdü ama zemin Rocky Dağlarında olduklarını düşününce, düz kalıyordu. Düz kısmın çok sürmeyeceğinin fakındaydı. Üzerinde Emma'nın ağırlığıyla bir yerlere tırmanamazdı da. Will ileride bir su sesi duydu ve o tarafa gitmeye karar verdi. İki metre kadar bir kavak ağacının yanına yaklaştı. Eğer Emma'yı ağacın dibindeki kısma bırakabilirse, silahlı adamlar geçene kadar kadın güvende olurdu. Dağlarda olduğunu göz önüne alınca, ağacın altındaki çatlaklık Will'in umduğundan daha derindi. Emma'yı tam ağacın dibine bırakıp onu aşağı indirebilecek en uygun yolu araştırmaya başladı. Emma kendinde değildi. Kafasındaki

yara yüzünden Will bu duruma endişeleniyordu. Yarığın içine girince, Will hemen Emma'nın nabzını ve nefesini kontrol etti. Neyse ki her ikisi de gayet iyiydi.

"Emma?" diyerek kadının yanağını okşadı. Yüzündeki kiri silmeye çalışıyordu. Emma hiç tepki vermedi.

Yangından çok uzaktaydılar. Sadece uzaktan sesini duyuyorlardı. Tepelerinden gelen çatırtılar yalnız olmadıklarını gösteriyordu. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Ağacın kovuğu onları yağmurdan koruyordu ama yine de iliklerine kadar ıslanmışlardı. Will yarık kısmın kenarına gitti. Kuru bir yer arıyordu. Will ile dört silahlı adamı sadece tepesindeki ince bir çalı ayırıyordu. Adamlar etrafa yayılmışlardı. Tepelerindeki ağaçlar ve bulutlar yüzünden, bulundukları yer karanlıktı. Karanlık yüzünden, başka adamlar olup olmadığını anlayamıyordu.

Will adamların gitmesini umarak bekledi. Ama bu kadar kolay olmayacağını biliyordu. Adamlar yarığın olduğu kısma yaklaşmaya devam ediyorlardı. Daha da yavaşlamış, daha dikkatli olmuşlardı. Will hâlâ nasıl olup da ateş etmediğine şaşırıyordu. Adamların ateş edebileceği mesafeye geldiğinden emin olmalıydı. Tabii bulundukları yeri de fark etmemeleri gerekiyordu.

Will ilk ateş ettiğinde, adamlar hazırlıksız yakalandılar. Ama bir anda dağılıp toparlandılar. Sağ tarafındakiler toparlanana kadar, sol tarafındakileri hakladı. Aklına hemen başka çözümler ve kaçış yolları geldi. Emma olmasaydı, hemen kaçabilirdi. Emma hareket etseydi de kaçmaları mümkün ola-

bilirdi. Ama bu durumda, Will'in seçenekleri kısıtlıydı. Emma kendinde olsa bile, akli başında değildi.

Silahlı adamların tekrar ortaya çıkmasını beklerken, etrafını inceledi. Arkasında, yarığın diğer kısmında, dağlar uzanıyordu. Önlerinde saklanan silahlı adamlar, o taraftan geçmeyi imkânsız hale getiriyordu. Tabii eğer adamların icabına bakmazsa. Will yarığın diğer tarafına baktı. Tek seçeneği orası olabilirdi. Derin bir yer değildi ama hızla ilerleyebilirlerdi. Eğer üzerine binebilecekleri bir şey olsaydı, adamların onları yakalamayacağı kadar hızla kayabilirlerdi. Yarık on metre kadar düz ilerliyordu. Sonra bir kıvrım geliyordu. Ucunda sık ağaçlar vardı. Uzakta bir hareketlenme görünce, yarığın o kısmını kullanmaya karar verdi. Daha fazla adam gelmişti ve etrafa yayılıyorlardı. Will'in elindeki tek cep hane, elindeki silahıydı. Elinde kaç kurşun kaldığını bilmediği için öfkelenmişti. Dikkati dağılıyordu. Muhtemelen hepsine yetecek kadar kurşunu yoktu. Bileğindeki silahta bile.

Kahretsin.

Kaygan bir yarığın içinde hızla hareket etmek istemiyordu. Emma'yı boğulmaktan kurtarabileceğinden de emin değildi. Akıntının biraz ilerisinde, kalın bir kütük dikkatini çekti. Eğer Emma'yı kütüğe götürebilirse, belki kurtulabilirlerdi. Ama başlamak için önce adamların dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Etrafına bakındı ama zamanı dolana kadar bir şey bulamadı. Ağaçlarda bir hareketlenme oldu. Silahlı adamlar yak-

laşıyorlardı. Adamlardan birini vurdu ama iki kurşununu boşa harcadı. Endişelenmeye başlamıştı. Adamların dikkatini başka yöne çekmesi gerektiğini biliyordu. Eğer ateş açarsa, adamlar belki geri çekilebilirlerdi. O zaman Emma ile akıntıdan kaçacak zamanı olurdu. En iyi seçeneğin bu olduğuna karar verdi. Bileğindeki silahı çıkardı. Tekrar yaklaşan adamları görene kadar bekledi. Sonra tüfek tamamen boşalana kadar ateş etti. Nereye ateş ettiğine ya da kaçının isabet ettiğine bakmadı.

Tüfeğini atıp yarığın diğer tarafına geçti. Emma'yı yarığa doğru sürüklüyordu. Kütüğü suyun kenarına itti, Emma'yı üzerine çıkardı. Fazla zamanı yoktu ve Emma'ya yeterince kibar davranamıyordu. Tepesinde kütükle birlikte, tek koluyla Emma'yı itiyordu. Diğer elinde ise silahı vardı. Buz gibi suda ilerliyordu. Soğuk yüzünden vücudu şoktaydı. Yarığın ortasına geldiğinde, güçlkle nefes alıyordu. Etrafına dikkat etmeye çalışıyordu. Çatışma olmadan kaçmanın çok kolay olacağını biliyordu. Haklıydı da. Çıkıntılı kısımda iki adam belirdi. Silahlarını Will'in tarafına doğrultmuşlardı. Emma kütüğün tepesindeydi, ama bedenine değen soğuk yüzünden uyanmaya başlamıştı. Will onu adamların menziline çıkarması gerektiğini biliyordu.

"Üzgünüm, Prenses," dedi kendi kendine. Yapacağı şeyden nefret ediyordu. Yarık umduğundan daha derindi. Bunu kendi avantajına kullanacaktı. Kütüğün diğer tarafına dalıp silahını suyun üzerinde tuttu. Hızlı bir hareketle, Emma'yı suyun altına çekti. Kendi vücudunun büyük bir kısmı da su-

yun altındaydı. Birkaç saniye sonra, suya ve kütüğe mermi yağmaya başladı. Soğuğun ve suyun altında olmanın şokuyla, Emma kendine gelmiş Will'le savaşıyordu. Akıntı hızlıydı. Kıvrımlı kısım ise az ilerideydi. Eğer kıvrıma varabilirlerse, silahlı adamlardan kaçmış olacaktı. Kalın ağaç kütüğüne kurşun yağmaya devam ediyordu. Will'in tam tepesinden geçiyorlardı. Emma çırpınmaya devam ediyordu. Kısa süre sonra onu yüzeye çıkarması gerekiyordu ama henüz kıvrımlı kısma varmamışlardı.

Adamlardan biri bir anda kenarda belirdi. Will'e yakındı. Adamın onlara rahatça ateş edebileceğini biliyordu. Will, Emma'yı aşağıda tutarken iyi ateş edemezdi. Adam silahını kaldırıncı Will harekete geçti. Emma'yı bırakıp nişan aldı. Kütük akıntıyla hareket etti. Adamın dengesi bozuldu ama Will'in bozulmadı. Tam nehrin yatağına geldiklerinde, adam düştü.

Emma. Will suyu aradı. *Emma nerede?* Suyu daha iyi görebilmek için kütüğün üzerine çıktı ama bir şey göremiyordu. Emma vurulmuş muydu? Hâlâ suyun altında mıydı? Köşeyi dönerken paniklelemeye başladı. Akıntı yavaşlamıştı ama Emma'yı hâlâ bulamamıştı. Suyun altında dalıp baktı ama bir şey bulamadı. Kalbi hızla atıyordu. Akıntı derinleşti. İlerisi daha sığdı. Will, Emma'nın dere yatağındaki kayalara çarpmasından korkuyordu.

Kütüğün tepesinden bakınca Emma'yı gördü. Az ileride, suyun yüzeyinde yüzüstü duruyordu. Will suya dalıp Emma'ya yüzdü. Bu arada bir yerde silahını kaybetti. Emma'yı çe-

virip hemen kütüğe çıkardı. Kadının üst kısmı kütüğe uzanmıştı. Dudakları maviydi ve nefes almıyordu.

Ağaçlar net görmesini engelliyordu ama Will silahlı adamlardan çok ileride olduklarını umuyordu. Onu nehir kenarına çıkarmaktan başka çaresi yoktu. Kenara ulaşır ulaşmaz Emma'yı kıyıya çıkardı ve suni teneffüse başladı. Birkaç kez kalp mesajı ve bir solunumdan sonra, Emma öksürmeye başladı. Will kafasını yana çevirince, Emma kusmaya başladı.

“Tamamdır.” Will rahatlamıştı. Emma'nın alnındaki saçları kenara çekti. Yarık kısma dokunmamaya dikkat ediyordu. *Ciddi anlamda dikişe ihtiyacı vardı.* Ama Will bunun en son düşünecekleri şey olduğunu biliyordu. Emma'nın titreyen bedenini kaldırıp kadını kollarına aldı. Emma kendine gelmeye başlıyordu.

Emma üşüyerek uyandı. Islaktı ve aklı karışmıştı. Kendini soğuk bir bedene çeken kolları hissetti. “Ne oldu?” dedi. Yüzünü birinin göğsüne gömdü. Doğrulabilmek için bir tişörte tutunuyordu. Nerede olduğuna dair bir fikri yoktu.

“Emma, suya geri dönmemiz gerekiyor,” dedi Will. Sesinde acı vardı. Emma olanları yavaşça hatırlamaya başladı. Will, Kötü Adamlar. *Jake'e de bir şey olmuştu.*

“Jake...” Sesi yumuşaktı. Aklının karıştığı belliydi. Zihnini toparlayabilmek için, başını iki yana salladı. Ama keskin bir acı girdi başına ve başı dönmeye başladı. Vücudu soğuktan titriyordu.

Will onu ayağa kaldırarak yürümeye başladı. Emma'nın

elleri hâlâ Will'in tişörtündeydi. Önlerinde bir dere vardı. *Oraya nasıl gelmişlerdi?*

"Jake nerede?" Sesi uzaktan geliyordu. Her şey sisler içindeydi.

Will onun sorusuna aldırmadı. Emma'yı dereye götürüyordu. Emma ayaklarına değen soğuk suyla irkildi. Geriye doğru çekildi. Will onu daha sert itti.

"Burada zaten çok zaman harcadık. Üzgünüm, Emma. Geri gitmek zorundayız."

Will, Emma'nın parmaklarını tişörtünden ayırıp onu bir kütüğün üzerine koydu. Emma güçlkle nefes alıyordu.

"Dayan. Kısa sürede sudan kurtulacağımızı umuyorum." Will itince, kütük suda kaymaya başladı.

Emma, Will'in yüzüne baktı. Adam yüzünü ekşitmişti. "Jake nerede?" Nedenini bilmeden ağlamaya başlamıştı. Her şey birbirine girmişti. Neden buz gibi suyun içindeydiler? Bebeği neredeydi?

Will bir koluyla kütüğü tutuyordu. Diğer kolu Emma'nın belindeydi. Kadını yukarıda tutuyordu. Kafasındaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Zihninin derinliklerinde karaltılar vardı. "Emma, şimdi uyuma. İtibarımı zedeleyeceksin." Emma'nın kulağına fısıldayan ses yumuşak ve ılıktı ama tam net değildi. Hiçbir şey tam net değildi. Will onun yanağını okşadı.

"Çok yorgunum..." Emma konuşmak için çaba sarf ediyordu. Kelimeler diline ağır geliyordu.

"Konuş benimle." Emma sesi uzaklardan duyuyordu.

“Nerede büyüdüñ sen?”

Will’in sorusu aklını karıştırdı. Nerede büyüümüştü? Hatırlayamıyordu. “Bilmiyorum...” dedi sislerin içinden. Çok üşüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Suya kaydığını hissetti.

“Hayır, yapamazsın.” Will onu tekrar yukarı itti. “Suyun altında yeterince kaldın.” Emma tutunmaya çalışıyordu ama kollarına söz geçiremiyordu. Will’in kendisini yukarıda tuttuğunu hissediyordu.

“Emma.” Will’in sesi bu kez sertti. “Bana bak.”

Emma ona itaat etmek istedi ama gözkapakları çok ağırlaşmıştı.

Will, Emma’nın beyin sarsıntısı geçirmesinden endişe ediyordu. Soğuk su da ona hiç yardımcı olmuyordu. Fırtınayla birlikte sıcaklık ciddi derecede düşmüştü. Emma’nın vücudunun soğuk olduğu açıktı. Teni morarmıştı. Hemen sudan çıkmaları gerekiyordu. Ama sonra ne olacaktı? Emma soğuktan donacaktı. Will de üşümüştü. Emma’yı ısıtamazdı.

Yıllardır akan su yüzünden, derenin ilerisinde topraktan duvarlar oluşmuştu. Dere gittikçe daralıyordu. Biraz daha ileride, dere dikleşiyordu. Yüzeyde kaya blokları vardı. Tek başına bile oradan geçmesi zordu. Bir de kütüğün üzerinde zor duran Emma vardı yanında. Dar kısma kadar bekleyip oradan sonra dere yatağına geçmeye karar verdi. Ama yüzey sandığından daha kötüydü. Ayağını sağlam bir yere basana kadar hızlı akıntıyla savaştı. Sonra Emma’yı ve kütüğü dere kenarına itti. Emma’nın bacakları dere yatağındaki kayalara sürtünüyordu.

“Lanet olsun,” dedi Will. Soğuktan uyuşmuştu ama yine de Emma’yı doğrultmayı başardı. Çamurlu dere yatağında yağmurla ıslanmış kumlarda ve kaygan kayalarda zor tutunuyordu.

“Emma.” Emma’yı uzatıp hırpalanmış kollarını ovdu. Kadının canını acıtmaktan endişe ediyordu ama onun uyanmamasından daha çok korkuyordu. Will kolundaki yaraya yanlışlıkla dokununca, Emma inledi. Will ona acı çektirmekten nefret ediyordu ama bir cevap alabildiği için sevinmişti.

“Emma, kalkıp yürüyebilir misin? Yürüyüp kuruyabileceğimiz bir yer bulmaya çalışmalıyız.”

Emma’nın gözleri kırıştı.

“Emma, hareket edersen ısınırsın.” Emma’yı oturur pozisyona getirdi. Dere kenarında oturup kadını kucağına aldı. Kollarını ve bacaklarını ovarak onu ısıtmaya çalışıyordu. “Uyan, Prenses.”

Emma tekrar inledi. “Çok yorgunum,” dedi. Yavaş yavaş konuşuyordu.

“Biliyorum ama hareket edersen ısınacaksın. Deneyelim, olur mu?” Emma cevap vermedi ama Will yine de denemeye karar verdi. “Şimdi ayağa kalkıyoruz.” Will ayağa kalkıp Emma’nın uyuşuk vücudunu da kaldırdı. Emma tamamen bir et yığını gibiydi. Sırtına ve kollarına yapışmış olan çakıl taşları yüzünden. Will’in onu tutması da zorlaşıyordu. “Hadi, Emma. Ayağa kalk.”

Emma sadece inledi.

Emma’yı hareket ettirmesi gerekiyordu. Kibarlık işe ya-

ramamıştı. Derin bir nefes aldı. Yapmak zorunda olduğu şey hiç hoşuna gitmiyordu.

“Lanet olsun, Emma. Bu kadar dramatikleştirme işi.” Emma’yı sarstı. Ses tonuna uygun hareket ediyordu.

Emma tekrar inledi ama bacaklarına biraz güç verdi.

“Seni taşımamı mı istiyorsun? Hiç sanmıyorum. Tembel poponu kaldır biraz. Çok zamanım yok.”

Emma ağlamaya başladı. Destek almak için Will’in tişörtüne tutunuyordu.

Will tam bir pislik gibi hissediyordu ama işe yaramıştı.

“Yapamıyorum.” Emma’nın gözleri hâlâ kapalıydı. Tüm vücudu soğuktan titriyordu.

“Evet, yapabilirsin. Şimdi yürümeye başla.”

Emma ayaklarını sürüklemeye başladı ama bacakları ağırlığını kaldırmıyordu. Tam düşecekken, Will ona destek oldu. “Yapamıyorum,” dedi Emma hıçkırıklarının arasından.

“Yapabilirsin. Seni arkada bırakmak zorunda kalmayayım.” Elini Emma’nın belinden çekmedi. Onu ayakta tutuyordu.

“Beni bırakma,” diye inledi Emma. Gözlerini açıp Will’e baktı.

Emma’yı görünce, Will’in boğazı düğümlendi. Griye dönmüş yüzü ve mavi dudaklarıyla bir hayalete benziyordu. İyice yüzüne gömülmüş koyu renk gözleri Will’e yalvarıyordu. Bu kadar dağılmış birini daha önce hiç görmemişti.

“O zaman hareket et.” Midesinde bir yangın başladı. Bunu ona yaptığına inanamıyordu ama Emma adım adım

ilerlemeye başladı. Will ona destek olmak istiyordu ama hareket etmeyi bırakmasını da istemiyordu. “Hadi, bundan daha iyisini yapabilirsin.” Bunun için cehennemde yanacağına emindi.

Emma ağlıyordu ama hareket de ediyordu. Hâlâ Will’in tişörtüne sıkı sıkıya yapışmıştı. Will’in de eli Emma’nın belindeydi. Dere yatağı dikti. Tırmanmayı zorlaştırıyordu. Tepeye ıkınca, Will etrafına bakındı. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Bulundukları küçük vadinin etrafında dağlar vardı. Hangi tarafa gideceklerine dair bir ipucu da yoktu. O yüzden, ileri doğru gitti.

Will, Emma’yı yarı sürükleyerek ormana götürdü. Derenin kıvrımlı olması hangi tarafın kuzey olduğunu unutturmuştu. Zaten bilse bile yolu bulması zordu. Ayrıca, durumlarını düşününce, yola çıkmak çok da iyi bir fikir değildi. Yola son ıkışları çok da iyi sonulanmamıştı. Aklına Jake geldi. Düşünceyle birlikte boğazında oluşan yumruyu yuttu. Jake’i düşünmek yardımcı olmuyordu. O anda, sıcak ve kuruyabilecekleri bir yer bulmaya odaklanmalıydı.

Emma ağlamaya devam ediyordu. Will’e yaslanmış srklenmekteydi. Yavaş da olsa yürüyebiliyordu. Will, Emma’nın kanının hareket ediyor olması ve muhtemelen ısınıyor olmasıyla avunuyordu.

On beş dakika kadar sonra, Emma sendeledi. Will’in tişörtünü bırakıp bir anda yere çöktü. Will tutamadı onu.

“Emma.” Will hemen yere eğildi.

“Lütfen beni bırakma, Will. Lütfen beni bırakma.” Yaş

dolu gözlerle yalvarıyordu. Daha önce olduğundan daha kötü görünüyordu. Tabii böyle bir şey mümkünse.

Will oturup Emma'yı kollarına aldı. Öne arkaya sallanmaya başladı. "Hayır. Bırakmayacağım. Seni bırakmayacağım." Will'in eli Emma'nın saçlarında geziniyordu. Emma yüzünü Will'in göğsüne bastırdı.

Emma, Will'e sarılınca tekrar hıçkırmaya başladı. "Jake gitti."

"Evet."

Şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Will sadece tutuyordu onu. Emma hem çaresizlikten hem soğuktan titriyordu.

"Gitmemiz gerek. Emma. Kuruyabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

"Yapamam."

Will ayağa kalkıp Emma'yı da kollarından tuttu. Sürükleyerek kaldırdı. Emma kollarını Will'in boyuna doladı. Hâlâ ağlıyordu. Will kadında nasıl hâlâ gözyaşı kaldığına şaşırıyordu.

Will donuyordu. Kolları ağırlıktan bitmişti. Emma'yı uzun süre tutmayı zorlaştırıyordu. Will sonunda ağaçların arasında bir yapı gördü. Açık alana kurulmuş küçük bir kulübeydi. Terk edilmiş görünüyordu. Araba ya da insan yoktu etrafta. Emma'yı bir ağacın arkasına bıraktı.

"Kimse var mı diye bakacağım, tamam mı?"

Emma yorgunluktan bitap düşene kadar ağlamıştı. "Beni bırakma." diye yalvardı. Sesi zar zor duyuluyordu.

"Seni bırakmıyorum. Hemen döneceğim."

Will kulübeye yaklaştı. Silahı olmadan çıplak gibi hissediyordu. Mantık olarak, orada tehlike olmayacağını biliyordu ama o durumda mantık işe yaramıyordu. Kulübe eski ve bakımsız görünüyordu. Yan taraflarındaki boyalar solmuştu ve dökülüyordu. Etraftaki otlar büyümüştü. Will'in morali biraz yerine geldi. Terk edilmiş bir yer gibi görünüyordu. Ön kapıya gidip kapıyı çaldı. Emma'ya da bakıyordu ara sıra.

Kimse cevap vermeyince, kapıya daha hızlı vurdu. "Merhaba?"

Yine cevap gelmedi. Will kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. Anahtar saklanabilecek her yere baktı ama bir şey bulamadı. Birkaç kez sertçe vurunca kapı açıldı. Bir köşesinde küçük bir mutfak olan kulübeye girdi. Elektrik düğmesi yoktu ama tozlanmış masanın üzerinde birkaç tane gaz lambası vardı.

Will geri gidip Emma'yı aldı. Onu da içeri taşıdı. Küçük bir oturma alanı olan iki yatak odalı, bir banyoluydu kulübe. Will ilk yatak odasında bir yatak bulup Emma'yı yatırdı. Penceredeki perdeler açıktı. İçeri hafif bir ışık giriyordu. Will şifoniyerin çekmecelerini açıp kıyafet aradı. Birkaç tişört, birkaç çift çorap ve birkaç kazak buldu. Kıyafetlerden bazılarını alıp banyoya girdi. Havlu ve lif arıyordu.

Tekrar yatak odasına girdi. Emma'nın ölü gibi yatıyor olmasından ürktü. "Emma, kıyafetlerini çıkarmamız gerek. Çıkarabilir misin?"

Emma yine bilincini kaybetmişti. Emma'nın yatmadığı

tarafındaki yatak örtülerini çekti. Sonra Emma'nın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Will onun uyanıp karşı çıkacağını düşündü. Öyle umdu. Emma'nın herhangi bir hareket yapması iyiye işaretti. Ama Emma yavaş yavaş nefes alıyordu. Will mümkün olduğunca hızla kıyafetleri çıkarıyordu. Tişörtlerden birini alıp Emma'nın başından geçirdi. Sonra onu kuru tarafa yatırdı.

Islak lifi alıp Emma'nın yüzündeki çamuru temizlemeye başladı. Lif soğuktu. Will eliyle ısıtmak istedi ama yetmedi. Lif yanağına dokununca, Emma ürperdi.

“Özür dilerim. Yüzünü temizlemeye çalışıyorum.”

Emma'yı ayıltacak gibiydi ama kadının gözleri hâlâ kapalıydı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Will, Emma'nın yüzünü temizlerken, gözyaşlarını da sildi. Kalbi ağrıyordu. İş bitince, Will, Emma'nın kollarını temizlemeye başladı. Elinden geldiğince dikkatli olmaya çalışıyordu. Emma birkaç kez daha irkildi. Will bir yandan onu temizlerken, bir yandan da özür diliyordu. Soğuk lif yüzünden daha da üşümüştü Emma. Will'in işi bittiğinde, Emma titriyordu.

Will kendi kıyafetlerini de çıkardı. Emma'nın yanına yatağa girdi. Yatak örtülerini üzerlerine çekti. Emma'nın arkasına geçti. Kadının tişörtünün arka tarafını kaldırdı. Kendi göğsü Emma'nın sırtına değiyordu. Bacakları Emma'nın bacaklarına yapışmıştı. Will kollarını Emma'nın karnına sardı. Kendi sıcaklığını ona veriyordu. Kendinin de verecek az şeyi vardı. Yorgunluk ve üzüntü her şeye üstün geldi. Yağmurun sesiyle uykuya geçti.

On Dördüncü Bölüm

Will uyandığında oda karanlıktı. Emma'nın sırtı göğsüne bastırıyordu. Titremesi geçmişti. Vücudu biraz ısınmıştı ama hâlâ soğuktu. Nefesi yavaş ve derindi. Will onun hâlâ uyumasına sevindi.

Will yataktan çıkıp odada bulduğu pantolonu ve tişörtü giyindi. Islak kıyafetlerini alıp mutfığa götürdü. Arka kapıyı açıp baktı. Solgun gün ışığı içeri girdi. Hâlâ ilk akşamdı. Gaz lambasını yakınca, kapıyı kapatıp etrafına bakındı. Mutfakta hiçbir şey yoktu. Sadece gerekli şeyler vardı ama o durumda ocak, buzdolabı ve mikrodalga değildi gerekli şeyler.

Dolaplarda birkaç şey vardı. Birkaç kutu mısır gevreği, bir kutu kraker, atıştırmalık bir şeyler, bir kutu pirinç, biraz yulaf lapası, kahve ve birkaç kutu alkol buldu. Alkolü Emma'nın yaralarını temizlemek için kullanabilirdi. İçindeki savaşçı kişiliği sayesinde bulundukları yerin bir av kulübesi olduğunu anladı.

Odadaki odun ocağı, dışarıda bir yerlerde bir odun yığını olduğunu gösteriyordu. Tahmin ettiği gibi, odunları arka kapının yanında buldu. Ocağı yaktıktan sonra, mutfak masasına çöküp başını ellerinin arasına aldı. Kötü günlerini düşününce, bu en kötülerin arasında yer alıyordu. Ki bu epey önemli bir şeydi.

Will'in aklına Jake geldi. Öfkeyle nefes aldı. *Jake*. Kolumdaki işaret, Emma'yı nasıl hayal kırıklığına uğrattığını gösteriyordu. *Bir savaş yaklaşıyor ve biz karşı taraflarda olacağız ama bu gece değil*, demişti Jake. Jake bu konuda yanılmıştı. Eğer öldüyse, karşı taraflarda olamazlardı. *Jake öldü*. Bu gerçek Will'e çok acı geliyordu. Irak'ta olanlara çok yakın şeyler olmuştu. Patlama aklına gelince, başını öfkeyle iki yana salladı. Bu konuda düşünmek istemiyordu. Emma'yı düşünebilirdi ama Jake'i düşünmemeliydi.

Ocağa bir tas pirinç koydu. Emma'nın uyandığında yiyebileceği kadar yapmıştı ama uyanmayacağını umuyordu. Uykuya ihtiyacı vardı ve Will onun uyandığında altüst olacağını biliyordu. İçinde bir yer, bununla henüz baş edebilecek gibi değildi. Bunu düşündüğü için kendini bir pislik gibi hissediyordu, ama ne olduğunu inkâr etmenin de bir anlamı yoktu. Yıllardır bir pislikti. Bugün Emma'yı kurtarması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Pirinç pişerken, Will kulübenin geri kalan kısımlarını kontrol etti. Arkadaki yatak odasında, kilitli bir silah dolabı buldu. Anahtarını aramaya başladı. Arkadaki bir kancaya asmışlardı anahtar. İçindekiler çok işe yarar şeylerdi. Dört av

tüfeğiyle birlikte bir de silah bulmuştu. Cephane de vardı. Kendilerini savunabilecekleri için daha iyi hissediyordu ama buna gerek kalmamasını umuyordu. Tüfeklerden birini ve kurşunların birazını mutfağa götürdü.

Yemek yedikten sonra, tüfeği doldurup dışarı çıktı. Kulübe küçük bir düzlüğe yapılmıştı. Ormanın derinliklerinde, muhteşem bir saklanma yeri idi. Çakıl taşlı küçük bir yol ormana gidiyordu. Ama etrafı incelemeyecek kadar karanlıktı. Sabaha kadar beklemek gerekiyordu. O anda, Will ertesi günün Emma'yı teslim etmek için son günü olduğunu hatırladı. Bu konu için ertesi gün endişelenecekti.

Tekrar içeri girdi. Emma'yı kontrol etmek istiyordu. Onu yalnız bıraktığı için suçluluk hissediyordu.

Will tişörtünü çıkarıp yatak örtülerini dikkatle kaldırdı. Emma'nın yanına girdi. Emma yüzünü ona döndü. Nefesinin sesinden derin uykuda olduğu belliydi. Will elini uzatıp Emma'nın kolunu tuttu. Emma kımıldamadı. Hâlâ soğuktu. Emma'yı daha yakına çekip vücudunu vücuduna bastırdı. Emma'nın yüzü göğsüne değiyordu. Will kollarını Emma'ya dolayıp onu sardı. Saçları Will'in çenesini gıdıklıyordu. Nefesi Will'in göğsünü ısıtıyordu. Will gözlerini kapatıp kendini Emma'ya bıraktı. İçinde ismini koyamadığı güçlü bir his vardı.

Emma ormanın kenarında duruyordu. Kamyonet altı metre kadar uzağındaydı. Jake'in yüzü arka camdan görünüyordu. Annesine bağıırken, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Korkudan deliye dönen Emma, ona koşmaya çalıştı. Ama

bir şey onu tutuyordu. Kurtulmaya çalışırken, kamyonetten alevler yükseldi. Jake cama vuruyor, annesine bağıırıyordu. Emma hareket edemiyordu.

Kamyonet patlarken, "Jake!" diye çığlık attı.

Emma'nın yüzüne ateş ve duman çarptı. Sonra etraf aydınlandı. Jake, Emma'nın karşısında duruyordu. Bir duman bulutu içindeydi. Kıyafetleri alev almıştı.

"Jake!" diye bağırdı çıldırmış bir halde. Emma, Jake'e ulaşmaya çalışıyordu ama sırtındaki güç onu geride tutuyordu.

Jake'in yüzü ifadesizdi. Alevler içinde olduğunun farkında değilmiş gibiydi. "Anne, neden beni kurtarmadın?"

Emma çığlık sesine uyandı. Ürpererek doğruldu. Kafası karışmıştı. Beline dolanmış kollar, onu sıcak bir vücuda çekiyordu.

"Tamam. Sadece rüyaydı." Will'in sesi kulağına fısıldıyordu. Nefesi saçlarına vuruyordu.

"Jake..." dedi kısık sesle. *Jake*.

"Şişşt..." Emma'yı yanına çekti.

Rüya değildi. Gerçekti. "Jake..." diye inledi Emma. Will'in kollarına bıraktı kendini. Vücudu hıçkırıklarla sarsıyordu. Will hafifçe saçlarını okşuyordu.

"Geçti," diye fısıldadı ama Emma bunun gerçek olmadığını biliyordu. Hiçbir şey geçmeyecekti.

Emma bir saat ağladıktan sonra duruldu. Will onun bu kadar ağlayacak enerjiyi nereden bulduğunu hiç bilmiyordu. Emma'nın şiddetli hıçkırıkları dinince, Will ona komodinin üzerindeki sudan verdi.

Emma küçük bir yudum alıp bardağı itti. Sonra tekrar Will'in kollarına sığındı. Will sırtını yatağın başına yasladı. Bulutlar dağılmıştı. Açık pencerelerden odaya gümüş renkli ay ışığı vuruyordu. Will, Emma'nın yüzüne baktı. Kadının gözyaşları yanaklarına ve yanaklarındaki saçlara akıyor, ay ışığında parlıyordu. Will parmaklarının ucuyla gözyaşlarını kuruladı. Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hayatında ilk kez bir planı yoktu. İçgüdüleri de ona yol göstermiyordu. Tekrar Emma'ya sarıldı. Acısını biraz da olsa alabileceğini düşünüyordu.

Emma, Will'in kollarında tekrar uykuya daldı. Will uzun süre daha uyanık kaldı. Ona ne yapacağı konusunda endişeleniyordu. Aklına bir şey gelmeyince, huzursuz bir uykuya daldı.

Yıllardır ilk kez, rüyasında ateş gördü. Aklından o kadar silmişti ki, rüyaları bile bu konuyu tekrar düşünmeme emrine uymuştu. *Şimdiye kadar*. Will soğuk bir ter içinde uyandı. Emma'nın kollarında olmamasına sevindi. Doğrulup yatağın kenarında oturdu. İnanamayarak yere baktı. *Hepsi geri geliyordu*. Tüm bunların üzerine bir de hatıralarıyla baş edemezdi. Ama neden hatırlamaya başladığını biliyordu. Jake. Emma. Patlama. Hepsi hatıralarına çok yakındılar.

Tekrar uyumasına imkân yoktu, o yüzden mutfağa gitti. İyice sabah olmuştu. Saatin yedi olduğunu düşündü. Dolaptan bir kazak bulup, ellerini cebine koydu ve tüfekte dışarı çıktı. Hava soğuktu ama dünkü kadar değildi. Doğudaki dağların arasından güneş parlıyordu. Etraftaki ağaçlarda kuşlar

ötüyordu. Will'den çok daha mutluydular. Bir ormanın ortasına sıkışmışlardı. Tek çareleri yürümektir. Ama Will, Emma'nın kilometrelerce yürümek isteyeceğinden şüpheliydi. Cep telefonu deredeki suda ve yağmurda ıslanmıştı. Zaten kimi araması gerektiğini de bilmiyordu.

Kendisini işe alan adamları arayamayacağı kesindi.

Will artık Emma'yı teslim edemeyeceğini biliyordu. Ama onunla ne yapacaktı? İşini yaparken onu da yanında sürükleyemezdi. Aslında yapacak işi de kalmamıştı. Bu işini, bitirmediği dedikodusu yayılınca, ünü mahvolacaktı. Adamları, patlamada Emma'nın da öldüğü konusunda ikna etmeyi çok düşünmedi, buna şahitlik edecek kimse yoktu. Will iç çekti. Artık sadece Emma'yı değil onu da arayacaklardı. Hızla kaçmaları gerekiyordu.

Keşif yapmak için çakıl yoldan yürürken, durumlarını düşünüyordu. Uzun zamandır tanıdığı bir kadını bırak, dört gün önce tanıştığı bir kadın için, hayatını altüst ettiğine inanmıyordu. Keşke Emma'yı neden istediklerini bilseydi. Ama ona söylemezlerdi ki. İş basitti: Kadını bul, onlara götür, teslim et. Ondan sonra ne olacağı Will'i ilgilendirmiyordu. Şimdiye kadar.

En iyi seçenekleri, birkaç gün orada saklanmak, güçlerini tekrar kazanmak ve sonra harekete geçmektir. Ama nereye gideceklerdi? Emma onunla gitmek istemeyebilirdi de. Belki de ondan nefret edecekti. Jake'in ölümünden onu sorumlu tutacaktı. Tabii bir de Will'in ona neden yardım ettiğini anlarsa, bir daha ona hiç güvenemeyebilirdi. Ama bunu

öğrenmesinin bir anlamı yoktu. Sadece Jake'i öldüren adamlardan kaçtıklarını düşünmeye devam edebilirdi. Gerçekten de bu adamlardan kaçtıklarını hatırlayınca ürperdi. Arkalarında iki büyük düşman vardı.

Yarım mil kadar yürümüştü ama çakıl yolun sonu görünmüyordu. Yolun ne kadar devam ettiğı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama yol ormanın derinlerine gidiyordu. Şimdilik bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Dönüp tekrar kulübeye yürümeye başladı. Emma için endişeleniyordu. Onun yalnız uyanmasını istemiyordu.

Emma tekrar çığlık atarak uyandı. Will saniyeler sonra yine onu kollarına aldı. Hiçkırıkları dinip aklını toparlayınca, odaya dolan gün ışığına baktı. Tozlar ışıklarda dans ediyordu. Işıklarda siyah noktalar da görüyordu. Jake ölmüşü ve o tozlara bakıyordu. Ama danstan büyülenmişti. Başını çeviremiyordu. İcini parçalayan acıdan başka bir şeye odaklanmak iyi bir şeydi.

"Emma, bir şeyler yemeye çalışmanı istiyorum."

Will, Emma'yı yatağın kenarına getirdi. Emma hareket ettiğini hissediyordu ama sanki başka birini izliyor gibiydi. Her şey sislerin arasındaydı. Çıplak ayaklarının soğuk zemine değdiğini hissetti. Soğuk hava çıplak bacaklarına çarptı. Ayağa kalkınca, uzun geniş tişörtün altına hiçbir şey giyinmediğini fark etti ama umursamadı. Bacakları titriyordu. Will onu dik tutmaya çalıştı. Burnuna çam ağacı ve kirli göl suyu kokusu geldi burnuna. Yoksa bu Emma'nın kokusu muydu?

"İşte, ocağın yanına otur. Ben battaniye getireceğim."

Will yanan ocağın yanına büyük bir sandalye çekerek Emma'yı oturttu.

Sonra yatak odasına geçip battaniye getirdi ve Emma'yı sardı. "Yulaf mı yemek istersin, pirinç mi?" Will, Emma'nın önünde diz çökmüştü. Endişeyle ona bakıyordu. Elleri kadının dizlerindeydi.

Sorusu bir anlam ifade etmiyordu. "Bilmem..." dedi Emma.

Will uzanıp onun yanağını okşadı. Sonra uzanıp Emma'nın hiç ummadığı bir şefkatle kadının alnını öptü.

"Tamam, ben hallederim."

Emma sandalyeye geri yaslandı. Sandalyenin kumaşı bacaklarını çiziyordu. Zihninde patlayan metal sesi yankılanıyordu. Zaten ağrıyan başı daha da çok ağrıyordu. Ocaktan gelen sıcaklık, battaniyenin altından çıkan ayaklarını ısıtıyordu. Soğuk yer ile ateşin sıcaklığı garip bir kombinasyon yaratıyordu. Bacaklarındaki battaniye ona ağır geliyordu. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Yüzünü serinletiyorlardı. Hisleri, içinde hissettiği uyuşukluğun tam zıddıydı.

Will'in sıcak parmakları, gözyaşlarını kuruladı. Emma adamın eline yaslandı. Onun verdiği rahatlama hissini içine çekiyordu.

"Sana yulaf ezmesi yaptım."

"Aç değilim." Gözkapakları ağırlaştı. Gözlerini açık tutmak için çok çaba harcıyordu.

"Biliyorum ama yine de bir dene. Tamam mı?"

Emma başıyla onayladı. Altdudağına bir kaşığın değdi-

ğini hissetti. Hayretle gözlerini açtı. Will ona yemek yediriyordu. Emma'nın yanına bir sandalye çekip oturmuştu. Elinde bir kâse yulaf ezmesi vardı. Emma başını sandalyeye yasladı. En son ne zaman birinin ona yemek yedirdiğini hatırlamıyordu. Muhtemelen küçük bir çocuk olduğu zamandı. Bebekken Jake'e yemek yedirişini hatırladı. Yine gözyaşları süzöldü yanaklarından.

"Şşştt, ağlama," dedi Will. Yine gözyaşlarını sildi. Kaşığı Emma'nın ağzına götürdü. Emma birkaç kaşık daha aldı.

"Başka istemiyorum." İ çekip iyice sandalyesine gömüldü. Yeterince gömülebilirse, sandalye onu yutabilirdi belki. Eğer kaybolursa, kalbini parçalayan acı belki geçerci.

"Tamam. Ama şimdi biraz su içmen gerek." Bardağı Emma'nın ağzına götürdü. Emma birkaç yudum içti. "Güzeli," diye fısıldadı Will. Emma bardağı itti.

Neden Will ona bu kadar iyi davranıyordu? Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerine hücum etti. Will başparmağıyla Emma'nın gözyaşlarını kuruladı. Emma uzanıp Will'in eline yanağını koydu.

"Emma," diye acıyla mırıldandı Will.

Emma gözlerini açıp bir açıklama için Will'in yüzüne baktı. Adam yere diz çökmüştü. Eli hâlâ Emma'nın yüzündeydi. Dudaklarını Emma'nın alnına dayadı. Sıcak dudakları kadının serin alnında beklenmedik bir rahatlama hissine neden oldu. Bu kez minnetten ağlama başladı. Will'in dudakları tüm yüzünde gezinmeye başladı. Küçük öpücükler konduruyordu. Her bir öpücük Emma'nın acısına iyi geliyordu.

“Ah, Emma. Üzgünüm.” Will iç çekti. Nefesiyle kadının saçı uçtu.

Emma, Will’i yavaşça itip yüzüne baktı. Adamın gözlerinde akıtılmamış gözyaşlarını görünce şaşırdı. Will’in yüzüne uzanıp parmak uçlarıyla yanaklarına dokundu. Acıyla ve hayretle kocaman oldu gözleri. Sonra gözlerini sıkıca kapadı. Derin bir nefes alıp Emma’ya sarıldı. Will’in eli Emma’nın yanağından ayrıldı. Emma ondan ayrılınca boğulacağını hissetti. Bu boğucu acıyı dindirmek için, Will’in tenini kendi teninde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Emma başını iki yana salladı. “Ben bunu yapamam. Bundan kurtulamam.”

“Şşşt,” diye kulağına fısıldadı Will. “Ben buradayım.”

Will burada. Aldığı nefes gibi tutundu bu sözcüklere. *Will burada.* Neden burada olduğunu bilemiyordu. Will’in dokunuşu, içinde bulunduğu acı denizini hafifletiyordu. Yanağını Will’in yanağına dayadı. Acı içinde nefes aldı.

Will yüzünü ona çevirdi. Dudakları Emma’nın dudaklarına değdi. Sonra geri çekildi. Emma’nın mümkün olabileceğine bile inanmadığı bir şefkatle gözlerine bakıyordu.

Başını kaldırıp Will’in ayırık duran dudaklarını öptü. O dudaklardan aldığı teselliye ihtiyacı vardı.

Will geri yaslandı. Gözlerini hayret ve korkuyla kocaman açmıştı. Will neden korkuyordu?

Emma bunu düşünmek için durmadı. Sadece ne istediğini biliyordu. *Onu* istiyordu. Elini Will’in başına koydu. Onu yavaşça geri çekti. Sonra tekrar dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Bu kez Will de onu öptü. Artık Emma'nın dudakları kararsız değildi. İstekle öpüyordu. Will tekrar uzaklaştı. Yanağını Emma'nın yanağına dayadı. Nefesi kadının kulağına değiyordu. "Emma."

Emma adamın sesindeki tereddüdü duydu.

"Lütfen." Dudaklarını yine Will'in dudaklarına bastırdı. Will'in kararsızlığını hissetti. "Lütfen," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var." Sesi kesildi. Üzüntü içinde Will'i tekrar öptü. Onu bu cehennem kuyusundan kurtaracak kişi oydu. Will onun kurtuluşuydu.

Will inleyip vücudunu Emma'nın vücuduna bastırdı. Bir umut ışığı yakmıştı. Will, Emma'nın başını ellerinin arasına aldı. Emma'yı kendine çekti. Zihnindeki kâbusları kovdu.

Sonra durdu. "Emma, üzgünüm." Geri çekildi. Sesinde korku vardı.

"Hayır." Emma ona tutundu. Gözleriyle Will'e yalvarıyordu. "Lütfen." Will onu öptü. Emma yine gözyaşlarını tutamadı. Bu kez Will onu anlıyordu. Kadının gözyaşlarını kuruladı. Sonra sıcak ve yumuşak dudaklarıyla devam etti. Dudakları iki uçlu bir kılıç gibiydi. Bir boşluğu dolduruyor gibiydiler. Ama bu sefer de daha fazlasını istemesine neden oluyorlardı. Emma, Will'in dudaklarını buldu. Onu korkutacak derecede bir şevkle öpüyordu. Will inleyip ayağa kalktı. Emma'yı da kendiyle ayağa kaldırdı. Dudakları hâlâ dudaklarındaydı. Hem acele ediyordu hem ihtiyatlı davranıyordu.

"Emma, emin misin?"

Emma dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Will'i dü-

şünmesi gerektiğini biliyordu ama çektiği acı her şeye üstün geliyordu. Emma dudaklarıyla ona cevap verdi. İstekli ve talepkârdı. Will'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Emma'yı kollarına alıp birkaç adımda yatak odasına girdi. Onu yatağın üzerine bırakıp tişörtünü çıkardı. Emma uzanıp bekledi. Will'in yine tereddüt etmesini izledi. Emma o anda Will'e ihtiyaç duyduğu kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymadığını biliyordu. Uzanıp elini tuttu ve onu kendine çekti. Will üzerindeki tişörtü ve pantolonu hızla çıkardı. Yatağa, Emma'nın yanına uzandı.

Emma, Will'in fikrini değiştirmesinden korkarak ona sarıldı. Dudakları yine onun dudaklarındaydı. Sıcak ve istekliydi. Tüm tereddüt yok olmuştu. Will de aynı derecede ona ihtiyaç duyuyordu. Emma'nın arzudan başı dönüyordu. Will, Emma'yı sırtüstü çevirip üzerine çıktı. Kadının kollarını başının üzerine kaldırdı. Sonra ellerini Emma'nın vücudunda gezdirdi. Tam göğüslerinde durdu. Will, Emma'nın yüzünü izliyordu. Emma da onun bakışına karşılık veriyordu. Adamın yüzünde gördüğü duygu onu şaşırtıyordu. Eğilip Emma'yı öptü. Sonra göğüslerine doğru indi. Emma inledi. Will acısını geçiriyordu. Sadece o an olsa bile, Will onun kurtarıcısıydı.

Emma uzanıp Will'i öptü. Ona tekrar dokunma ihtiyacı duyuyordu. Will inledi. Emma eğilip ona dokunarak neye ihtiyacı olduğunu gösterdi.

Will nefes nefese, "Tanrım, bana yardım et. Seni istiyorum, Emma." dedi. Emma tutku, avuntu ve minnettarlık ka-

rışımı garip bir duygu yüzünden ağlıyordu. Çektiği acının neredeyse farkında değildi. Artık hislerine karşı gelemiyordu. Zirveye ulaşması çok sürmedi. Will, yatağa Emma'nın yanına çöktü ve onu kollarına alıp daha da yakınına çekti. Emma ağlayarak uykuya daldı.

On Beşinci Bölüm

Will bir piç olup olmadığını merak ettiyse, o öğleden sonra bunun cevabını bulmuş olmalıydı. *Tanrım, ne düşünüyordum ki?* Bir şey düşünmediği açıktı. Tüm olanlar onu rahatsız ediyordu. Daha önce hiç umursamamıştı. Eğer kadın istiyorsa, neden yapmasını ki? Ve Emma fazlasıyla istekliydi. Ona yalvarmıştı. Will buna dayanamamıştı. Belki de kendini kandırması zordu çünkü Emma'nın ona bir şeyler ifade ettiğini kabul etmesi gerekiyordu. Ve Will henüz böyle bir şeye hazır değildi.

Emma uykuya geçince, Will onu çevirip yataktan çıktı. Emma'yı yana itince, sağ omuz kürek kemiğinde bir dövme fark etti. Daha önce kadınlarda bir sürü dövme görmüştü ama bu dikkatini çekti. Sekiz santimetre uzunluğunda, beş santimetre genişliğindeydi. Tam ortasında dikey alevler vardı.

Alevlerin dibinde, ince su dalgaları yatay olarak çizilmişti. İkisinin birleşme noktası dikkatini çekti. Sırtında bir ürperti hissetti. Tam ortada, Will'i kolundaki işaretin küçük hali vardı.

Kahretsin.

Ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu ama kola nasıl işlendiği konusunda şüpheleri vardı. Tekrar koluna bakıp Jake'in söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Şiirin hemen aklına gelmesine şaşırdı.

Toprak çıplak ve soğuk olacak

Vaat edileni beklerken.

Tanrı, Kraliçe'nin yanındadır

Ancak Kraliçe sürgünler ülkesinin insanları arasında saklanır

Kaybetmek zorunda olduğu kişi yüzünden peşindedirler

Koruyucu denen Seçilmiş Kişi,

Bir kalkan, rehber, dost olacaktır.

Eğer –cidden eğer– bu saçmalığa birazcık olsa inansaydı, Seçilmiş Kişi kendisi oluyordu. Jake öyle söylemişti. Annesi için bundan emin olması gerektiğinden söz etmişti. Seçilmiş Kişi bir *kalkan, rehber ve dosttu*. Will, Emma'ya baktı. Emma cenin şeklinde uyumuştı. Battaniyeyi onun üzerine çekti ama omzunu açıkta bıraktı. Kraliçe o muydu? *Sürgünler ülkesinin insanları arasında saklanıyordu. Sürgünler ülkesinin* ne demek olduğunu bilmiyordu ama onun

üç yıldır saklandığını biliyordu. *Kayıbetmek zorunda olduğu kişi yüzünden onu arıyorlardı. Jake. Kahretsin.* Göğsü endişeyle sıkıştı. Jake öldürüleceğini biliyordu. Will'in, Emma'yı koruyacağından emin olmak istedi. Ne kadar zamandır biliyordu? Jake'in bunu tanıştıkları ilk anda bilip bilmediğini düşününce midesine bir ağrı girdi.

Kahretsin.

Odada bunaldı. Zihnini arındırmak için temiz havaya ihtiyacı vardı. Will kıyafetlerini alıp odadan çıktı. Bu yeni bilgiyi algılamaya çalışıyordu. Jake, bu yüzden Emma'nın Will'le gitmesi için ısrar etmişti. Will'in kimin için çalıştığını bu yüzden Emma'ya söylememiştir. Jake, Will'in Emma'yı ortada bırakmayacağını biliyordu.

Derin nefes aldı. Jake öleceğini biliyordu. Bir önceki gün o yüzden o kadar sessiz olmalıydı. Ama peki öldüğü sabah? Will kendine acılamakla o kadar meşguldü ki fark etmemiştir. Jake neden ona söylememiştir? Peki, neden düşman olacakları konusunda ısrar etmişti?

Will bir kahve kabı bulup ocağa koydu. Sonra arka kapıdan çıktı. Güneşin batmaya başladığını görünce şaşırdı. Kehanetin ikinci kısmını düşünmeye başladı.

*Büyük bir acıdan doğacaktır yüce kişi
Yaz dönümünden sonraki dolunayda
Güçleri yüce ve büyük olacaktır
Toprağa hükmetmek için yükselecektir
Gölgede bıraktığı ona meydan okuyacaktır*

*Ama o herkese üstün gelecek
Bunda eşi benzeri yoktur*

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Anlamak isteyip istemediğinden de emin değildi. *Ne karışık işti.* Öfke tüm sinirlerine yayılıyordu. İyi kazanç getirecek kârlı bir işti bu. Ne zamandan beri bir kadın için parayı geri çeviriyordu ki? Tabii ki, artık parayı geri çevirmek gibi bir seçeneği de yoktu. Emma için kariyerini ve hayatını tehlikeye atmasına hâlâ şaşırıyordu.

Emma karanlık ormana doğru gitti. Ağlayarak Jake'i arıyor, ona sesleniyordu. Kamyonet tam önünde alevler içindeydi. Emma'nın çığlıkları ormanı dolduruyordu. Kamyonete doğru koşmak istiyordu ama bir şey arkasından tutuyordu. Dönüp Will'in belinden tuttuğunu gördü. Onun kollarından kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni gideyim! Bırak beni!" Will daha sıkı tutuyordu. Emma'nın çığlıkları yükseldi.

"Anne," diye fısıldadı Jake zihninin içinde.

Emma dondu. Orman karardı, her şey yok oldu. Will bile. Emma'nın kalbi korkuyla doldu. "Jake?" dedi boğuk bir sesle. Etrafındaki boşluktan donmuştu.

"Anne." Jake'in hafifçe aydınlanmış yüzü biraz ilerisindeydi. Emma'ya doğru yürürken, vücudunun diğer tarafları da ortaya çıktı.

Emma rahatladığını hissetti. Jake hemen karşısındaydı. Emma ona uzandı.

Jake başını iki yana salladı. Kaşlarını çattı. “Bana dokunamazsın anne. Üzgünüm. Seni bu şekilde görebildiğim için şanslıyım.”

“Rüya görüyorum...”

Jake hafifçe gülümsedi. “Rüya görüyorsun, ama ben gerçekten buradayım. Yaşıyorum.”

Emma yere çöktü. Minnetle hıçkırıyordu. Jake’in gerçekten orada olduğuna inanamıyordu.

“Anne, lütfen ağlama. Çok zamanım yok,” dedi Jake.

Emma başını kaldırdı. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. “Anlayamıyorum... nasıl...”

Jake ona gülümsedi. Annesinin anlayamadığı şeyleri anladığında hep böyle yapardı. “Ben ölmedim, gittim. Sen şimdi Will’le kalmalısın.”

“Hayır.” Emma başını iki yana salladı. “Hayır, gelip seni alacağım.”

Jake’in gözleri duygusuzlaştı. “Hayır, anne. Yapamazsın.”

“Neredesin Jake? Nerede olduğunu söyle.”

“Anne fark etmez...”

“Bilmem gerek,” diye yalvardı Emma. “Lütfen Jake, söyle bana.”

Jake üzgün bir şekilde gülümsedi. “Will’le kalmak zorundasın. Şimdilik beni unut.” Sesi katı ve katiydi.

“*Seni unutayım mı? Seni nasıl unutabilirim? Sen benim hayatımsın.*” Sesi kısıldı.

“Şimdi Will’le yeni bir hayatın var. Senin ona ihtiyacın var, onun sana. Bu senin kaderin.”

“*Sen* benim kaderimsin.”

“Artık değilim.”

Emma anlamaya çalışarak başını iki yana salladı. “Hayır...”

“Anne, artık senin acı çektiğini görmek istemiyorum.” Jake’in sesindeki sakinlik Emma’nın acısını azalttı. “Sana gelmemem gerekiyordu ama artık ağlamana gerek olmadığını söylemek zorundaydım.” Jake daha fazla konuşmadı. Yanaklarından bir gözyaşı süzüldü.

“Sana veda bile edemedim,” diye ağladı Emma.

“Sorun değil.”

“Sana iyi de davranmadım. En son sana ne zaman seni sevdiğimi söylediğimi hatırlamıyorum.” Sesi çektiği acının ağırlığıyla titriyordu.

“Beni sevdiğini biliyorum anne. Sorun değil.”

“Seni seviyorum Jake.”

“Biliyorum, anne. Ben de seni seviyorum.”

Emma hıçkırıqlarla sarsılıyordu. “Gelip seni bulacağım, Jake.”

“Hayır, anne. Will’le kalacağına söz vermelisin.”

“Ama seni orada bırakamam.”

“Kimse gittiğini anlamadan geri dönmeliyim. Söz ver bana. Will’le kalacağına söz vermeden seni bırakamam.”

Jake o kadar bitkin görünüyordu ki Emma’nın başka seçeneği kalmamıştı. “Söz veriyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Lütfen dikkatli ol anne. Will’le kal. O seni koruyacak.” Jake geri çekildi. Sesi yumuşamıştı.

“Jake!”

“Seni seviyorum, anne.” Sesi karanlıkta yankılandı.

Emma yatakta doğruldu. Tamamen çıplaktı. Battaniyeye sarılmıştı. *Will*. Daha önce yaptıklarından utanması gerektiğini biliyordu, ama bunu umursamayacak kadar mutluydu. Önceden giyindiği tişörtü bulup başından geçirdi ve odadan çıktı. *Will* mutfaktaydı.

“Jake yaşıyor. Yaşıyor, *Will*.” Başı sandığından daha çok dönüyordu. Ayakta durabilmek için kapının koluna tutundu.

Will korkarak döndü. “Emma, oturmalısın.”

“Beni dinlemiyorsun.”

“Biliyorum, sanıyorsun ki...”

“Onu gördüm. Benimle konuştu.”

Will, Emma’ya aklını kaybetmiş gibi baktı. Emma şaşırmadı. “Emma, kamyonet patladı.” *Will* sesini alçalttı. “Seninle nasıl konuşabilir?”

“Rüyama girdi.”

“Rüyada onu gördüğüne eminim. Görmesen şaşırırdım.” Kollarını Emma’nın beline sarıp onu kendine doğru çekti. Emma yanağını *Will*’in göğsüne bastırdı. *Will*’in kalbinin sesini dinliyordu.

“Hayır, öyle değildi. Gerçekten oradaydı.”

“Öyle göründüğüne eminim. Onu görmek istiyordun.” dedi yavaşça Emma’nın saçlarını okşayarak.

Kendisini dinlemediği için sinirlenerek *Will*’den uzaklaşıp gözlerine baktı. “Hayır, oradaydı ve bana seninle kalmam gerektiğini söyledi.”

Will sırtıttı. “Bunun zaten açık olduğunu sanıyordum.”

“Onu bulmak zorundayım.”

“Emma. Büyük bir acı atlattın. Düzgün düşünemiyorsun.”

“Onu bulmak zorundayım. Benimle geliyor musun?”

Will iç çekip onu göğsüne bastırdı. “Bu konuyu konuşacağız ama bu gece değil. Tamam mı? Nasıl olsa şimdi bir yere gidemeyiz. Bilmediğimiz bir yerde sıkıştık. Nasıl kurtulacağımızı hâlâ bilmiyorum.”

“Jake’in bir yerlerde yaşadığını ve bana ihtiyacı olduğunu bilerek burada oturamam!”

“Karanlıkta parasız ve arabasız kalmış olsak da mı? Onu nerede arayacağız? Nerede olduğunu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Söylemedi.” Bilgisi olmadığı için üzülüyordu.

Will iç çekti ama sinirden değil acıma duygusundan.

Emma katılaştı. “Deli olduğumu sanıyorsun.”

“Hayır, çok üzgün ve yorgun olduğunu düşünüyorum.”

Will haklıydı. Emma yorgundu ve Jake’i nereye götürdüklerine dair bir fikri yoktu. Onun yaşadığını bilmek yetmeliydi ama oğluna olan ihtiyacını iliklerinde hissediyordu. “Tamam, ama yarın ilk iş buradan ayrılacağız.”

Will onun alnını öptü. “Bakarız. Hâlâ güçsüzsün ve yemek yemen gerekiyor. Eğer buradan çıkacaksak ki şu anda başka bir yol göremiyorum, güçlü olman gerekecek.”

Bir kolunu Emma’nın beline dolayarak onu daha önce oturttuğu sandalyeye götürdü.

“Burada çok yemek seçeneği yok ama pirinç yapabili-
rim.”

Will’in bir kap bulmasını izledi. “Yemek yapabiliyor
musun?”

Will göz kırpıp çapkınca gülümsedi. “Senin hiç aklına
gelmeyecek şeyler yapabilirim.”

Will pirinci pişirdikten sonra, sandalyeye oturup Emma’yı
kucağına aldı.

Emma başını Will’in omzuna koyarak oturdu. Will’le
kavga etmemek garip geliyordu. Ona dokunmak istiyordu
ama birden utandı. Uzun zamandır bir adama tutunmamıştı.
Will onun en kötü halini görmüştü. Yine de oradaydı işte.
Emma’yı tutuyordu. Çekinerek onun elini tuttu. Adamın eli
onun bacaklarındaydı. Will parmaklarını Emma’nın parmak-
larına geçirdi.

Emma adamın gözlerine baktı. “Hayatımı kurtardın. Te-
şekkürler.”

Will bir süre sessiz kaldı. “Sanırım artık hayat boyunca
kölem oldun.” Emma sesindeki alayı hissetti.

“Köle mi? Gerçekten mi? Sana sadece iyilik borçlu ol-
duğumu düşünmüştüm.”

Emma’nın belindeki kolunu sıktı. “Kölem olmanı ve
bunun aklına getirdiği her şeyi tercih ederim.”

Emma kahkaha attı. “Tamam, çok uçma.”

“Emma?” Boştaki eliyle Emma’nın koluna dokunu-
yordu.

“Efendim?”

“Bana dövmeden bahsetsene.”

Emma’yı daha çok şaşırtacak bir soru soramazdı. “Dövmem mi?”

“Omuzundaki.”

“Uzun süredir hiç aklıma gelmemişti. Sırtımda olduğu için hiç göremedim.” Tanıdık bir korku ve çaresizlik hissi geldi aklına.

“Ne zaman yaptırdın?”

Emma tereddüt etti. “Jake’in babası... Onu tam da tanımıyordum.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Bir partide.” Will yüzünü göremediği için şanslıydı. Emma yüzünü ekşitip dudağını ısırmişti. Bunu daha önce kimseye söylememişti. Şimdi neden Will’e söylediğini de bilemiyordu. Utanmaması gerektiğini biliyordu ama utanç duygusunu engelleyemiyordu. “Ben üniversite son sınıf öğrencisiydim. Bir arkadaşım ile birlikte partiye gitmiştim. Orada bir adam vardı. Sanki beni bekliyor gibiydi. Sanki orada olacağımı biliyordu. Ama son dakikaya kadar gitme kararım kesin değildi. O yüzden, benim orada olmamı bilmesi garip olurdu.” Utanç hissi geri gelmişti. Omuzlarında bir ağırlık hissediyordu. Korku ve suçluluk duygusunu gömeli yıllar olmuştu. Neden Will şimdi bunları aklına getirmişti ki? “Neden bilmek istiyorsun?”

“Emma, bana dövmeni anlatman gerek. Bir geçmişin olduğunu biliyorum.” Will başını iki yana salladı. “Kesinlikle biliyorum.”

“Biliyorum, ama bu sadece bir parçası.”

“Tamam.” Destekleyici bir şekilde Emma’nın kolunu okşadı.

Üniversitedeki son yılı Emma’nın planladığı şekilde gitmiyordu. Yüksek lisans planı vardı ve gelecek on yılı buna göre planlanmıştı. Ama uzun süredir hayatında olan erkek arkadaşı bir anda artık kumrallardan değil sarışınlardan hoşlandığına karar vermişti. Bu haber Emma’nın dikkatle dengede tuttuğu hayatını derinden sarsmıştı. Okulda olmadığı zamanlarda, iki haftasını evde ders çalışarak, ağlayarak ve hayatının bu yeni düzenine adapte olmaya çalışarak geçirdi. Sonra bir cuma gecesi, Emma tam karmaşık bir muhasebe denklemine odaklanmışken, bir arkadaşı arayıp üniversiteli çocukların verdiği bir partiye davet etti. Emma’nın gitmeye niyeti yoktu. Vize sınavları yaklaşıyordu. Ama arkadaşı ona dışarı çıkıp biraz eğlenmesi konusunda ısrar etti. Emma’ya da mantıklı geldi.

Partiye gittiği anda verdiği karara pişman olmuştu. Evin içi insanla doluydu. Hatta ön verandaya taşmışlardı. Eve yaklaştıkları sırada, açık pencerelerden müzik sesi yayılıyordu. Zaten ağrıyan başı daha da çok ağrımaya başlamıştı. Emma istemese de arkadaşı partide kalmak konusunda ısrar etti. Eve doğru yürürken, kötü bir şeylerin olacağını hissediyordu. Eve yürüyerek dönmeyi düşündü. Araba yolunda durmuş kalabalığa bakıyor ve kararını düşünüyordu.

Sonra onu gördü.

Kocaman bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış Emma'yı izliyordu. İlgisiz gibi duruyordu ama başını yana eğişinde bir küstahlık vardı. İstedliğini almaya alışkın bir adam havasındaydı. Emma ona bakınca, adam baştan sona Emma'yı süzdü. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Ağaçtan ayrılıp ona doğru yürüdü.

“Merhaba,” dedi ukala bir tavırla. Uzun boylu ve sarı-sındı. Emma'nın daha önce bir erkekte görmediği her şeye sahipti. Emma'nın kollarını tuttu. “Seni bekliyordum.”

Emma şaşırılmış bir halde ona baktı. “Üzgünüm ama sanırım beklediğiniz ben değilim.”

Adam baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Sarı buketleri, mavi gözleri ve kusursuz hatlarıyla bir Yunan Tanrısı gibiydi. “Hayır, ben *seni* bekliyordum, Emmanuella.”

Emma'yı eve doğru götürdü. Girişte birbirlerine gösteriş yapan bir grup genç erkeğin yanından geçtiler. Emma adamın gerçek adını nereden bildiğini anlamaya çalışıyordu. Üniversitedeki hiç kimseye söylememişti. Sağır edici müzik yüzünden sohbet imkânsızdı. Adam eğilip sıcak nefesiyle Emma'nın kulağına fısıldadı. “Hadi gidip içecek bir şeyler alalım.”

Emma'yı mutfağa götürdü. Bardaklara doğru yürürken onun kolunu bıraktı. Emma kendinden geçmiş bir halde adamın içecek hazırlamasını izliyordu. Adam başını çevirip Emma'ya göz kırptı. Şakacı bir ifadeyle değil, baştan çıkarıcı bir tavırla. Emma'ya plastik bir bardak verdi. Sonra kendi bardağını havaya kaldırdı.

“Uzun süren bir birlikteliğe,” dedi. Plastik bardağını Emma’nın bardağına vurdu. Emma onu dikkatle izleyerek küçük bir yudum aldı. Ama adam ikisinden koca bir yudum iti. Emma’nın elini tutup arka kapıya doğru çekti.

Boş olan arka avlunun ortasındaki ateş çukurunda bir ateş yanıyordu. Güneş batmıştı. Hava oldukça soğumuştu. Ceketsiz durulacak gibi değildi. Çukurun yanında iki tane piknik masası vardı. Adam gidip birine oturdu. Emma’yı da yanına çekti. Karşı ıkmak Emma’nın aklına bile gelmiyordu. Adamın güzelliği onu büyülüyordu. Bir adama güzel demek de garipti. Adam başını çevirip güldü. Emma sonunda gözünü ayırabilmişti. “Adımı nereden bildin?”

Eğilip Emma’nın kulağına fısıldadı. Sesi yumuşak ve hisliydi. “Senin hakkında çok şey biliyorum.” Emma’nın tüyleri diken diken oldu. Adam tekrar kahkaha attı. Emma’nın bardağını alıp yere bıraktı.

Gürültücü ve içmiş bir çift daha geldi yanlarına.

Adam öfkeyle gerildi. “Bizi yalnız bırakın,” diye bağırdı. Adamın sesindeki otorite Emma’yı çok şaşırtmıştı. Genç çiftin hemen arkalarını dönüp gitmelerine de aynı şekilde şaşırtmıştı. Kapı kapanınca adam tekrar rahatladı.

“Sen kimsin?” dedi Emma. İlk kez korkmaya başlamıştı. Kuru yaprak, misk ve duman kokusu geldi burnuna.

Adam alevlere bakarak gülümsedi. “Ateş büyüleyici, değil mi?”

Emma birden uzaklaşmak istedi.

Adam, Emma’nın ne hissettiğini anladı. Başparmağıyla

Emma'nın elini okşadı. Gözleri hâlâ ateşteydi. "Sana zarar vermeyeceğim, Emmanuella."

Emma ona inanmamıştı. Midesi düğümlenmiş, ağzı kurumuştur. Hafifçe çekildi ama adam onu çok sıkı tutuyordu. Çılgılık atsa bile, yüksek sesli müzik yüzünden kimse onu duyamazdı.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye fısıldadı.

Adam ona doğru döndü. Gözlerinde alevler vardı. Sonra gözlerini kırptı. "Seni çok uzun zaman bekledim. Seni nerede bulacağımı bilemiyordum."

"Anlayamıyorum..."

Boşta olan elini kaldırdı. Parmaklarıyla Emma'nın çenesine dokundu. "Anlayamıyorsun ama bu normal. Anlaman gerekmiyor." Uzanıp hafifçe Emma'yı öptü.

Adam çok çekiciydi. Emma bu öpücükten farklı şartlar altında, hoşlanabilirdi ama şimdi korkuyordu.

Adam, Emma'nın isteksizliğini hissetti. "Emmanuella, istersen bana karşı koyabilirsin ama kaderde olan sonunda yaşanacaktır." Sesi sıcak ve umut doluydu. Bir kolunu Emma'nın beline attı. Onu tekrar öptü. Bu kez daha ısrarcıydı. Emma ellerini adamın göğsüne koyup onu itti. Ama adam daha sıkı sarıldı.

Emma'nın kalbi hızla atıyordu. "Dur, lütfen. İstemiyorum."

Adam, Emma'yı inceledi. Yüzü alevlerin ışığıyla parlıyordu. Emma'nın gördüğü en güzel adamdı ama gözlerinde şeytanlık vardı.

“Emmanuella,” diye konuşmaya başladı. “Hepimizin belli görevleri var. Seninki çok basit.” Başını Emma’nın boynuna eğip onu hafifçe ısırdı. Emma şaşkınlıktan ve acıdan inledi. Adam güldü. “Kadınların çoğu bana yalvarır. Sen bana istemediğini mi söylüyorsun?”

Adamın ne yapmayı planladığını anlayınca, Emma’nın gözleri yaşla doldu. Adamın elleri Emma’nın kazağının içine uzandı. Dudakları hâlâ boynundaydı. “Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama yok.”

Emma adamın kollarında ürperdi. Adam onu banka itti. Emma’nın kafası tahtaya çarptı. Adam, Emma’nın kazağını kaldırıp sutyenini çıkardı. Bu kez dudakları Emma’nın vücudunda geziniyordu. Emma birinin gelip onu bulması için dua etti ama birilerinin onu bu halde görmesinden de korkuyordu.

Emma adamın omzunu itti. Adam banktan yere düştü. Emma doğrulup kaçmaya çalıştı ama adam onu bileğinden tutup çekti. Emma yüzüstü yere düştü. Nefesi kesilmişti. Adam hâlâ bacağına tutuyordu. Onu geriye çekti. Pütürlü toprak Emma’nın açıkta olan karnını çiziyordu. Elleri tutunacak bir şey aradı.

“Hayır!” dedi nefes nefese. Tekrar nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Yüzünde kızgın bir ifadeyle, Emma’yı sırtüstü çevirip üzerine çıktı. “Senin o *olduğundan* pek de emin değilim. Öyle olsaydın, beni isterdin.”

“Haklısın,” diye bağırdı Emma. “Ben o sandığın kişi değilim.”

Adam, Emma'nın omuzlarına bastırıp durdu. Kadının söylediklerini düşünüyordu. "Olmayabilirsin ama bunu anlamanın tek bir yolu var." Aklındaki tüm endişeleri bir kenara bırakıp Emma'yı yere bastırdı ve pantolonunu çıkardı. Pantolon Emma'nın ayakkabılarına takılmıştı. Adam çekip kenara attı. Pantolonu Emma'nın tam yanındaydı.

"Lütfen..." diye inledi.

Kendi pantolonunu da çıkarıp Emma'nın üstüne abanınca, kadının vücudu ezildi. Adam kahkaha attı. "Şimdi bana yalvarabilirsin, *Majesteleri*. Çok geç oldu."

Emma gözlerini kapamak istedi ama gözleri onun isteğine uymuyordu. Alevlerin ışığı garip bir parıltı yayıyordu. Emma burnuna dolan duman yüzünden zor nefes alıyordu. Adamın vücudu onu sürekli yere bastırıldığı için de nefes alamıyor olabilirdi. Emin değildi. Sırtına batan çakıllara konsantre olmaya çalıştı. Bir de sağ omuz küreğinde garip bir yanma vardı. Kulağının dibindeki sese aldırmadan, gökyüzüne baktı. Çocukken en sevdiği takımyıldız olan orionu buldu. Sonunda, adamın ağırlığı azaldı. Adam ayağa kalkıp pantolonunu çekti. Sonra kolunu uzatıp baktı. Tiksinerek indirdi kolunu.

"Yanılmışım," dedi sırtarak. "O değilmişsin." Sonra yürüyüp gitti. Emma'yı kir içinde, ezilmiş yapraklar arasında bırakarak gitti.

Emma uzun bir süre yıldızları izleyerek uzandı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Soğuk hava çıplak bacaklarına vurunca ürperdi. Taşlar hâlâ sırtına batıyordu. Ağlaya-

mayacak kadar şoktaydı. Ne yapacağından emin değildi. Bacaklarının arasındaki acıya aldırmadan, sonunda doğruldu. İç çamaşırlarını ve pantolonunu bulup giyindi. Elleri titriyordu. Ayakkabılarını bulmak için ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekliyordu. Karanlıkta uzun süre onları aradı. Tekini bulabildi ama diğer teki bulamadı. Sonunda vazgeçti. Ayakkabıyı göğsüne bastırdı. Derin bir iç çekerek ayakkabıyı ağaçlara fırlattı. *Aptal ayakkabılar*. Zaten o ayakkabılardan nefret ediyordu.

Arkadaşını aramak için eve doğru giderken, ayakları dondu. Arkadaşı eve erken gitmek istemiyordu. Emma iki saat boyunca ön verandada oturdu. Soğuktan ve korkudan titriyordu. Ateş çukurunun yanı daha sıcak olurdu ama oraya geri gitmek istemiyordu.

Saatler sonra eve gidince, uzun bir duş aldı. Adamın du-manla karışmış pahalı parfüm kokusundan kurtuldu. Sıcak su akıp gidiyordu ama pislik inatçı bir leke gibi çakılıp kalmıştı. Emma suyu kapatıp duşun duvarına yaslandı. Gözyaşlarını bastırıyordu. Gözyaşlarının o anda bir yararı yoktu. Buğulanmış olan aynayı bir havluyla sildi. Taşların sırtına ne yaptığına bakmak istiyordu. Sonra sırtındaki şeyi görünce yüreği ağzına geldi. *Bir dövme*. Beş santimetre uzunluğundaydı. Alevlerin izi sonsuza dek tenine işlenmişti. Son anda tualete yetişip korkudan ve tiksintiden kusmaya başladı.

On Altıncı Bölüm

Will sessizce oturuyordu. Emma'ya doladığı kolları gerilmişti. Sonunda onun şakağını öptü. “Üzıldüm.” Ama içinde öfke vardı. O pislik herifi bulup hadım etmek istiyordu.

Emma rahatladı. Will onun ne kadar gerildiğini fark etmemişti. Will'in işlediği en affedilmez günahlar arasında bile tecavüz yoktu. Onun bile bir sınırı vardı. O yüzden, Emma'yı o anda teselli edebiliyordu.

“Jake’e o gece mi hamile kaldın?” Emma’nın her gün Jake’e bakıp kendisine tecavüz eden adamı nasıl görmediğini merak etti.

“Evet.”

“Peki, o gece oluşan işaret? Sadece alevler miydi?”

“Evet.”

“Hiç ekleme yaptın mı? Kapatmaya çalıştın mı?”

Emma geri yaslanıp Will’e baktı. Kaşlarını çatmıştı. “Ne demek ekleme yaptın mı?”

Will ayağa kalkıp onu banyoya götürdü. Emma'nın sırtını aynaya çevirip tişörtünü açtı. Sırtındaki işaret ortaya çıkmıştı. "Şuna bak."

Emma görebilmek için başını eğdi.

"Aman Tanrım..." Gözlerini kocaman açıp Will'e baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Senin bana açıklayacağını umuyordum."

Emma lavaboya doğru eğilip aynadan iyice baktı. "Şunlar dalga mı? Okyanus dalgası gibiler." Onaylaması için Will'e döndü.

Will başıyla onayladı. "Bana öyle geldi."

"Peki ortadaki ne?" Daha da eğilip inceledi.

"Sanırım o konuda yardımcı olabilirim." Will sol kolunu uzatıp ona kendi işaretini gösterdi.

Emma, Will'in kolunu tuttu ve eğildi. "Şeye benziyor..." Gözlerini kocaman açıp sustu.

"Evet."

"Ama nasıl oldu bu? Ne zaman?"

Will durdu. "İki gece önce. Dağdaki otelde. Sen yattıktan sonra Jake bana ateşle yaptı bunu."

"Jake? Jake bunu nasıl yapabilir?"

"Onun yeni güçleri var. Senin aklındakileri okuyup zihninde konuşmadı mı?"

"Evet..."

"Bana da yaptı. Sonra da bu işareti yaptı."

"Ama bunu nasıl yaptı?"

"Eliyle. Canım çok yandı."

Emma tekrar omuzuna baktı ve dinlenme tesisindeki tuvaleti hatırladı. “Bana da bunu o yapmış olmalı. Dinlenme tesisinin tuvaletinde. Tuvalette saklanıyorduk. Jake omzuma dokundu. Canım çok yandı. O anda kafam çok meşgul olduğu için önemsemedim. Bana dokunduktan sonra... zihnimde konuşmasını duydum.” Aynaya daha da yaklaştı. Yavaşça, Will’e döndü. Gözleri kocaman olmuştu. Rengi attı. Lavabonun kenarına çöktü. “Aman Tanrım.”

“Ateş dövmesi sen Jake’e hamile kaldığında ortaya çıkmadı mı? Ateş Jake’i sembolize ediyor olabilir. Jake gücünü ateşten aldığı için mantıklı olabilir.”

“Ne demek gücü ateşten geliyor?” Will’in kolunu tutmuş tırnaklarını adamın etine geçiriyordu. Sesini yükseltmişti.

“Alevleri gökyüzüne kaldırdı. Sonra elini sallayarak ateşi söndürdü. Bana gücünü ateşten aldığını söyledi.”

“Hayır. Hayır!” Will’in kolunu bırakıp başını korkuyla iki yana sallamaya başladı. Sıkıca kapadığı gözlerinden yaşlar akıyordu. “Hayır, ateş olmaz. Tanrım, lütfen ateş olmasın.”

Will elini Emma’nın omzuna koydu. “Tanrım. Emma. Üzgünüm.”

Emma gözlerini kocaman açtı. Gözlerindeki öfke Will’i hazırlıksız yakalamıştı. “Üzgün olduğunu söylemeyi kes! Senin üzgün olman durumu düzeltmiyor.” Will’i itip odadan çıktı.

“Onu almam gerek. Onu kurtarmalıyım.” Sandalyeler-

den birini itti. Masanın altına, sonra dolaplara baktı. Kapıları açıp hızla kapatıyordu.

Will banyo kapısının yanında durmuş ona bakıyordu. “Ne arıyorsun?”

“Kıyafetlerimi...”

“Emma, kıyafetlerin hâlâ ıslak. Onları yıkadım ve dışarıda kuruyorlar. Ayrıca, bu gece bir yere gidemeyiz. Karanlık oldu bile. Ormanın içindeyiz ve arabamız yok. Hadi bir şeyler ye. Bu konuyu konuşalım.”

Emma durup düşündü. Mutfak penceresinden dışarı baktı. Altdudağını ısırdı. Gözlerinde yine yaş vardı. Will kadının verdiği savaşı görebiliyordu. Annelik içgüdüleri mantığıyla savaşıyordu. “Onu kurtarmam gerek, Will.” Öfkesi geçmiş, yerini kedere bırakmıştı.

“Biliyorum.” Will, Jake’in yaşadığından şüphe ediyordu ama Emma’nın ümitlerini yok etmek istemiyordu. Dürüstçe bir şey olmayabilirdi ama Will onun büyük bir acıyla yaşamasındansa sahte ümitlerle yaşamasını istiyordu. “Hadi yemek yiyelim. Bu konuyu da konuşuruz. Eğer buradan çıkmak istiyorsan, güçlü olman gerek.”

Emma karşı çıkmadı. Will onu sandalyesine geri götürüp pirinç verdi.

“Hiç aklıma gelmemişti,” diye fısıldadı Emma. “Belki de gelmişti. Büyülü bir dövme ortaya çıktı. Oğlum geleceği görebiliyordu. Ama ben bunları birleştirmek istemedim. O canavarın benim oğlumla bir bağlantısı olduğuna inanmak istemedim. Jake iyiydi, tatlıydı...” Sesi kısıldı bir an. “O adam öyle değildi.”

“Emma, öyle düşünme. Sana bir yararı yok.”

“Öyle düşünme mi?” diye bağırdı Emma. “Nasıl öyle düşünmem? Sen bana az önce oğlumun ateşten güç aldığını söyledin.” Başını iki yana sallayıp alayla gülümsedi. “Nasıl oluyor da onu birkaç gündür tanıyan sen, bunu biliyorsun da ben bilmiyorum?”

“Bana emin olması gerektiğini söyledi.”

Emma gözlerini kıstı. “Neden emin olacaktı?”

“Benim *o kişi* olduğumdan emin olması gerektiğini söyledi.” Will bunu yüksek sesle söyleyince saçma olduğunu hissetti.

“*O kişi* de ne demek?”

“Ateşin oradaki gece.” Emma’nın anlattıklarından sonra bunu söylemek hiç hoşuna gitmiyordu. “Sen yattıktan sonra, ben ve Jake ateşin yanında kaldık.” Bir süre tereddüt etti. Nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Ne söylerse söylesin, Emma’nın canını yakacaktı. Ve onun canını yakmaktan bıkmıştı artık.

“Devam et.” Emma’nın sesi sertti. Ama Will’i suçlamıyordu.

“Jake çok zamanı olmadığını ve benden emin olması gerektiğini söyledi.” Will ürperdi. Tekrar tekrar o kelimeyi söylemek istemiyordu. “Senin için emin olması gerektiğini söyledi. Sonra bana dokunup beni okumak için izin istedi. Ya da öyle bir şeyler söyledi. Bunu daha önce yapmış mıydı?”

Emma başını iki yana salladı. “Benim bildiğim yapmadı.”

Will ona hikâyenin geri kalanını da anlattı. “Sanki benim düşüncelerimi, hatıralarımı, kafamın içindeki her şeyi görüyor gibiydi. Nefes alamadım. Sonra Jake benim... o olduğumu söyledi.” Will kolunu kaldırdı. “Sonra da bu işaret oluştu.”

Emma uzanıp adamın kolundaki ize dokundu. Üzerinden geçerek onu iyice inceledi.

Will, Emma’nın gözlerinde kayboldu. Tıpkı mısır tarlasında olduğu gibi. “Sanırım bu sana ait olduğumu gösteriyor.” Will hiç düşünmeden konuşmuştu ama söylediği anda doğru olduğunu anladı. Will ona aitti, tam tersi değil. Bu gerçek hem korkunç hem de coşku vericiydi.

Emma ürkmüştü ama Will kendinden çok emindi. Dizlerinin üzerine çöküp kendisini bir şaşırtan bile şefkatle Emma’yı öptü. *Bunu Emma yapmıştı.* Uzun zaman önce kaybettiği yumuşak tarafını ortaya çıkarmıştı.

“Bu da neydi? Hiç ciddi olamaz mısın sen?” Sesi öfke doluydu.

Will, Emma’nın karşı çıkmasına şaşırdı ama Emma bunu fark etmeden kendini toparladı. “Özür dilerim. Kendime hâkim olamadım.” Göz kırpıttı. Sesinde ukalalık vardı. Yeni bir pantolon giyer gibi çabucak yeni karaktere geçebiliyordu.

“Jake’e odaklanabilir miyiz *lütfen?*”

“Hep öyle yapmıyor muyuz?”

“Ne demek o?”

Will iç çekti. Emma’nın öfkesini kendinden öteye, du-

ruma çekmek istiyordu. “Üzgünüm Emma. Bir şey demek değil. Neden öyle dediğimi bile bilmiyorum. Yorgunum ve bu durumun üstesinden gelmek çok zor.”

Emma bir an onu izledi. Hâlâ temkinli davranıyordu ama bu cevaba inanmış gibiydi.

“Peki sen başka bir şey görmediğinden emin misin?” diye sordu Will. “Jake’in ateşten güç aldığına dair bir ipucu görmedin mi?”

“Ben hiç öyle bir şey görmedim. Sadece gelecekte olan şeyleri görüyordu. Tabii her şeyi de değil. Gördüğüm ilk değişik şey zihnimin içinde konuşmasıydı.”

“Hayır,” dedi Will, “Değişim ondan da erken başladı.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“İlk gece otelin park yerinde ortaya çıktığımda başladı. Jake transtan çıktı. Artık korkmuyordu. İşlerin benim yüzümden değiştiğini söyledi. Bir daha tekrar korkmadı. Onun korktuğunu hiç görmedim. Korktuğunu sadece sen söyledin. Sonra da uyarı radarı bozulmaya başladı. Adamlar ortaya çıkana kadar geldiklerini bilmedi.”

“Evet...”

“Ama sen bildin.”

Birbirlerine baktılar ve adamlar geldiğinde Emma’nın hastalandığını hatırladılar.

“Bunların hiçbirini fark etmediğime inanamıyorum.” Emma dirseğini koltuğun kenarına dayayıp alnını ovalamaya başladı.

“Son birkaç gün deli gibi geçti.”

“Başka bir şey var mı?”

Will ona kehanetten bahsetmek istemedi. Kulağa çok garip geliyordu ve sözcükleri yüksek sesle tekrar edebileceğinden emin değildi. Yüzüklerin Efendisi tarzındaydılar. Ama Emma'dan bir şey saklamaktan da nefret ediyordu.

“Bir gün düşman olacağımızı söyledi.

Emma şaşırarak kaşlarını çatı. “Kim?”

“Jake ve ben. Bir gün düşman olacağız.”

“Demek ki o hayatta.”

Will sessiz kaldı.

“Senden benim için emin olması gerektiğini söyledin. Neden?”

Will onun gözlerinin içine baktı. “Benim seni koruyacağımı söyledi.”

“Neye karşı?”

“Söylemedi. Sanırım Jake'i... alan adamlardan olabilir.” Kendisini işe alan adamları da ekleyebilirdi ama onlardan asla bahsetmeyecekti.

“Yani sen de beni korudun. İşini yaptın.”

Will işini yapmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Üstelik yakın zamanda o grup da ava katılacaktı. “Sence seni üç yıl kovalayıp şimdi peşimi bırakırlar mı? Jake'i aldıktan sonra da ormanda bizi kovaladılar. Çay partisi istemiyorlardı herhalde.”

“Ne? Ne yani ben Prenses Leia'nın, Jabba the Hutt'a bağlandığı gibi sana mı bağlandım?”

Will başını kaldırıp sırtı. “Daha önce hiç Jabba the

Hutt'la karşılaştırılmadığımı söylemem gerek. Ayrıca çoğu kadın bundan şikâyet etmez."

"Ciddi ol, Will."

"Zaten ciddiym."

"Ol!" Emma, Will'in göğsüne vurdu. "İşin ne olacak? Eğer beni koruyorsan, nasıl çalışacaksın? Hayatımızın geri kalanında da son üç yıldır benim yaptığım gibi kaçacak mıyız?"

"Bilmiyorum."

Emma, Will'in gözlerine baktı. "Benim için hayatından vazgeçiyorsun. Neden yapıyorsun bunu?"

"Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun?"

"Bunun karmakarışık bir şey olduğunu biliyorum. İkimizin de tehlikede olduğumuzu ve kurtulmak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyorum." Bir an durdu, sonra devam etti. "Henüz seni bırakmaya hazır olmadığımı biliyorum."

"Yani benim için hayatından vazgeçmek istiyorsun?" Emma'nın inanmadığı sesinden belliydi.

"Her ikimizi de kurtarmak için yapmam gereken şeyi yapmak istiyordum."

Emma rahatladı. "Peki ne yapacağız?"

"Silah kullanmayı biliyor musun? Tam olarak yani." Emma'nın bir silahı olduğunu ve dinlenme tesisinde bir adamı vurduğunu biliyordu ama o yakın mesafedendi.

"Daha önce silah talimi yapmıştım ama üzerinden zaman geçti."

“Tabancayla mı?”

Emma başıyla onayladı.

“Peki ya tüfek?”

“Hayır, ama öğrenmek isterim.”

“İyi. Yarın atış talimine başlıyorsun. Ama önce,” Will, Emma’nın kucağında unuttuğu kâseyi kaldırdı. “Yemek yemen lazım çünkü artık ormanda seni taşıyamayacağım.”

Emma’nın ifadesi yumuşadı. “Evet, onun için de teşekkürler.”

“Bana teşekkürünü daha sonra da edebilirsin.” Göz kırpıp ayağa kalktı.

“Şimdi de ben senin kölenim kartını mı oynuyorsun?” diye gülerek sordu Emma.

“Emma, buna ihtiyacım olmayacağından emin olabilirsin.”

On Yedinci Bölüm

Emma ertesi sabah hayal kırıklığı içinde uyandı. Jake'in onu rüyasında yine ziyaret edeceğini ummuştı. Sonunda, ne de olsa fark etmezdi. Jake'i bulmak konusunda hâlâ kararlıydı.

Haftalardır uyuduğundan daha fazla uyumuştı. Erken kalkmamış olmasına şaşırıyordu. Aslında o gece biraz uykusu kaçmıştı. Will ona kendini tamamen açmıştı. Emma onunla yatmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü ama fikrini değiştirmek için geç kalmıştı. Bencilce de olsa, fikrini değiştirmek de istemiyordu.

Will derin uykundaydı. Yan dönüp Emma'ya doğru gitti. Uykuda bile gergindi. Kaşlarını çatmıştı. Karmakarışık olmuş saçları bir yana dökülmüştü. Emma uzanıp saçlarını düzeltmemek için kendini zor tuttu. Yüzünde birkaç günlük kirli sakal vardı. Emma sakallarına dokunmamak için de kendini zorladı. İstemese de gülümsedi. Ona bu kadar çok do-

kunmak istemesine inanamıyordu. Will'in çıplak kolu battanienin üzerindeydi. Emma onun kaslarına baktı. Kolunda güneş izi vardı. Diğer kolu da açıktaydı. Kolundaki izin bir kısmı görünüyordu. Emma o işaret hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Jake'in bu işareti yapmış olmasına da inanamıyordu ama bunun doğru olduğunu da biliyordu. Kendi sırtındaki yeni dövmeyle de Jake yapmıştı.

"Günaydın."

Will tek gözünü açıp Emma'ya baktı. Yavaşça gülümsedi.

"Günaydın."

Uzanıp Emma'yı yanına çekti. "İşte böyle daha iyi."

"Kalkıp biraz çalışma yapsak daha iyi olmaz mı?"

"Henüz olmaz. Yakında başlayacağız ama."

Emma onun harekete geçmesini bekliyordu ama Will bir şey yapmadı. Emma'yı şaşırtarak öylece durdu. Halinden memnun görünüyordu. Will son birkaç gündür sürprizlerle doluydu. Ayrıca kirli bir köpek gibi kokuyordu. Emma kendisinin de çok hoş kokmadığını biliyordu.

Will'in göğsünde yatarken, "Duş almam gerek." diye mırıldandı Emma.

Will'in kahkahası Emma'nın kulağında çınladı. "İyi şanslar o zaman. Duşumuz yok."

"Ne yapacağım ben? Böyle kokarak etrafta dolanamam."

Will tekrar kahkaha attı. "Su ısıtıp lifi kullanabiliriz. Seni yıkamaya gönüllüyüm."

“Will, ciddi ol.”

“Ciddiyim, Emma. Böyle yıkanmalıyız.”

“Ya saçım?”

“Mutfaktaki lavaboda yıkamak için su ısıtırız. Musluktan su akıyor ama soğuk su.”

“Tamam, ilk işimiz bu. Sonra kahvaltı sonra da atış tılımı.”

“Liste yapıyorsun, öyle mi?”

“Benim bir muhasebeci olduğumu unutma. Benim işim detaylar ve düzen.”

Will, onu daha da yakma çekip başından öptü. “Benim vergilerimi de düzenlersin o zaman.”

“İçimden bir ses senin vergilerinin epey karışık olacağını söylüyor.”

“Hımmm...” Will elini Emma’nın saçlarında gezdiriyor. Emma’nın içine bir ait olma duygusu yayılıyordu.

Ait olma mı? Will’e mi?

Emma bunun geçici bir ilişkiden başka bir şey olmadığını biliyordu ama kabul etmesi gerekiyordu ki derinlerde bir yerlerde Will’in kollarında olmak ona doğru geliyordu. Bu düşünce aklına gelince neredeyse sesli bir şekilde karşı çıkacaktı. Ama ne de olsa orada duruyordu bu his. Emma’nın görmezden gelmesi çok zordu. Aklının o yöne kayması tehlikeliydi. Bunun olmasına çoktan izin vermişti. O zaman sürdüğü sürece keyfini çıkarabilirdi. Ne de olsa geçici olduğunu biliyordu. Aklına Will’in ne iş yaptığını hâlâ bilmediği geldi. Aslında Will hakkında çok az şey biliyordu.

“Will?”

“Efendim.” Sesi sakın ve seksiydi. Emma’nın kanı hızlandı.

“Sen ne iş yapıyorsun? Gerçekten?”

Will’in hafif de olsa gerildiğini hissetti. Ama cevabı yine aynıydı.

“Söyledim ya sana, bilgisayar danışmanıyım.”

“Silahlarla gezen bir danışman mı?”

“Tabii, neden olmasın? İnsanın ne zaman kendini korumaya ihtiyacı olduğunu belli olmayacağını canlı bir kanıtısın sen.”

“Neden bana gerçeği söylemiyorsun?”

Will cevap vermedi ama Emma adamın sağ kasının gerildiğini hissetti. Bir süre sonra Will konuşmaya başladı. “İkimiz de eskiden olduğumuz kişiler değiliz. O yüzden, artık fark etmez. Bu fırsatı gerçekten başka biri olarak kullanabiliriz. Ben sirkte çalışmayı düşünüyorum.” Emma, Will’in sesindeki gülümsemeyi fark etti.

“Nasıl birlikte çalışacağız bilemiyorum...” Will, onun sözünü yarıda keserek başını kaldırıp onu öptü. Emma’nın başı döndü. Nefessiz kaldı.

Sırıtarak geri çekildi Will. “Sanırım su ısıtmamız gerek. Seni yıkamalıyız.”

“Bu konuyu konuşmalıyız.”

“Emma bırak artık.” Will onu tekrar öptü. Emma’nın aklında o anın kontrolünün Will’de olduğuna dair şüphe kalmadı. “Ben eskiden jigoloydum. Kadınların bana para öde-

yerek yaptırdığı şeyleri sana bedavaya yapıyorum.” Will’in elleri Emma’nın vücudundan aşağı kaydı. Emma sorduğu soruyu unutmuştu.

Will kalkıp yıkandıktan sonra, Emma’nın saçını lava-boda yıkamasına yardım etti. Sonra kendi kıyafetlerini giyindiler. Emma, onun kıyafetlerini yıkayıp bir gün önceden dışarı asmasına minnettardı. Ayakkabıları hâlâ nemliydi. Pantolonları da öyle. Ama çok hafif ıslaklardı. Kahvaltı için konservelerden bazılarını yiyip kutularını da atış talimi için kullanmaya karar verdiler.

Will, ona tüfeği doldurmayı gösterdi. Sonra Emma’ya denetti. Kadının gelişmesinden memnun kalınca, kutularla birlikte dışarı çıktılar.

Öğlen güneşi yağmurdan sonra iyi geliyordu. Islak saçları yüzünden üşümesi geçen Emma durup gözlerini kapadı. Yüzüne vuran güneşin ve dallarda öten kuşların tadını çıkarıyordu. Will’in ortalığı hazırlamasını beklerken, Jake’i düşündü. Kendini o tanıdık korku hissi için hazırlamıştı ama içine garip bir huzur doldu. Gözlerini daha sıkı kapadı. Sonra aklından Jake’e seslendi. Uzaklardan ona uzandığına odaklandı. Karşısına loş bir ışık çıkınca, Emma neredeyse olduğu yerde zıplayacaktı. Jake’in yüzünü görüyordu. Bunun işe yaradığına inanamıyordu.

Anne, beni çağırman güvenli değil.

Jake, iyi olduğunu bilmem gerek.

Anne, ben iyiyim. Güvendeyim. Benim için endişelenmene gerek yok. Kaşlarını çatı. Sen...

“Hazır mısın?” dedi Will. Emma transtan çıktı.

Gözlerini hızla açıp sıçradı. Hemen tekrar kapatıp yine Jake’e konsantre oldu ama o gitmişti. Hayal kırıklığıyla iç çekti.

Will iki ağaç arasında bir sürü metal bidon koymuştu. En tepede dört konserve kutusu vardı. Tüfeği alıp Emma’ya nasıl durup nasıl ateş etmesi gerektiğini anlattı. Onu geri tepme konusunda uyardıktan sonra, sondaki kutulardan birine ateş etti. Ağaçlardaki kuşların her biri bir yana kaçıştı. Öfkeyle ötüyorlardı. Kendini beğenmiş bir şekilde gülerek Emma’ya döndü. “Gördün mü? Çok kolay.”

Emma gözlerini devirdi. Will silahı ona verdi. Emma duruşunu ayarlayıp tüfeği kaldırdı. On metre ötedeki kutuyu hedef almıştı. Arkasında duran Will, uzanıp Emma’nın kollarını kaldırdı.

“Hey, ben doğru yapıyordum. Bence sen bana sarılmak için bahane arıyorsun.”

Will kulağının dibinde kahkaha attı. “Peki, ne yapacaksın?”

“Elimde silahım var, kullanmaktan korkmayacağım.”

Will kollarını gevşetip kahkaha attı. “Tam bir kadın gibi konuştun. Geri tepmeye hazırlan.”

Emma tekrar kutuya nişan aldı. Kendini hazırlayıp tetiği çekti. Kutuyu ıskaladı ve tüfek onu geri itti.

“Kahretsin,” dedi omzunu ovalayarak.

“Sorun değil. İlk seferinde vursan şaşardım. Geri tepmeye alışmalısın.”

Emma tekrar tekrar ateş etti. Her seferinde ıskaladı.

“Lanet olsun!” Emma tüfeği indirip Will’e baktı. “Neden sadece tabanca kullanmıyorum ki?”

“Çünkü tabancayla çok uzağı vuramazsın. Tüfeği iyi kullanman gerek.”

“Bu şekilde tüm günümüzü alır.”

Yavaşça gülümsedi. “Tüm gün bizim olduğu için şanslısın.”

Emma’nın gözleri açıldı. “Hayır bizim değil. Gitmemiz gerek.”

“Bugün olmaz. Bir gün daha dinlenmen gerek. Zaten çalışma yüzünden yoruldun.”

“Eğer şu kutuyu vurursam, bugün gitmeyi kabul edecek misin?”

Will kollarını kavuşturup, başını yorgun bir ifadeyle iki yana salladı. “Emma...”

“Gidebilir miyiz, gidemez miyiz?” Jake’e söz vermiş olsa da olmasa da Will olmadan bile gitmeyi düşünüyordu. Ayrıca, eğer o giderse, Will de muhtemelen peşinden gelirdi.

“Aynı sıradaki beş kutuyu vurabilirsen olur.”

“Sadece üç kutu var.”

Will tek kaşını kaldırdı. “Garip bir ikilem. değil mi?”

Emma ağız dolusu bir küfür etti. Will kahkahalarla gülüyordu. Emma gidip yerdeki kutulardan aldı. Delik olmayan taraflarını kendine çevirdi. Emma yerine geçerken, Will gülererek ona bakıyordu. Emma dönüp öfkeyle Will’e baktıktan sonra, nişan alıp kendini geri tepmeye karşı hazırladı. Sonra da tetiği çekti. *Tak.* Kutu yere düştü.

Emma, Will'e bakıp sıırttı. Will kollarım kavuşturup başıyla onu onayladı. "Bravo. şimdi dört kutun kaldı."

"Sence dört kutu daha vuramaz mıyım?"

Will ellerini cebine koyup omuz silkti. Glmsememek için dudaklarını sıkıca kapamıştı. "Bilemiyorum. Yap göre-lim."

Emma tekrar kutulara döndü ve bir sonraki hedefini vurdu.

"şanslı bir atıştı," dedi Will.

"Hımm, göreceğiz." Emma sonraki iki kutuyu da vurdu.

"Tamam, tamam. İhtiyacın olan biraz motivasyondur. Hâlâ bir kutun var."

"Neden tatlı bir adam olup yerdeki kutulardan birini almıyorsun?" Emma dudaklarını büzüp gözlerini kırıpıştırdı.

"Hiç sanmıyorum." Will kahkaha attı. "Cidden. Sen elinde bana doğru bir silah doğrultmuşken oraya mı gide-yim? Yok, kalsın."

"Seni vuracağımdan mı korkuyorsun?"

"Aklıma geldi."

"şimdilik güvendesin. Senin beni buradan ıkarmana ihtiyacım var."

Will, Emma'ya doğru yürüyüp onu kollarına aldı. Gz-lerinde alaylı bir ifade vardı. "Senin için sadece bu muyum, Emma? Bir yol rehberi miyim?"

"Başka avantajları da olan bir yol rehberi." Uzanıp Will'i öptü. "şu kutuyu kaldırmaya ne dersin..."

Will kollarını gevşetip homurdanarak kutuların yanına

gitti. Kendini korumak için ellerini havaya kaldırmıştı. Emma tüfeği yere çevirdi. Ağırlığını bir tarafa verdi. Will yerden dört tane kutu alıp tekrar dizdi. Sonra dönüp durdu. Yüzünde büyülenmiş bir ifade vardı.

“Ne?” diye sordu Emma.

“Tanrım. Emma şu anda ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?”

“Evet. Her erkeğin fantezisinde tüfekli bir kadın vardır. Çık oradan.”

Will kahkaha atıp Emma’ya doğru gitti. “Eminim dört kutuyu vuramazsın.”

“O nereden çıktı? Bir tane vurmam gerekiyordu.”

“Doğru. Ama eminim sen dördünü vuramazsın.”

“Neden vuracaktım ki? Dün gece ve bu sabah fark etmedin mi? Ben erkek değilim. Sidik yarışma girmem.”

“Bu konuda iddiaya girebiliriz.”

“Sende benim isteyebileceğim ne var ki?”

Ellerini iki yana açıp kendini beğenmiş bir şekilde gülmüsedti. “Şu an o şeye bakıyorsun, tatlım.”

Emma kahkaha attı. “Sanki kendini benden sakınıyorsun da. Birden bakire Will mi oldun? Neyse. Sende bir şey yok.”

“O kadar emin olma. Vücudum ve ormandan çıkmak için sana yardım etmek dışında, benden ne istersin?”

Emma düşünerek Will’e baktı. “Cevaplar,” dedi sonunda. “Cevap istiyorum.”

Will’in yüzü asıldı ama şaşırmamıştı. “Tamam. Üç soruna cevap vereceğim. Peki ben ne alacağım?”

“Ne istiyorsun?”

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi.

“Sen başka bir şey düşünmez misin?” dedi Emma.

“Ne diyebilirim ki? Ben bir erkeğim.”

“Başka bir şey yok mu?”

Will tereddüt etti. “Var ama hoşuna gitmeyebilir.”

“Nedir?”

Will durdu. Çenesi gerildi. Gözleri ciddileşmişti. “İleriki zamanlarda senden bir şey yapmanı isteyeceğim. Soru sormadan yapacaksın bunu. İnat etmek yok. Sadece yapacaksın.”

Emma şüphelenerek başını kaldırdı. “Nedir?”

“Henüz bilmiyorum. Ama tehlikede olduğumuz anda senden istediğim şeyi yapacağını bilmem gerek. Ne olursa olsun.”

Emma, Will’in yüzünü inceledi. Hiç alay yoktu. “Bunu kabul etmem için sana güvenmem gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Bu benim için zor bir şey. Yapabilir miyim bilemiyorum.”

“Biliyorum. Çok şey istiyorum ama yemin ederim, Emma, sana zarar verecek bir şey yapmanı asla istemeyeceğim. Bana güvenmen gerek.”

Will çok ciddiydi. Onun ciddiyeti Emma’yı endişelendirdi. Ya Will onun bilmediği bir şey biliyorsa diye meraklandı. Ama sorarsa bile böyle bir şeyi ona söylemezdi. Her şey Emma’nın şansına bağlıydı.

Elini kalçasına koyup çenesini kaldırdı. “Ben atış yaparken araya giremezsin.”

“Beni sahtekârlıkla mı suçluyorsun?” Alınmış görünmüyordu. Aslında sanki yakalanmış gibiydi.

“Ve sorularımı sorduğum anda cevaplarımı alırım. Kaçamak cevap ya da ‘haftada bir’ gibi saçmalıklar olmayacak.”

“Tamam. Sen soruyu sorduğunda cevap vereceğim.”

Emma sağ elini uzattı. Will de uzatınca el sıkıştılar. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Komik bir durum olabiliirdi. Kahkaha atabilirlerdi ama Emma durumun ciddiyetini anlamıştı. Her ikisi de vermek istemedikleri şeyleri önermişlerdi.

Emma tüfeği kaldırıp nişan aldı. Karşısındaki kutuyu hedef seçmişti. Derin bir nefes alıp verdi ve ateş etti. *Tak.* Metal kutu yere düştü. Emma dönüp sevinmedi. Cevaplarım alabilmek için üç kutu daha vardı. İkinci ve üçüncüyü de vurdu. Tek bir tane kalmıştı.

Will sessizce arkasında duruyordu. Emma onun endişelendiğini hissedebiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? İnsan kendinden iki metre uzaktaki adamı hissedebilir miydi? Emma omuzlarını gevşetip aklındaki düşünceleri dağıttı. Sonra tekrar kutuya odaklandı. Parmakları hafifçe tetiğe dokundu. Tam tetiği çekecekti ki midesine aniden kramp girdi. Acıdan iki kat olurken içgüdüsel olarak tetiği çekti. Kurşun kutuya isabet etmedi. Altındaki metali vurdu.

“Emma?” Will hemen yanına gelip elini sırtına koydu.

“Ben iyiyim. Birden hastalandım.” Will’e baktı. Onun da aynı şeyden korktuğu açıktı.

“Kulübeye yürüebilir misin? Hazırlanmamız gerek.”

“Hayır, sen git.” Emma, Will’i eliyle uzaklaştırdı. Yine midesi bulanmıştı. Silahı yere bıraktı. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü. “Zaman kaybediyorsun.” dedi inleyerek.

“Seni asla burada bırakmam. Sen de benimle geliyorsun.”

“Üzgünüm ama şu anda biraz meşgulüm.” Midesi bulandı. Islak çimlere çıkardı içindekileri. Saçları yüzüne dağılmıştı. “Kahretsin, daha yeni yıkamıştım.” Will’in saçlarını geri çektiğini hissetti.

“Emma...”

O anlık da olsa mide bulantısı geçmiş gibiydi. Emma doğrulup oturdu. Derin derin nefes alıyordu. “Elimden geldiğince acele ediyorum. Çok garip bir alarm sistemi bu. Sadece başım ağrısı olmaz mıydı?”

Will tüfeği alıp Emma’nın ayağa kalkmasına yardım etti. “Bilmiyorum. Ama birden ortaya çıkması korkutucu. Bir de insanı yorgun bırakıyor. Tehlikeli olabilir.”

“Benim de hoşuma gitmiyor. Hadi gidelim.”

Will kulübeye doğru giderken Emma’nın elini tuttu. “Bir plan yapmamız gerek. Ben yapamadım. Bizi burada bulabileceklerini hiç düşünmemiştim.”

“Çok rahatladım.”

“Öyle ama. Silahları ve cephaneyi alıp ağaçların arkasına saklanalım. Onları şaşırtabiliriz. Eğer bu bir işaretse, çok zamanımız yok.”

Emma gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışırken, Will diğer silahları ve cephaneyi aldı. Silahı ve kurşunları Emma'ya verdi. "Bu senin silahın. Doldur."

"Ya tüfek?" diye sordu Emma silahı doldururken. Artan kurşunları da cebine koydu.

"Tüfeğin de olacak ama eğer gerekirse. Seni bir ağacın arkasına saklayacağım. Son çare olarak ateş edeceksin. Henüz hareket eden bir hedefle çalışmadın. Ayrıca dikkati kendine çekmeni istemiyorum." Emma'nın daha önce kullandığı tüfeği uzattı. "Bunu da doldur."

Will de diğer tüfekleri doldurdu. Sonra cebine ekstra şarjör koydu. Tam dışarı çıktıkları sırada Emma'nın midesi tekrar bulandı ve, "Ah, hayır..." diye inledi.

Will, Emma'nın kolunu tutup onu da yanında sürükledi. Emma ayakta durabilmek için çabalıyordu. "Hadi, ben seni bir ağaca götürene kadar dayan."

Ağaçların yanına geldiklerinde Emma yere eğildi.

"Yavaş ve derin nefes al. Acele etmeliyiz."

Kusması gereken o olmadığı için rahat konuşuyordu. Ama Emma tehlikede olduklarını ve kendisinin onları yavaşlattığını da biliyordu. "Özür dilerim." Emma burnundan nefes almaya çalıştı ama çok az işe yarıyordu. Will onu ormanın içine götürdü. Sonra büyük bir ağacın altında durdular.

"Öğürürken ağaçtan düşmemeye çalış. Başımıza son birkaç gündür yeterince bela geldi."

"Evet. Tavsiye için teşekkürler."

"Ben seni tutacağım. Tırmanıp yaprakların arasına sak-

lanmaya çalış. Olay bittiğinde seni alacağım.” Emma’yı yukarı kaldırdı.

“Will, bekle.”

Will durup bekledi.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu. Korkusu mide bulanmasına üstün geliyordu.

Will, Emma’nın gözlerine baktı. “Seni koruyacağım. Şimdi ağaca çık.”

Kadını kaldırdı. Emma tepesindeki dallardan birine uzandı. Will, ellerini Emma’nın kalçasına koyup onu yukarı itti.

“Hep bana dokunacak bir fırsat bekliyorsun, ha?” Emma şaka yapmaya çalışıyordu ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki zor nefes alıyordu.

“Her zaman.” Will’in ses tonu düzdü ve Emma başlarının belada olduğunu biliyordu.

Yukarı tırmanıp aşağı baktı. Will ona tüfeği verdi. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Emma tabanca için aşağı eğildiğinde Will’in yüzünde başka bir şey daha fark etti. Korku. Emma için. Will, onun güvenliği için gerçekten korkuyordu. Bunun kendisini şaşırtmaması gerektiğinin Emma da farkındaydı. Will son birkaç gündür ona bakmış, hayatını kurtarmıştı. İstese kolayca ormanda kaybolup onu bir başına bırakabilirdi. Bu gerçek, bir anda Emma’nın yüzüne çarptı. Will’in ona bir borcu yoktu. Yine de endişeyle başını kaldırmış Emma’ya bakıyordu. Emma bunun nedenini anlayamıyordu.

“Will?”

Will ona baktı.

“Dikkatli ol,” dedi Emma.

“Merak etme, aşkım. Ben bunun için eğitildim. Sen tırmanmaya devam et” diyerek gülümsedi ama sesi yorgundu.

Emma altı metre kadar kadar daha tırmanıp bol yapraklı bir dalda durdu. İyice saklandığından emindi ama kendisi de bir şey göremiyordu. İçinde yeniden korku ve endişe karışımı tanıdık bir his belirdi. İçindeki o uyarı sistemine sahip olmayı diledi. Onu kaçamayacak kadar hasta ediyordu ve kaçmak için çok zamanı da olmuyordu. O zaman ne yararı vardı ki? Çakıl yoldan gelen tekerlek sesleri ormanda yankılandı. Emma mide bulantısının geçtiğini fark etti. Adamlar Jake’i kaçırmak için geldiklerinde de midesi bulanmamıştı.

Jake için duyduğu endişe nefesini kesmeye başlamıştı ki ilk silah seslerini işitti. Bu sefer Will’i düşünmeye başladı.

On Sekizinci Bölüm

Will açıklığın kenarındaki bir ağaca mevzilendiği sırada, ilk SUV ortaya çıktı. Adamlar yaklaşıncı Emma'nın neden o kadar hastalandığını merak etti ama ne olursa olsun uyarı için minnettardı. SUV, tek tüfekte dışarıda oldukları sırada gelmiş olsa, felaket olurdu. Emma'nın başıboş kurşunlardan uzakta bir ağaca saklanmış olduğunu düşünerek rahatlamaya çalıştı. Arabanın kapıları açıldı. Dört adam kulübeye doğru hücum ettiler. Hemen arkada bir SUV daha vardı.

Kulübeye ateş açtılar. İçeridekileri almak gibi bir düşünceleri olmadığı belliydi. Kulübe kısa süre içinde, harabeye döndü. Emma'nın biraz ileride saklandığını düşünen Will gerildi. Saklandığı yer daha önce ona uzak gibi gelmişti ama artık o kadar da emin değildi. Will bekledi. Ateş ettiği anda, yerini belli etmiş olacaktı.

İkinci arabadan da üç adam inip diğerlerine katıldı. Toplamda yedi adam vardı. Kırılan camların, parçalanmış tahta-

ların ve kurşunların sesi ormanda garip bir şekilde yankılanıyordu. Kulübeyi iyice yıkana kadar ateş edip gidebilirlerdi de. Will ve Emma o zaman güvende olurdu ama Will onların böyle kolayca gitmesine izin vermek istemiyordu. Emma'nın başına gelenleri düşününce içinde intikam ateşi yanmaya başladı.

Mümkün olduğunca çok adam görebilene kadar bekledi. Sonra nişan alıp tetiği çekti. Hızla ateş edip, adamlar daha saldırıya uğradıklarını anlamadan üçünü vurdu. Will ağaçtan atlayıp ormana doğru koşmaya başladı. Açık alanın etrafında dönüyordu. Onları Emma'dan uzağa götürdü. Bir önceki yerine oranla, bu seferki yeri çok daha kötüydü ama yerde olması Emma için daha güvenliydi. Eğer Will'in ağaçlarda saklandığını fark ederlerse, Emma'yı da orada arayabilirlerdi.

Kalan adamların dikkati kulübeden ağaçlara yönelmişti. Will birkaç el daha ateş etti. Birini vurmasa da dikkatlerini çekmek için ateş ediyordu. Tekrar ormana girip bir çember çizdi. Tam başladığı yere dönerek tekrar ateş etti. Adamların kulübeyi ateşe vermemelerini diliyordu çünkü yeterince malzeme alacak zamanı olmamıştı. Adamların peşinde oldukları şey ateşin kaynağıydı. Will adamlardan birini gördü. SUV'lerden birinin arkasından bakıyordu. Will için kolay bir hedefti. Üç ya da dört kişi kalmıştı. Will üç kişiyi kolay avlayacağını biliyordu. Gözünün ucuyla bir adamın Emma'ya doğru gittiğini gördü.

Kahretsin.

İki seçeneği vardı: Ya Emma'yı aramalarına izin verecek ve Emma saklandığı yerde kalacaktı ya da Will de ona doğru gidecekti. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama yapabilecek mi bilemiyordu.

Silah seslerinin şiddeti Emma'nın midesini bulandırıyor-
yordu ama bu kez nedeni farklıydı. Will tüm o kurşun fırtınasının ortasındaydı. Ya o vurulsaydı? Öldürülseydi? *Will kendine hakabilir.* Mantıken Emma bunu biliyordu ama o da bir insandı. Sadece tek bir kurşuna bakardı. Emma'nın göğsü iyice daraldı. *İşe yaramıyor!* Başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, Will'in o anda yaptığı şeyden başka bir şey. Emma, Will'i ilk gördüğü anı düşündü. Arabanın camına eğilmişti. *Tanrım, tam bir pislikti.* İlk seferinde arabaya neden bindiğini bile bilmiyordu ama Jake onu yanlarına almaları konusunda ısrar etmeseydi Emma nerede olacağını biliyordu. Hiç şüphesiz ki ölü olacaktı. Şimdi de kendisi ağaçta saklanırken. Will onu korumak için hayatını tehlikeye atıyordu. Emma'nın ona yardım etmesi gerekiyordu. Silah sesleri azaldı. Emma'nın içini yeni bir endişe kapladı.

Silah sesleri tamamen durunca iyice huzursuz oldu. Bir şeyler ters gidiyordu. Will? Hayır, öyle olduğunu sanmıyordu. *Ben.* Emma nefesini tuttu. Ezilen yaprakların ve çam iğnelerinin sesi giderek yaklaşıyordu. Will de olabilirdi ama Emma bir şekilde öyle olmadığını biliyordu. Yeterince iyi saklandığını umuyordu. Eğer saklanamamışsa, kolay bir he-

def olacaktı. Altındaki kalın yapraklar görüntüsünü engelliyordu ama yaprakların arasından kendisine doğru hareket eden bir şey olduğunu görebiliyordu. Emma tüfeği yavaşça omzuna kaldırdı. Hiç ses çıkarmamaya çalışıyordu. Sol eliyle ağacın dalını, sağ eliyle tüfeğin tetiğini tuttu. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, aşağıdaki adamın kalp sesini duyduğundan emindi. Kulübe tarafından birkaç el silah sesi gelince irkildi. Etrafındaki yapraklar hışırdadı. Ağacın altındaki karaltı anında durdu. Emma nefesini tutup bekledi. Tetikteki parmağı titriyordu. *Adamı vuracak mıydı?* Will orada durup hiçbir şey yapmamasını söylemişti. Ama birisi çıkarsa ne yapması gerektiğini söylememişti. Adam durup etrafında döndü. Silahını kaldırmış Emma'yı arıyordu. Uzaktan yine silah sesleri geldi. Bu kez Emma hazırlıklıydı. Hiç kıpırdamadan durdu. Adam birkaç adım daha attı. Tam Emma'nın altındaydı. Eğer ateş etmek istese, mükemmel bir hedefti. Emma'nın kalbi hızla atıyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Ya ıskalarsa?

Adam yukarı bakıp onu gördü. Bir an bakışları kilitlendi. Adamın gözleri zaferle, Emma'nın gözleriye korkuyla doluydu. Ama adam silahını kaldırmadan önce, Emma kendi silahına davranıp birkaç el ateş etti. Adam sırtüstü düştü. Yere kan akmaya başladı. Emma'nın korkudan midesi bulandı. Başım başka yöne çevirdi. Yeri ortaya çıkmıştı. Ağaçtan inip harekete geçmesi gerekiyordu. Şiddetle titremesine rağmen, aşağı inmeye başladı. Kollarını çizen dallara bile aldırıyordu. Sol tarafından bir karaltı ona doğru geliyordu. Emma dönüp hızla ormana doğru koşmaya başladı.

Will ormandaki silah seslerini duyunca, kalbi hızla attı. Eğer Emma'ya bir şey olduysa... Will aklındaki düşünceleri uzaklaştırdı. Will bir an Emma'ya odaklandı. Onunla bağlantı kurabilmeyi diliyordu. Ve bir şekilde onun yaşadığını anladı. Emma'nın varlığını hissettiğini fark edince, Will dönüp kaldı. Düşüncesi bile hem güven veriyordu hem de korkunç geliyordu.

Ormanda Emma'ya doğru koşmaya başladı. Adamları ona götürmesi de umurunda değildi. Adamlar zaten oradaydılar. Emma'yı kendi hayatı pahasına koruma isteği o kadar güçlüydü ki Will de şaşırdı. Ordudan beri böyle bir şey hissetmemişti. O bile şu anda hissettiğinden farklı bir şeydi. Emma'nın saklandığı ağacın yanına geldi. Adam ağacın dibinde ölmüştü. Emma'nın orada olmadığını bile bile başını kaldırıp bakınca kalbi burkuldu. Bir şeyler duymak için durdu. Emma'nın yerini söyleyecek bir ipucu arıyordu. Ön tarafında ezilen yaprakların sesini duydu. Sessizce o yöne gitti.

Emma hiç plan yapmadan ormana koşuyordu. *Düşün, Emma! Düşün!* Bir şeyler bulması gerekiyordu. Arkasından sesler geldi. Takip edildiği kesindi. İleride kayalıklar vardı. Saklanacak bir yer bulabilir miydi? Emma kayalara doğru gitti ama kayalıklara geldiğinde kendisini saklayacak kadar derin bir yer olmadığını fark etti. Tam arkasında bir dal kı-

rıldı. Emma dönüp bakınca siyah tişört ve kot pantolon giyinmiş bir adamın kendisine silah doğrulttuğunu gördü.

“Lütfen,” dedi Emma ellerini havaya kaldırarak. “İstedığınız hiçbir şey yok bende.”

“Aslında var.” Yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle silahını kaldırdı.

Emma iki el silah sesi duydu ve neden hiç acı hissetmediğini merak etti. Belki de vurulmak insanın canını acıtmıyordu. Adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir anda yere düştü. Will elinde silahıyla adamın arkasından çıktı. Emma’yı görünce silahını indirdi. Uzun adımlarla yanına gidip ona sarıldı.

“İyi misin?”

“Evet,” dedi Emma ama sesi titriyordu.

“Çok yaklaşmışlardı.”

Emma sakinleşmeye çalışıyordu. Cevap vermedi.

“Hadi. Bir yerde saklanmamız gerek.” Will kayalara doğru yürümeye başladı. “Henüz bitmedi. Hâlâ adamlar var. Sanırım adamların birinden daha fazla bilgi almam gerek.”

“Ne istiyorlar ki, Will?”

“Bilmiyorum. Ben de onu öğrenmek istiyorum.”

“Sadece kaçmaya çalışsak olmaz mı? Ya sana bir şey olursa?” Bu düşünce bile Emma’yı panikletiyordu.

Will, Emma’dan biraz uzaklaşıp iç taraflara doğru bir yarık buldu. “Bana hiçbir şey olmayacak. Şimdi şuraya girip bekle.”

Emma istediği cevapları alana kadar bir yere gitmeye-

cekti. "Will, bu adamlar tehlikeli. Başına bir şey gelmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun? Özellikle de birini yakalamaya çalışırken."

"Emma, bunu konuşacak zamanımız yok."

"Will, lütfen." Sesindeki çaresizliğin farkındaydı ama umurunda değildi. Onun gitmesine izin vermek Emma'yı çok korkutuyordu.

"Emma." Durup ilerideki ağaçlara baktı. İç çekerek tekrar kadına döndü. Emma adamın bıkmış görüneceğini sanıyordu ama Will kabullenmiş görünüyordu. "Benden cevap istiyordun. İşte sana bir cevap. Ordudayken yaptığım işin bir parçası da buydu. İnsanları yakalayıp onlardan bilgi alıyordum. Ne yaptığımı biliyorum. Şimdi lütfen benim için saklan. Tamam mı? Eğer senin için endişelenirsem, işimi yapmam."

"Ya beni bulurlarsa?"

Will, Emma'yı aşağı itti. "Sadece bu büyük kayanın etrafından dolaşarak sana ulaşabilirler. Eğer açık alanda biri ortaya çıkarsa, önce ateş et, sonra soru sor. Ben geri gelirim, sana sesleneceğim. O yüzden, beni vurma ihtimalin olmaz. Tamam mı?"

Tamam değildi. Hem de hiç. Ama Emma başka seçeneği olmadığını biliyordu. Başıyla Will'i onayladı.

"Adamların çoğunu hakladım, o yüzden merak etme. Bana bir şey olmayacak."

"Will, lütfen dikkat et. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Adamın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Tabii istemezsin. Başka kim sana katlanabilir ki?”

Emma’nın silah tutan eli Will’in gidişini izlerken, titredi.

Emma’nın saklandığı yer, Will’in istediği kadar güvenli değildi ama o noktada, bir ağaçta saklanmasından daha güvenliydi. Emma’yı birkaç saniye daha geç bulmuş olsaydı... Ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Çok ucuz atlatmışlardı. Will ne kadar korktuğunu kabullenmek zorundaydı. Emma’nın yanında kalmayı her şeyden çok istiyordu ama hâlâ onun peşinde olan silahlı adamlar vardı. Amacı adamları Emma’dan mümkün olduğunca uzak tutmaktı. Ayrıca, bilgi de istiyordu. Bunu daha önce düşünemediği için kendine kızdı. Ama aklına yeni gelmişti. Will düşünememişti.

Kulübeye geri döndü. Şansı varsa, geride kalan adamlar da onun gittiği yönde hareket etmişlerdi. Will ağaçların arasında sessizce ilerledi. Bir hareket var mı diye durup etrafı dinliyordu. Adamları ormandan çıkarıp kulübeye götürmek en iyi seçenek gibi gelmişti.

Ağaçlara geldiğinde, adamlardan hiç iz yoktu. Yumruk büyüklüğünde bir taş alıp SUV’lardan birinin farına attı. Kırılan camın sesi açık alandaki sessizlikte yankılandı. Birkaç tane daha küçük taş alarak bir ağaca tırmandı ve bekledi. Sol tarafında, ezilen yaprakların belli belirsiz sesini duydu. Sesler gittikçe yaklaştı. Sonra bir karaltı belirdi. Adam durup SUV’

un olduğu yere baktı. Will arkasındaki ağaçlardan birine bir taş attı. Ses ormanda yankılandı. Silahlı adam akıllıydı. Will'in olduğu yere dönüp, yavaşça ilerledi.

Will bekledi. Yerden altı metre yükseklikte bir dalın üzerine tünemişti. Silahlı adamın tam karşısındaydı. Adam biraz ileride durdu. Dikkatle dinliyordu. Will arkasına bir taş daha attı. Bu kez biraz daha ilerideki ağaç dallarına atmıştı. Yaprakların sesi adamın dikkatini çekti. Bir yılan gibi süzülerek o tarafa gitti. Adam ağacın yanına geldiğinde, Will elinde tüfeğiyle aşağı atladı. Tam adamın sırtına düşmüştü. Adam Will'in ağırlığıyla yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışınca, Will silahını adamın sırtına dayadı.

"Yerinde olsam bunu denemezdim." Will söylediğini desteklemek için adamı silahla dürttü.

Adam tekrar yere yattı. Ellerini iki tarafa açmıştı.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Sana neden söyleyecekmişim?" diyerek sırttı adam.

"Çünkü sana doğrulttuğum bir tüfeğim var. Ateşlersem vücudunda koca bir delik açılır."

"Beni nasıl olsa öldüreceksin. O zaman, sana ne diye söyleyeyim?"

Will adamın sırtını tekrar dürttü. "Belki de işbirliği yaparsan, yaşamana izin veririm."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Will iç çekti. "Bunu söylemeni hiç istemiyordum."

Emma ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bekledi. Olanları duymak için kulakları hazırda bekliyordu. Hiç silah sesi duymamıştı. Beklemesi uzadıkça, Emma daha da fazla korkuyordu. *Will'i bu kadar çok oyalayan şey neydi?* Ne kadar beklemesi gerektiği konusunda emin değildi. Will git-tikten sonra ne kadar zaman geçtiğini de bilmiyordu. Sinirleri gerilmişti. Neredeyse gidip Will'i arayacaktı. Tam o sırada uzaktan ezilen yaprakların sesini duydu. Emma tüfeğini öne doğru uzattı. Tetikteki parmağı titriyordu.

"Emma?" Will sesleniyordu.

"Will?"

"Çıkabilirsin."

Emma, Will'in güvende olduğuna şükrederek dışarı çıktı. Ama onun kan içindeki yüzünü, kollarını ve tişörtünü görünce o kadar da emin olamadı.

Olduğu yerde durdu. "Tanrım olamaz..."

"Sorun yok Emma. Kan benim değil." Will'in gözleri donuk ve ifadesizdi.

"Ama nasıl...? Ben silah sesi duymadım."

Will'in çenesi gerildi. Yutkundu. "Bilmek isteyeceğini sanmam."

"Ne demek o?"

Will, Emma'nın elini tuttu ve gözlerine baktı. "Birileri senin ölmeni istiyor ve bu iş için çok para veriyorlar."

"Kim?"

"Bilmiyorum. O da bilmiyordu. Adamın sıradan biri olduğuna eminim. Birisi onu bu pis işi yapması için tutmuş."

Neredeyse *benim gibi* diyecekti.

“Neden benim ölmemi istiyorlar?” Sözcükleri zor telaffuz ediyordu.

“Ben de bilmiyorum ama kamyoneti uçurana kadar senin ölmeni istemiyorlarmış. O zamana kadar seni canlı istiyorlarmış. Ama patlamadan sonra seni öldürme emrini almışlar.”

“Bu da ne demek?” Emma zor nefes alıyordu.

“Bilmiyorum.” Will’in sesi endişeli geliyordu. “Korktuğunu biliyorum Emma. Korkmakta da haklısın ama ben seni koruyacağım.”

“Will, bunu neden yapıyorsun?”

Adam bu soruya çok şaşırılmış görünüyordu. Boşta kalan elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. Emma, Will’in silmeye çalıştığı kan izlerini gördü. Onu korumak için öldürdüğü birinin kanıydı. Emma’nın göğsü daraldı. Zor nefes alıyordu.

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.”

“Bu bir cevap değil Will!” Emma’nın sesi öfkeli geliyordu ama umurunda değildi. “Beni koruman için sana güvenmem gerekiyor ama sen bunu neden yaptığını bilmiyor musun? Artık bu işi yapmak istemediğine karar verirsen ne olacak?” Emma elini Will’in elinden çekti. “Senden bunu hiçbir zaman istemedim. Asla. Arabaya binen sendin. Birlikte kalmamız gerektiğini söyleyen de sendin. Neden? Neden yaptın bunu?”

“Emma...” Will ona uzandı.

Emma geri çekildi. “Cevaplara ihtiyacım var, Will.”

“Üzgünüm, tatlım. İddiayı sen kazanmadın.” Yorgun bir halde gülümsedi. Her zamanki alaycılığını kullanmaya çalışıyordu ama beceremedi.

“İddianın canı cehenneme Will.”

“Emma, şimdi burada olduğuma ve bir yere de gitmeyeceğime göre ne fark eder.”

“Ama neden bir yere gitmiyorsun? Neden beni kurtarmak için hayatını riske atıyorsun? Bugün kaç adam öldürdün? Benimle tanıştığından beri kaç adam öldürdün? Sen tek bir adamsın Will. *Sadece tek bir adam.* Neden bunu yapıyorsun? Neden yapacakmışsın?”

Will, Emma’nın önüne geçti. Gözleri içtendi. “Emma, benim de verecek gerçek bir cevabım yok. Keşke olsaydı. Belki de o lanet olası işaret yüzündendir. Belki de seni tanıdığım en seksi kadın olarak gördüğüm içindir. Tüm dikkatimi ve enerjimi çekiyorsun. Ama benden bir şey istemiyorsun.”

Emma’nın gözlerine yaş doldu ve bakışını kaçırdı. Will, Emma’nın çenesini tutup yavaşça kendine çevirdi.

“Henüz bitirmedim. Bana neden diye sordun. Tek bir nedenim yok. Bir sürü nedenim var. Tüm hayatını oğlunu korumaya adanmış iyi bir annesin sen. Bu bağlılığın yarısını bana göstersen ne kadar şahane olacağını düşünüyorum. Hayatın tehlikedeyken bile, onun ölü olduğuna inanmak istemiyorsun ve onu bulmak konusunda kararlısın. Seni korumak, güvende tutmak için büyük bir istek duyuyorum. Nedenini de bilmiyorum. Ama öyle hissediyorum işte. Sen ağaçtayken, silah sesi duyunca, senin belki de... bunu düşünmek

bile istemedim. Ve o adam kayaların orada neredeyse seni vuracakken... Emma.” Will, Emma’yı göğsüne çekip yanğını onun başına koydu. “Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Sadece ne yaptığımı biliyorum.”

Will beklediğinden daha çok cevap vermişti. Emma, bu cevapların kendisine yeterli gelmesine de şaşırmıştı. Terle adamın kanının kokusu karışmıştı. Emma’nın aklına Will’in kendisi için yaptıkları geldi. “Benim yüzümden bir sürü adam öldürdün. Üzgünüm.”

“Daha değersiz şeyler için bir sürü adam öldürmüştüm zaten.” Dudakları Emma’nın dudaklarına ulaştı. Emma yanında Will olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Will geri çekilip gülümsedi. “Şimdi seni buradan çıkaralım.”

Emma da gülümsedi. Artık Will’e güvenmekten başka şansı yoktu.

Will bir kolunu Emma’nın beline dolamıştı. Birlikte kulübeye döndükleri anda donup kaldılar. Silah sesini duymadan önce, Emma’nın tepki gösterecek vakti bile olmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Will sağ tarafında bir hareket hissetti. Bir adam on metre kadar uzaklarında onlara silah doğrultmuştu. Will, Emma'yı yere itip kendini ona siper etti. Tam o anda silah sesleri duydu. Kendi silahı da havadaydı. Düşüklerinde o da ateş ediyordu. Adam da saklanmak için ortadan kayboldu.

“İyi misin?” diye sordu Will.

“Evet, sanırım.” Emma yüzüstü yatıyordu. Sesi boğuk çıkmıştı.

“Yerde kal. Bir ağacın arkasına kadar sürün ve beni bekle. Ben bu orospu çocuğunun icabına bakacağım.” Will sinirlenmişti. Hepsini hakladığını sanıyordu.

Will, Emma'nın üzerinden kalkıp kulübeye doğru giden adamın peşine düştü. Adam açıklık kısımdaydı. Neredeyse arabaya varmıştı. Tam o sırada Will adama yetişti. Gerektiğinden de fazla ateş etti. Ama adamın öldüğünden emin olması gerekiyordu. Tatmin olduktan sonra, Emma'nın yanına geri döndü.

Emma'yı bıraktığı yere döndüğünde, nefesini kesen bir korku hissetti. Yerde bir ağacın arkasına doğru giden kan izi vardı.

“Emma?”

Will hemen ağaca koştu. Emma sırtını ağaca dayamış, bacaklarını uzatarak oturmuştu. Titreyen ellerini kanlı sol bacağına bastırıyordu. Yüzünün rengi atmıştı. “Ufak bir sorunumuz var,” dedi çatlamış bir sesle. Hafifçe gülümsedi.

Will dizlerinin üzerine düştü. Emma'nın ellerini yavaşça kaldırdı. Pantolonundaki kanlı kısım ortaya çıktı. “Ah, Emma.”

“Evet, sanırım vuruldum.” Emma başını ağaca yaslayıp gözlerini kapadı.

Will cebinden bir çakı çıkarıp Emma'nın pantolonunu kesti ve yarasına baktı. Giriş izi vardı ama çıkış yoktu. Kurşun hâlâ Emma'nın bacağında demekti. Will kurşunun uyluk kemiğine geldiğini sanmıyordu ama çok kan vardı ve tıbbi müdahale gerekiyordu. Tişörtünü yırtıp bacağa bağladı.

“İşte yine başladın. Kıyafetlerini çıkarıyorsun,” dedi Emma. Yarı açık gözlerle Will'i izliyordu.

“Sana neye sahip olduğunu gösteriyorum. Paket anlaşıma bu.” Sesi tatsızdı. “Ama açıkça görünüyor ki bir koruma olarak hiç başarılı değilim.”

“Benim bir şikâyetim yok. Bacaktan vurulmak ölü olmaktan iyidir.”

Will o anda Emma'nın şaka yapabildiğine inanamıyordu. Acının henüz tam anlamıyla hissedilmediğini fark etti.

“Emma, seni SUV’a götürmem gerek. Muhtemelen canın acıyacak.”

“Daha kötü olamaz herhalde.” Will, Emma’yı kucağına alınca, Emma ıglık attı. “Ah, yalan söyledim. Daha kötü olabilirmiş.”

“ z r dilerim.”

Kollarını Will’in boynuna dolamıştı. Başıını adamın omzuna yasladı. “Elinden bir şey gelmez.” Gözlerinden yaşlar akıyordu. Will yavaş yürüyordu. Emma’yı gereğinden fazla sarsmamaya dikkat ediyordu. Emma her adımda gerilip inlememeye çalışıyordu.

“Emma, sorun değil. Bağırabilirsin.”

Kadın altdudağını ısırarak başını iki yana salladı. Will kulübenin yanındaki açıklığa gelince Emma’yı içeri götüremeyeceğini anladı. Kulübeden geriye pek bir şey kalmamıştı. Arabalardan birinin arkası en mantıklı  z md . Arka kapının kolunu tutup kilitli olmaması için dua etti. Tabii bir de bubi tuzağı olmaması için. Will her iki konuda da şanslıydı. Arka koltuk boştı. Elinden geldiğince dikkatli olarak Emma’yı arkaya koydu.

Emma bağıınca, Will, “ z r dilerim.” dedi.

“ z r dilemeyi kes.” Emma dirseklerinin üzerine uzandı. “Kahretsin. Bacağım arabadan dışarı çıkıyor.”

“Ben gelip...”

Emma inledi. “Ben yaparım.”

“Gitmeden önce içeri girip bir şeyler almam gerek. Hemen döneceğim.”

Will kulübeye doğru gitti. Ama yolda cesetlerden birinin yanında durup cep telefonunu aldı. Islak cep telefonu şaşırtıcı şekilde, hâlâ kulübedeki masanın üzerindeydi. SIM kartını çıkarıp adamın telefonuna taktı. Sonra telefonu pantolonunun cebine koydu. Bir yastık kılıfı bulup içini cephane, kıyafet ve bezle doldurarak arabaya geri döndü.

Emma gözlerini kapatıp arka kapıya yaslanmıştı. Nefes alırken göğsü inip kalkıyordu.

“Emma, bandajını değiştirmek istiyorum.”

Emma gözlerini yavaşça açtı. “Tişörtünü mü diyorsun?”

“Hey, elimizde fazla bandaj yok burada.” Tişört neredeyse tamamen kan olmuştu. Will ön tarafa geçip geriye doğru uzanarak Emma’nın bacağına baktı. Bandajı açıp dışarı attı.

“Etrafı mı kirleteceksin?”

“Gördüğüm kadarıyla etraf zaten cesetlerle kirlenmiş. Tişört ne yapacak.”

Emma tek kaşını kaldırdı. “Haklısın.”

Will bir havluyu katlayıp Emma’nın bacağının altına koydu. Sonra bir şişe su açtı. “Biraz acıtabilir. Kir içinde olduğu için yaranı temizlememiz gerek.” Tüm şişeyi döktükten sonra, bacağın üst kısmını hafifçe kuruladı. Yaraya daha yakından baktı. Giriş kısmı temizdi. Damarda hasar yoktu ama enfeksiyon büyük problemdi.

“Pantolonun geri kalan kısmını da kesmem lazım. Çok ıslandı.” Will ıslak havluyu çekip yaranın üzerine kuru bir havlu koydu. Sonra da bacağına temiz bir tişört bağladı. “Bu

bir turnike değil ama yaranın üzerine baskı uygular. Böylece sen baskı yapmak zorunda kalmazsın.” Emma’nın bacağına altına bir yastık koyup üzerini battaniye ile örttü. “Bir kadının başı nasıl bu kadar belaya girer?”

Emma sol omzunu yavaşça silkti. “Bana sorma. Bir hafta önce hiç derdim yoktu.”

“Üç yıldır oğlunu kaçırmaya çalışan adamlardan kaçmaktan başka, değil mi?”

“Evet, tabii o da var...” Emma gözlerini kapadı. “Şimdi ne olacak Will?”

“Henüz bilmiyorum. Buradan çıkalım da düşünerüz.”

Anahtarların hâlâ arabada olmasına sevindi. Arabayı çalıştırıp çakıl yolda ilerlemeye başladı. Yoldaki tümseklerin arkada inleyen Emma için zor olduğunu biliyordu. Tek umudu yolun çok uzakta olmamasıydı.

Emma arka koltukta oturmuş ölüp ölmeyeceğini düşünüyordu. *Saçmalama Emma, sadece bacağından vuruldun. Ölmeyeceksin.* Ama acısı o kadar artmıştı ki yine de aklına ölüm geliyordu. Engebeli yol da ona hiç yardımcı olmuyordu.

“Bu lanet yol daha ne kadar devam edecek?”

“Bilmiyorum.”

Emma şimdi ölemezdi. Will onun yaşadığına inanmasa da, Jake’in annesinin kendisini kurtarmasına ihtiyacı vardı. Emma, Will’i bir şekilde ikna edebileceğini biliyordu. Onun yardımına ihtiyacı vardı. Ayrıca, Jake’e Wil’le kalacağına söz vermişti. Ama bu vurulma olayı Jake’i bulma işini tamamen

erteletiyordu. Acı başta da kötüydü ama şimdi sanki bacağına sıcak bir demir saplanmış da orada kalmış gibi hissediyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama çılglık atmayı da reddediyordu. *Soğuk şeyler düşün. Buz, kar, kuzey rüzgârları.*

“Sonunda,” dedi Will iç çekerek. “Çakıl yolun sonu ileride.”

“Sonra nereye?”

“Denver’a.”

“O kadar uzağa mı?” Emma acı içindeydi. Şikâyet etmek istemiyordu ama ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu.

“Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Arabanın sahiplerine nerede olduğumuzu söyler diye GPS de kullanmak istemiyorum.”

“Peki, nasıl bileceksin?”

“Eğer bir işaret göremezsem, bir yerde durup soracağım.”

“Yol soran bir adam,” dedi Emma. “Şimdi anladım.”

Will epey yol gitti. Sadece ağaçlar ve kıvrımlı yol görünüyordu. “Ormanın ortasındayız,” dedi. “Bizi nasıl buldular?”

Emma cevap vermedi. Acısını kontrol etmeye çalışmakla çok meşguldü.

“Orada durumlar nasıl?”

“Daha iyi zamanlarım da oldu.” Emma, Lamaze nefes tekniklerini hatırlamaya çalıştı. Belki yardımı olabilirdi.

Odaklanacak bir Şeye ihtiyaı vardı.  n koltuğun arka kısmında bir leke gördü. Derin nefes alıp verdi.

Araba bir benzin istasyonunun park yerine girmişti.

“Ben yol soracağım,” dedi Will motoru kapatırken. Dönüp Emma’ya baktı. “Ağrın ne durumda Emma? On üzerinden kaç verirsin.”

“Sekiz ya da dokuz,” dedi Emma nefes alıp verirken.

Will içeri koştu. Birkaç dakika sonra da elinde poŐetle geri döndü. PoŐette bir Şişe vardı.

Emma göz ucuyla ona baktı. “İçmek için biraz... erken değil... mi?” Acı daha da kötüleŐiyordu. Emma başını geri yaslayıp acının geçmesi için dua etti.

“Benim için değil. Senin için.” Şişeyi poŐetten çıkartıp kapağını açtı ve Emma’ya uzattı.

Emma, Will’in uzattığı ŐiŐeye baktı. “Ben... Çok... içmem.” Kesik kesik nefes alıyordu. Elleri ve yüzü titriyordu. Soluksuz kaldığını hissetti.

Will Şişeyi Emma’nın ağızına götürdü. “Bugün içecek-sin. İ hadi.” Şişeyi itti. Emma ağızın  açıp, yutkundu. Ağız ve hemen sonra da boğazı yandı.  ks rmeye başladı. Will tekrar itti Şişeyi. Emma’nın ağız  doldu. Yutmaya çalıştı ama tekrar  ks rd . İki önüne ve tiŐ  rt ne döküldü.

“Hadi tekrar dene. Bu kez yutmaya alıŐ.”

Emma içkiyi yuttu. Gözleri yaşla doldu.  ks rmemeye çalıştı. “Eğer beni içirmeye devam edersen, sarhoŐ olacağım.”

“Amacımız da bu zaten, Prenses. Eğer çok iyi bir içici değilsen, bir yudum daha yeter sana.”

Emma son bir yudum daha içti. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Midesine inen alkolü hissedince gözlerini kapadı. Alkol yavaşça vücuduna yayılıyordu. Bacağı hâlâ ağrıyordu ama her yanı uyuşmuş, dikkati dağılmıştı.

"Dayan Prenses." Will, Emma'yı alnından öpüp arabayı çalıştırdı.

Kısa süre sonra Emma arabanın sesiyle uykuya geçti.

Denver'a yaklaşıyorlardı. Ama Will'in hâlâ bir planı yoktu. Emma'yı bir hastaneye götürmeyi her şeyden çok istiyordu ama Denver'a yaklaşırken böyle bir şanslarının olmadığını daha net fark ediyordu. Dağların eteğinde, bir çakıl yoldan beş mil içeride, telefonun bile çekmediği bir kulübede bulundularsa, bir hastanede hiç şansları yoktu. Will polisleri atlatabilirdi ama silahla yaralanma olduğu için yine de sorgulanırlardı. Will tehlikenin boyutunu yeterince iyi anlamadıklarını düşündü. Emma'yı savunmasız bırakan buydu. Bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapacaktı ama bu da yapabileceği şeyleri çok kısıtlıyordu. Emma'nın bacağı temizlenmeliydi. Kadının antibiyotiklere de ihtiyacı vardı. Ama böyle bir şansları da yok gibiydi. Belki de önce yarayı temizleme işine konsantre olmalıydı. Antibiyotiği sonra bulabilirdi. Hiçbir şey yapamazsa, geceye kadar bekler ve bir eczane soyardı.

En azından gazlı bez ve antibiyotik merhemler gerekiyordu. Dikiz aynasından Emma'ya baktı. Emma'nın gözleri kapalıydı. Yüzü hâlâ solgundu ve kesik nefesler alıyordu. Bacağının üzerindeki battaniyede kan vardı. Will onun öle-

bileceğini fark etti. Çok kan kaybetmişti ve şoktaydı. Enfeksiyondan ölebilirdi.

Will bir eczane aramaya başladı. En sonunda arabayı büyük bir eczanenin park yerine çekti. Kapıdan mümkün olduğunca uzağa park etmişti. Emma'yı tek bırakmaktan nefret ediyordu ama o uyuduğu için rahattı.

Birkaç paket steril bez, antibiyotik merhem, bir cımbız ve birkaç şişe maden tuzlu ilaç aldı. Eczacı telefonda konuşurken, Will vitrinin önündeki dereceleri gördü.

"Hasta adı? Tyler Robinson... 100 cc Amoxicillin. Tamam, annene on beş dakika sonra hazır olacağını söyle."

Will şansına inanamıyordu. Tek yapması gereken annenin elinden antibiyotiği almaktı. Cipro'yu tercih ederdi ama başka bir şey bulana kadar bu da idare ederdi. Daha sonra onu tanımamaları için başını eğdi ve dükkânın ön tarafına gitti. Aldıklarını ödedikten sonra arabaya gidip on beş dakika bekledi.

Antibiyotikleri almak sandığından da kolay oldu. Çocuğun sigorta kartı dosyanın içindeydi. O yüzden kimlik de sormadılar. Will parayı da nakit olarak ödedi. Bir motel bulana kadar hızla sürdü. Odalara dışarıdan da girişin olduğu bir yer bulması gerekiyordu. Kredi kartı da kullanamadığı için nakit kabul eden köhne bir yer bulmaya karar vermişti.

Motelin park yeri neredeyse boştu. O yüzden tam odalarının önüne park etmek sorun olmamıştı. Emma'yı rahatsız etmeden önce, her şeyi odaya götürdü. En son istediği şey Emma'nın canını yakmaktı ama onu hareket ettirmesi gere-

kiyordu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için baktı, sonra da arka kapıyı açıp Emma'nın sırtını tuttu. Kapıyı açtığında kadının yere düşmesini istemiyordu. Emma, Will'in kollarına yaslanırken inledi.

“Özür dilerim.” Onu kucağına aldı. Kadın acı içinde bağırdı. “Biliyorum. Üzgünüm.” Will nerdeyse gidip birilerinin uyuşturucu ilaçlarını almayı düşündü ama bunun için kimliğini kontrol edeceklerini biliyordu. Asla işe yaramazdı.

“Will?” Peltek peltek konuşuyordu.

Kapı arabadan sadece birkaç adım uzaktaydı. Will kapıdan geçip ayağıyla kapıyı kapadı. “Efendim?”

“Neredeyiz?”

Ona bunu söylemekten nefret ediyordu ama saklayamazdı da. “Denver’da bir moteldeyiz.”

“Hastanede değil miyiz?”

“Hayır.” Emma’yı kirli yatak örtülerinin üzerine yatırmak istemedi. Odanın tamamı potansiyel bir enfeksiyon yuvasıydı. Kucağında Emma’yla eğilip yatak örtüsünü kaldırdı. Hareket edince Emma tekrar bağırdı. “Üzgünüm, Emma.” Will pek çok şey için üzgündü. Emma’yı yatırdıktan sonra, yatağın yanına diz çöküp onun saçlarını okşadı. Kadının yüzü solgundu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Hızlı ve kesik nefesler alıyordu.

“Seni hastaneye götüremem,” dedi Will. “Bizi orada bulurlar.”

“Tamam.” Emma gözlerini kapadı. “Sen en iyisini bilirsin Will.”

Emma'nın sözleriyle midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. En iyisini o mu biliyordu? Eğer yle olsaydı, şimdi bu durumda olmazlardı. "Yaranı temizlemem gerek Emma. Canın acıyacak. zgnm."

"Sana şunu söylemeyi bırak dedim." Emma durup dudağını ısırdı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Will akısıyla Emma'nın pantolonunun tamamını kesti. Yaranın etrafı şişmişti. Delikten kan sızıyordu. Masanın zerindeki lambaya gitti. Abajuru çıkartıp ışığı bacağına tuttu. Eğilip daha yakından bakınca, delikte pantolon parçaları olduğunu gördü. Bunları çıkarması gerektiğini biliyordu ama onun ulaşamayacağı kadar derinlerde de parçalar olabiliirdi.

"Tamam, biraz daha içmenin zamanı geldi. Ama önce biraz su iç." Su şişesini bulup Emma'yı doğrulttu. şişeyi Emma'nın ağzına götürdü. Emma atlamış ve şişmiş dudaklarıyla iti. aba sarf ettiği için soluksuz kalmıştı. Hemen durdu.

"şimdi içki zamanı." Neşeli konuşmaya çalışıyordu ama başaramamıştı. şişeyi Emma'nın ağzına götürüp biraz içki döktü.

Emma yutkunup ksrd. "Daha iyi bir şey bulamadın mı?"

Will güldü. "İyi bir içici değilsin. İyi bir şey bu. Senin için en iyisi."

Emma yine soluksuz kalmıştı. Will onun nefesini toparlaması için bekledi. "Ne derler... bilirsin. Tek başına... içmek... iyi değildir."

“Sonra telafi ederiz.” Emma’yı yapacağı şeye dayana-
bilecek kadar içirdiğine kanaat getirdikten sonra, sırtüstü
uzattı. Ellerini ve cımbızı sıcak, sabunlu suyla yıkadı. Ellerini
sterilize etmek için iyice yıkandı. Emma’nın canını acıtacağı
için üzülmüyordu. Başını kaldırıp aynada kendine baktı. Yü-
zünde endişeli bir adamın ifadesi vardı. En son ne zaman bir
şeyler için endişelenmişti?

Lanet olsun. Bir şeyler kırmak, Emma’ya bunu yapan
adamı öldürmek istiyordu. Bunu zaten yapmış olduğunu fark
etti ama yetmiyordu. Bu işin arkasındaki kişiyi istiyordu. Sa-
kinleşmek için birkaç kez derin nefes aldı.

Will odaya geri girdiğinde, Emma derin uykundaydı. Ne-
fesi yavaş ve normaldi. Emma’nın bilincini kaybetmiş oldu-
ğunu umuyordu ama yaraya maden tuzu dökünce Emma
acıdan çılgılık attı. Will, onun çektiği acıyı dinlemektense, bi-
rinin kendi bacağına delik açmış olmasını diledi.

Will durdu. “Emma, tatlım, canının acıdığını biliyorum.
Ama çılgılık atmamalısın. Biri polisi arayabilir.”

“Özür dilerim,” dedi Emma inleyerek.

Will suçluluktan ölmek üzereydi. “Hayır, özür dileme.
Senin hatan değil.” Derin bir nefes aldı. Kontrolünü yeniden
kazanmaya çalışırken koluyla alnını sildi. Bu işi gerçekten
de yapabilecek mi merak ediyordu. Diğer seçenekleri neydi?
Pantolon parçasını içeride bırakıp, Emma’nın mikrop kap-
masını garantileyebilirdi ya da parçayı çıkarıp enfeksiyonu
önleyebilirdi. Bunu yapması gerekiyordu.

“Tamam, tekrar deneyeceğiz.” Sesinin çok sert çıkma-

ması için çabalıyordu. “Çılgılık atmanın elinde olmadığını biliyorum. O yüzden birkaç seçeneğin var. Yüzünü bir yastığa gömüp ona bağırabilirsin. Önce bunu denemeni tavsiye ederim.”

“Tamam.”

“Belki biraz bekleyebiliriz,” dedi Will. Kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalıştığını biliyordu.

“Hayır... devam edelim.” Emma yastığı alıp yüzüne bastırdı. Will televizyonu açıp sesini de yükseltti. Emma’nın çılgılıklarını bastırmayı umuyordu. Tekrar ellerini yıkadı. Bu kez daha da ileri gitti. Emma’nın çılgılıklarını duymamaya çalışıyordu. Gözleri yaşlarla buğulanmıştı. Yaşların arasından görmeye çalışıyordu. Sonunda, iki şişe maden tuzu ve cımbızla elinden gelenin en iyisini yaptığına karar verdi.

Will yastığı Emma’nın yüzünden çekti.

Emma, Will’e baktı. Yüzü kırmızı ve ıslaktı. Gözleri şişmişti. “Teşekkürler,” dedi.

Will zor tuttuğu kontrolünü kaybetti. Ona yaptığı şeyden sonra Emma *teşekkür ediyordu*. “Hemen döneceğim,” dedi boğuk bir sesle. “Arabadan bir şey almam gerek.” Dolaptan anahtarları alıp kapıyı açtı. Sonra da arkasından sıkıca kapadı. Dışarıdaki duvara yaslanıp yüzünü elleriyle kapadı. Elllerinde hâlâ Emma’nın kanı vardı. Will aşağı doğru kaydı. Duvara sürtünerek çizilen sırtının acısı umurunda bile değildi. Yıllardır ilk kez ağlıyordu. Yavaş yavaş ağlıyordu ama bir kez başladıktan sonra bu, hıçkırarak ağlamaya dönmüştü. Acıttığı ve daha başka zararlar verdiği insanlar arasında en çok Emma’ya çektiği acıya üzülüyordu.

Bunun umurunda olmasına çok şaşıırıyordu. Yıllardır sadece kendini umursadıktan sonra, sonunda kendinden fazla önemsedığı birini bulmuştu. Ama bu da çok doğru değildi. Babası ona sırtını döndüğü gün sadece kendini önemsemeye başlamıştı. Son üç yıldır hiç amacı olmadan yaşamıştı. Hayatını sadece anı yaşayarak geçiriyordu. Tam da bir hayat yaşıyor değildi. Askeri mahkemesinden önce, hayatı bitmeyen bir aldatmacaydı. Yıllarca babasının istediğı kişi olmaya çalışmıştı. Ama her iki taraf için de sonu mutsuz olmuştu. Babası kendini aklayabileceğı günahlar yüzünden onu suçlamıştı. Ama Emma'nın elinde onu suçlamak için tüm kozlar varken, suçlamıyordu. Kendi dikkatsizliğı yüzünden Emma'nın canını yakmıştı. Ve Emma ona teşekkür ediyordu. Ne kadar adaletsizdi bu iş?

Will hep onu beklemişti. Daha önceden bunu bilmiyordu ama doğruydı. Hayatı boyunca bir amaç, bir neden aramıştı. Aradığı şey babasının çocukluğundan beri ona dayattığı hayat değildi. Aradığı şey Emma'ydı. Aradığı şeyi Jake'in etine kazıdığı işaretle, Emma'nın ona sunduğı ait olma duygusu arasında bulmuştu. Emma ona yaşamak için bir neden vermişti. İşin ironik tarafı ise bunu Emma ölümle burun buruna gelince fark etmesiydi. Üstelik Emma'nın ölümü Will'in kendi hatası olabilirdi.

Will bacaklarını uzatıp oturdu. Sırtını duvara yaslamıştı. Caddenin karşısındaki grafiti dolu duvarın üzerinden batan güneş izledi. Sadece beş gün önce, Emma ile park yerinde yine güneş batarken tanışmıştı ama bu süre ona çok daha uzun geliyordu. Çok fazla şey yaşanmıştı.

Park yerine bir araba girdi. Açık camlardan rap müzik sesi geliyordu. Birkaç oda aşağıya park ederken arabadaki iki adam Will'e baktılar. Will dışarıda çok kaldığını fark etti. İçeride Emma'ya bakması gerekiyordu. Özellikle de ona yaptığı şeyden sonra. Yüzünü kurulayıp ayağına kalktı. Derin bir nefes alıp odaya girdi.

“Will,” diye fısıldadı Emma.

Will diz çöküp Emma'nın saçlarını okşadı. “şşt... Seni rahatsız ettiğim için zgnm.”

Emma hafifçe gülümsedi. Gözleri yorgundu. “Senin hatan değıl.”

Will gözlerini kapatıp derin nefes aldı.

“Will.”

Will, Emma istediğı için başını kaldırıp ona baktı.

“Seni suçlamıyorum. Sen de kendini suçlama.”

“Emma...”

“Hayır, dur. Bir şey daha var. Eğıer bana bir şey olursa...”

“Hayır, Emma, dur...”

“Will,” dedi Emma. Zayıf olmasına rağımen sesi sert çıkmıştı. Devam etmeden önce durup nefes aldı. “Eğıer bana bir şey olursa, Jake'i bulacağına söz ver.”

“Emma.” Will sesinin titremesini umursamadı. Jake'in hayatta olduğına hâlâ inanmıyordu. ama bunu konuşacak zaman değıldi. “Sana bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.”

Emma tekrar gülümsedi. “Biliyorum.” Emma'nın gözlerindeki güven, Will'in zaten hassas olan duygularını iyice

hassaslaştırdı. “Ama eğer sen yanımda değilken bir şey olursa, Jake’i bulacağına söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Emma sonunda. O anda Will, Emma ne istese söz verirdi.

“Teşekkürler.” Will gözlerini kapadı.

Gecenin geri kalanında, Will yatağın yanındaki sandalyede oturdu. Emma’nın yarasına bakıyordu. Yara kızarıp ısınmıştı. Açık kısımda kırmızı çizgiler vardı. Emma ateşlenmişti. İki tane daha antibiyotik ve ibuprofen de işe yaramadı. Will çaresiz olduğunu biliyordu. Uykusuz kaldığı saatler boyunca ne yapabileceğini düşünmüştü ama bir kez daha seçeneklerini düşündü. Tek seçeneği vardı. Gün doğumundan hemen önce, cebine koyduğu cep telefonunu çıkarıp rehberini kontrol etti. İhtiyaç duyduğu isim hâlâ listesinde olduğu için sevindi. Başparmağı ara tuşunun üzerinde gezindi. Bir kez ara tuşuna bastığında geri dönüş olmayacaktı. Yıllarca acele kararlar verdikten sonra bunu iyi düşünmeliydi. İç çekip, tuşa bastı. Ölüm fermanlarını imzalamamış olmayı diliyordu.

Yirminci Bölüm

Adamlar bir saat içinde Centennial Havaalanı'nda buluşacaklarını söylediler. Bir helikopter onları bekleyecekti.

Will arabayı servis girişine çekti. Kendisine verdikleri güvenlik kodunu girdi. Metal kapı açılınca içeri girdi. Göğsü sıkışıyordu. Otuz metre ilerisindeki pistte bir askeri helikopter vardı. Askeri helikopteri tanıyacak kadar çok kalmıştı aralarında. Helikopterin pervanesi dönüyordu. Kalkışa hazırdı. Askeri üniforma giyinmiş iki adam açık kapının yanında duruyordu. Will sivil bir helikopter bekliyordu. Black Hawk hiç ummamıştı. Tüm bu olayın hükümetle bağlantısı vardı. Emma'nın bu işin içinde nasıl yer aldığını merak etti yine. Eğer onu hükümet istediye, Will, Emma'yı bu işten nasıl çıkaracağını düşündü. İyice doğrulup arabayı çevirdi. Arka kapı helikoptere denk geliyordu. Elinde tüfekle aşağı indi.

Adamları nişan almamıştı ama elinde tüfek olduğunu bilmelerini istiyordu.

Adamlar silahtan etkilenmemiş gibiydi. Rütbelerine bakınca ordudan olduklarını anladı.

“Teslimat için mi bekliyorsunuz?” diye bağırdı Will. Pervane döndüğü için ses çıkıyordu.

“Bize öyle söylendi,” dedi biri.

“Kramer sizlerden biri mi?” diye sordu Will ama cevabı zaten biliyordu.

“Hayır.”

“Onu size vermeden önce şunu bilmeniz gerek, ben onu Kramer’e veriyorum. Beni o işe aldı ve başımıza gelen onca şeyden sonra kimseye güvenmiyorum. Kadın benden doğrudan Kramer’e geçecek.”

“İkinizi de götürmek konusunda emir aldık. Kadının tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu duyduk.

“Evet, öyle denebilir.”

“Nerede?”

Will, SUV’un arkasına geçip kapıları açtı. Emma arka koltuğa uzanmıştı. Bilinçsiz haldeydi. Üzerinde battaniye vardı. “Sedyeniz var mı? Kadın yürüyemeyecek halde.”

Adamlar helikopterden sedye çıkardılar. Doktora benzeyen adam arabanın arkasına baktı.

Will kenara çekildi. “Sol kalçasından vuruldu. Silahın görüntüsünden Glock olduğu anlaşılıyordu. On metrelikti.”

Doktor arabaya geçip yaraya bakmak için battaniyeyi ve bandajları kaldırdı. “Birkaç saatten fazla olmuş. Ne zaman vuruldu?”

“Dün.”

“Ama temizlenmiş görünüyor.”

“Elimdekilerle ne yapabiliyorsam yaptım. Ama tamamını temizleyemediğimden eminim.”

Doktor cevabı başıyla onayladı. “İyi iş çıkarmışsın ama mikrop kapmış.”

“Toprakta sürüklendi. Eminim orada bir sürü pislik vardı.”

Doktor olan diğerine işaret edince Emma’yı kaldırıp sedyeye koydular. Will, adamlar Emma’ya dokununca gerilememeye çalıştı ama parmağı tetiğe gitmişti. Sadece göstermelik bir hareketti bu. Bir askeri helikopterin mürettebatını vurursa asla kurtulamazdı ama yine de kendini iyi hissetmişti. Adamlar kaldırınca, Emma bağırdı. Will umursamıyormuş gibi yaptı ve adamların helikoptere gidişini izledi. Sonra o da peşlerinden gitti.

“Arabanın icabına bakacak mısın?” diye sordu diğer adam. SUV’u işaret ediyordu.

“Hiç umurumda değil. Benim arabam değil o.” Will de helikoptere binip Emma’nın yanına oturdu. Doktor Emma’yla ilgilenmeye başlamıştı. Başını kaldırıp ön tarafı işaret etti. “Sen orada oturabilirsin.”

“Şunu netleştirelim. O nereye giderse, ben de oraya giderim. O nerede kalırsa ben de orada kalırım. O öne giderse ben de giderim ama o arkada kalacak gibi görünüyor. O yüzden, ben de burada oturuyorum.” Tüfeği kucağına koydu. “Yapacağınız her müdahaleyi önce bana söylemeniz gereki-

yor. Tamam mı?” Söylediğini vurgulamak için silahı hafifçe kaldırdı.

“İşimi yapmama izin verirsen bu daha da kolay olur aslında,” dedi doktor.

“Senin ne istediğin umurumda değil. Benim görevim onu canlı teslim etmek. Zaten durumu karışık. Onu ölü götürürsem paramı alamam. O yüzden, paramı koruduğum için beni affet.”

Doktor başını iki yana salladı. “Serum takacağım. Senin için uygun mu?”

“Ona dokunacak olan her şeyi önce ben görmek istiyorum. Peçete de olsa fark etmez. Anladın mı?”

Doktor çenesini sıktı. Yüzü kızarmıştı. “Seni alttan almam söylendi. O yüzden, tamam. Bir damar bulmak için bunu ona bağlayacağım. Sonra koluna iğneyi sokup serum takacağım. İğneyi de görmek istiyor musun?”

“Derdimi anlatamadım mı ben? Her şeyi görmek istiyorum dedim.”

Adam öfkeyle homurdanıp Will’e hâlâ paketinde olan iğneyi gösterdi. Sonra damar bulabilmek için Emma’nın sağ kolunu inceledi. “Sanırım çok su kaybetmiş. Damarı bulmakta zorlanıyorum.”

Will ona su içirmeye çalışmıştı ama alkolün işe yaramadığını biliyordu. Doktor bir damar bulup iğneyi soktu. Serum takmadan önce Will’e paketini gösterdi. “Ağrı kesici verecektim ama kan basıncı düşük ve şu anda buna ihtiyacı yok gibi.”

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Will indikleri zaman ne olacağı konusunda endişeliydi. Bir noktada Emma'nın kontrolünü bırakmak zorundaydı ve bunu düşünmek bile onu üzüyordu. Ama Emma'nın onun için bir şey ifade ettiğini belli etmemeliydi. Yoksa ikisini de tehlikeye atmış olurdu. Will'in bir şekilde onların yanında kalmanın yolunu bulması gerekiyordu.

Will'in istediğinden daha kısa sürede indiler. Bir sürü adam koşup kapıyı açtı. Doktor da sedyenin taşınmasına yardım etti. Will elinde silahıyla arkalarından gidiyordu. Küçük bir uçak pistindeydiler. Görünüşe göre bu küçük havaalanı kişiye özeldi. Tek bir yolu vardı ve diğer ucta metal bir sundurma duruyordu. Sivil kıyafetler giymiş bir sürü adam, iki koyu renk sedanın ve bir kamyonetin yanında duruyorlardı. Güneş ufukta batmak üzereydi. Will birden uykusuzluk ve endişeden yorgun hissetti. Ama işinin daha yeni başladığını biliyordu. Kamyonet yakm mesafede bekliyordu. Arka kapıları açıktı. Adamlar sedyeyi içeri soktular. Will de arkasından tırmanacaktı ki adamlardan biri onu durdurdu. Will hemen silahını çekip döndü. "Hanginiz Kramer?"

"O arkada."

Will öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Sizi cidden anlamıyorum. Sağır mısınız? Size onu Kramer'e kendim teslim edeceğim dedim. O yüzden, ya ben de bu kamyonete binerim ya da kadın benimle gelir."

Adamlar ikna oldular. Will de kamyonete bindi. Will haklı görünmeye çalışıyordu ama kalbi hızla atıyordu. Emma

ile olan bağlantısı yakında kopacaktı. Will kendine bunların planın bir parçası olduğunu söyledi ama daha iyi hissetmedi. Şu an kışını kurtaran tek şey yıllarca sakın kalma konusunda aldığı eğitimdi.

Kamyonet harekete geçti. Önünde ve arkasında arabalar vardı. Will adamların onun elindeki silahı almamasına şaşırıyordu. Özellikle de silahını tehdit için kullandıktan sonra. Ama adamlar onu kendi taraflarında sanmışlardı. Will onların istediği şeyi koruyordu.

Önlerinde iki şeritli asfalt bir yol vardı. Başka da bir trafik levhası yoktu. Kısa süre sonra binaların olduğu bir yere geldiler. Binaların arkasında zincirden büyük bir çit ve bir güvenlik ofisi vardı. Güvenliğin yanında durdular. Sonra tahta kapı geçmeleri için açıldı. Bir konvoy onları yoldan aşağı götürdü. Yol güvenlik ofisinin diğer ucundaki binaların etrafını çevreliyordu.

Kamyonet diğerlerinden daha küçük olan bir binanın yanında durdu. Arka kapılar açılınca iki adam Emma'yı almak için uzandı. Will hemen silahına davrandı. "Çok basit bir şey ama herkes unutup duruyor. O nereye giderse ben de oraya gideceğim. Ben onu Kramer'in kendisine teslim edene kadar öyle olacak."

"Bay Davenport?"

Will dönüp baktı. Uzun boylu, koyu renk saçlı, takım elbise giyinmiş bir adam ona doğru yaklaşıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Will kaşlarını kaldırarak.

"Scott Kramer." Adam elini uzattı. Will adamın elini sıkarken bir an göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Dikkatiniz için teşekkür ederiz ama buradan sonra olayı biz devralıyoruz.”

Will adamların Emma’yı binaya götürmesini izledi. Öylece elinden gitmişti. Sanki biri içindeki tüm havayı çekmiş gibi hissetti ama yüzü aynı kaldı.

“Eğer bizimle gelerseniz, sizden bilgi alabiliriz. Ama önce duş almanız gerekiyor gibi.” Kramer eliyle yürümelelerini işaret etti. “Kısa bir yürüyüş yapmak sorun olmaz umarım. Benim temiz havaya ihtiyacım var.”

Will adamın peşinden gitti. “Burası neresi?”

“Burası bizim inziva yerlerimizden biri. Üyelerimiz çok nadir burada kalır ama bugünkü gibi acil bir durum olursa burası kullanılır.”

“Tıbbi tesisisiniz var mı?” Will’in aklındaki en önemli konu Emma’ydı.

“Evet ve yerleşke için epey büyük bir yer. Misafirimize çok iyi baktığınızı duydum. Çok takdir ettim. O bizim için çok değerli.”

“Gerçekten mi? Şaşırdım. Onu almak için tek bir kişi gönderdiniz ve size başka biri bilgi verdi. Çok değerli biri için yeterli değildi.”

Kramer tek kaşını kaldırdı. “Ah, ama siz buradasınız, değil mi?”

“Evet, ama bunun Emma’ya yararı ne? Eğer o bu kadar değerliyse, neden onun güvenliğini riske atınız?”

Kramer kahkaha attı. “İyi sorular. Sizi temin ederim ki hepsinin cevabını alacaksınız ama şimdi değil. Ancak şunu söyleyebilirim ki, bu bir testti ve siz geçtiniz.”

“Test mi?” Will’in sesi de öfkesi gibi yükselmişti.

Kramer küçük bir ofis binası gibi görünen binanın önünde durdu. “Tüm sorularınız cevaplanacak, Bay Davenport.” Cam bir kapıyı açtı. “Ama önce duş almanız, temiz kıyafetler giyinmeniz ve iyi bir yemek yemeniz gerekiyor.”

Will gözlerini kısarak Kramer’e baktı. Emma olmasa, hemen gider, arkasına bile bakmazdı. Ama bu kez, kapıdan geçti. Kramer de peşinden geçip yürümeye başladı. “Binada küçük dairelerimiz var. Dinlenmeniz için sizi bunlardan birine götüreceğim.” Asansörün önünde durdular. Asansörün içi maun renginde boyanmıştı ve hiçbir masraftan kaçınmamışlardı.

“Burası kimin?” diye sordu Will.

“Sabırsızsınız.” Kramer tekrar kahkaha attı. “Bu huyunuzu sevdim. Size beklemeniz söylendi ama kurallara uymuyorsunuz. Bazıları bunu kötü bir şey olarak görebilir. Ama ben bunu sizin ne istediğinizi bilen biri olmanıza bağlıyorum. Yolunuza hiçbir şeyin çıkmasına izin vermiyorsunuz.” Kramer dönüp Will’in gözlerinin içine baktı. “Bu sizin iyi bir özelliğiniz mi, Bay Davenport?”

Will başını dikip tek kaşını kaldırdı. “Ne istediğini bilen bir adam, neden bir şeyin onu durdurmasına izin versin ki?”

Asansör durunca kapılar açıldı. “Aynen öyle.” Kramer önden çıkıp loş bir ışıkla aydınlatılmış koridorda yürümeye başladı. Yerde zengin işlemeli bir halı, duvarlarda maun rengi paneller vardı. Duvarlardaki yağlı boyaların üzerine renkli ışıklar asılmıştı ve koridorun sonundaki pencere dışında tek ışık kaynağı bunlardı. Will tabloların televizyonda reklamını gördüğü ucuz şeyler olmadığını anlamıştı.

Kramer tahta panelli bir kapının önünde durdu. “Evet, bu çok iyi bir zellik. Ama akıllı bir adam neyin elinde olmadığını bilir ve gitmesine izin verir.”

Will’in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kramer’in gülümsemesi kaybolmuştu. “Bazıları bunu kötü bir özellik olarak görür. Bense bunu alışılımişın dışında düşünen, bir insanın özelliği olarak görmeyi tercih ederim. Ama yine de bu bir risktir.” Kramer kapıyı açınca Will daha önce kaldığı yerlerin hepsinden çok daha iyi olan bir daireye girdi. “Buradaki her şeyi kullanabilirsiniz. Ama biri sizi almaya gelene kadar burada kalmanızı rica ediyorum. Güvenlik gereği.”

“Tabii,” dedi Will. Alayını saklamıyordu.

“Eğer daha uzun zamana ihtiyaınız olmazsa, iki saat sonra birini göndereceğim.”

“İki saat çok uzun. Ben on dakikada kendime gelirim. Eğer resmi bir işse, on beş.”

Kramer gülümsedi. “Zeknızı duymuştum. İlginç geldi bana. Mutfak dolu ama başka bir şey isterseniz oda servisi yapan mutfak da var. Sıfırı tuşlamanız yeter.”

“Tam bir beş yıldıızlı otel.”

“Bizim yelerimiz böyle şeylere alışkınlar. Yatak odasında size uygun kıyafetler var. Tuvalet takımları banyoda. şimdilik yanınızdan ayrılıyorum. Birkaç saat içinde görüşürüz.” Kramer ıkınca Will boş dairede yalnız kaldı.

Will’in aklına hemen Emma geldi. Onu buna yeterince hazırlamadığını fark etti. Enıma’ya kendisini bir süre göre-

meyeceğini söylememiştir. Emma, Will'in kendisine gerçekte neden yardım ettiğini anlarsa nasıl tepki verecekti? Will'den nefret edecek miydi?

Will dikkatini daireye çevirdi. Oturma odasında modern eşyalar vardı. Duvarda büyük bir düz ekran televizyon asılıydı. Koyu renk mobilyalarla donatılmış mutfığa geçiliyordu oturma odasından. Tezgâhların üzeri granitti. Çelik mutfak eşyalarında hiç leke yoktu. Will bu beyaz eşyaların gösteriş için olduğunu düşündü. Burada kalacak kadar zengin birinin onları kullanma ihtimali çok düşüktü. Tezgâhın üzerinde meyve kâsesi vardı. Will bir elma alıp ısırды. Ne kadar acıktığını fark edince şaşırdı.

Çift pencerelere gitti. Uzaktan Black Hills görünüyordu. Güney Dakota'da oldukları açıktı. Emma'nın geleceği yer burası mıydı yoksa başka bir yere mi götüreceklerdi? Daha önce sormak aklına gelmemiştir.

Will koridorda ilerleyip misafir odasını geçti ve asıl yatak odasına geldi. Yatağı görünce yorgunluğunu hatırladı. Duş aldıktan sonra kısa bir uyku sözü verdi kendine. Banyo tabii ki mermer döşeliydi. Suyu ısıtmak için musluğu açtı. Demek ki zenginler böyle yaşıyorlardı.

Will üç günlük sakalıyla kendini zor tanıdı. Cehenneme gidip dönmüş gibiydi. Aslında öyleydi de. Tıraşı ve duşu bittikten sonra alarm kurarak çıplak halde yatağa girdi. Emma için endişelense de kendini suçlu da hissetse, hemen uykuya daldı.

Yirmi Birinci Bölüm

Will alarının sesiyle derin bir uykudan uyandı. Tamamen dolu olan gardıroptan bulduğu haki rengi bir pantolonu ve uzun kollu bir tişörtü giyindi. Birkaç dakika sonra ona eşlik edecek kişi geldi. Will'i binanın en üst katma çıkardı. Asansör yine benzer bir koridora açılmıştı. Will bu kadar zenginlikten iğrendiğini saklamaya çalıştı. Zengin insanlar açgözlülükleri ve birbirlerine gösteriş yapma meraklarıyla onu hep sinir ederlerdi. Yanındaki adam Will'i bir konferans salonuna götürdü. Odanın bir tarafı boydan boya camdı ve Black Hills'e bakıyordu. Manzara etkileyiciydi ama Will önündeki kocaman masada oturan üç takım elbiseli adamla daha çok ilgilenmişti.

"Bay Davenport. Bize katılın lütfen." Kramer ayağa kalkıp üç adamın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ama önce, aç mısınız? Kendinize bir şeyler alın." Duvar tarafında küçük bir büfe vardı.

“Hayır, teşekkürler. Sadece biraz kahve istiyorum.” Will kendine bir fincan alıp oturdu. “Beyler, şunu söylemem gerek ki ben böyle işlere alışkın değilim. İçimden bir ses bunun sıradan bir iş olmadığını söylüyor.”

“Çok zekice Bay Davenport. Ama sizi işe aldığımızda zeki olduğunuzu zaten biliyorduk.” Kramer ortada oturuyordu. Sağ tarafında orta yaşlı bir adam vardı. Adamın saçlarında yer yer grilikler vardı. Göz kenarları kırışmıştı. Dirseklerinden birini masaya dayamıştı ve yorgun gözlerle Will’e bakıyordu. Kramer’in sol tarafında ise sarı saçlı, yanık tenli daha genç bir adam vardı. Yanık teninin dışarıda çalışmaktan oluşmadığı belliydi. Will’e bir mankeni hatırlattı. Adamın durumla alakasız olduğu da açıktı. Will adamın neden orada olduğunu merak etti.

Kramer konuşurken önündeki dosyanın kenarıyla oynuyordu. “Size saldıran adamlarla karşılaşmanızdan söz edin bize.”

“Hangisinden?”

Kramer kaşlarını kaldırdı. Dirseklerini masaya dayamıştı. “Onlarla birden fazla mı karşılaştınız?”

“Misafirinizle tanıştığım gecedен beri mi?” Will de Emma’dan Kramer’in bahsettiği gibi bahsediyordu. “Sanırım dört kez karşılaştık.”

Adamların üçü de şaşırdı. Will genç olanın da birden konuyla ilgilenmeye başladığını fark etti.

Will sandalyesini geri itip bacak bacak üstüne attı. “Çocuğu sormamanıza şaşırdım.”

Kramer, “Çocuk bizi ilgilendirmiyor,” dedi ama genç olan çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. Onun farklı bir düşüncesi olduğu belliydi.

Will doğrudan Bay Manken’e baktı ve tek kaşını kaldırdı. “Peşimizdeki adamlar onu öldürdü.”

Genç adamın gözleri açıldı.

Kramer omuz silkti. “O bizi ilgilendirmiyor.”

“Ama bu hiç mantıklı değil.” Sağdaki adam araya girdi. “Planın bir parçası olamaz.”

Kramer dikkatini orta yaşlı adama verdi. “John, onu biz razdan konuşacağız.”

“Plan mı? Ne planı?” diye sordu Will.

Kramer, tekrar Will’e dönüp sandalyesine yaslandı. “Hepsinin zamanı var, Bay Davenport. Sorularınız cevaplanacak. Çocuk öldürüldü diyorsunuz. Nasıl oldu bu?”

“Hikâyeme başlamadan önce, bana arabalar dolusu silahlı adamla uğraşmak zorunda olduğumu neden en başından söylemediniz?”

Kramer iç çekerek ellerini birleştirdi. “Dürüst olmak gerekirse, Bay Davenport, hepsiyle karşılaşacağınızı hiç ummuyorduk. Görünüşe göre, bizim sandığımızdan daha ısrarcılar. Ama ben de John’la aynı fikirdeyim. Çocuğu öldürmeleri esas amaçlarıyla uyuşmuyor.”

“Yani sizce çocuğu kaçırmış olabilirler mi?”

“Hayır, daha çok alıkoydular diyebiliriz.”

“Sizin misafirinizi alıkoyduğunuz gibi mi?”

Kramer omuz silkti. “Öyle de denebilir. Çocuğun öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?”

“Adamlar geldiğinde, çocuğun annesi ve ben kamyonette değildik. Yol kenarındaki ağaçlara saklanmıştık. Kamyonet o sırada patladı.

“Yani çocuğun öldüğünü net olarak görmediniz?”

Will durup kahvesinden bir yudum aldı. Genç adamı izliyordu. Konuşmadan etkilenmemiş gibi yapmaya çalışıyordu, ama neredeyse rengi atmıştı. Will fincanı masaya koydu. “Hayır, ama çocuğun dışarı çıktığını da görmedik.”

Kramer’e dönerek, “Bir anlamı yok,” dedi John. “Adamlar onu asla öldürmezler. Davenport yalan söylüyor.”

Will omuz silkti. Konuşmadan sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu. “İsterseniz annesine sorun. Kamyonetin patladığını gördük, sonra da ormana gittik. İşte orada bizi öldürmeye çalıştılar.”

“*Seni* mi öldürmeye çalıştılar?” diye sordu John.

“Hayır. Onlarla bir sonraki sefer karşılaştığımızda içlerinden biri Emma’yı ölü istediklerini açıkça belirtti. Emma’nın başına ödül koyduklarını söyledi. Yani, ölüsü için ödül vardı.”

“Bu daha mantıklı. Kadını neden ölü istediklerini anlayabiliyorum. Ama çocuğun ölü olduğuna inanmıyorum. Çocuğu yıllardır canlı istiyorlar.” John mantıklı bir açıklama yapınca sakinleşti. Genç adamın da yüzünün rengi yerine gelmişti. Will olanları hiç anlayamıyordu. Birilerinin Jake’i neden istediğini anlayabiliyordu ama Emma’yı neden istiyorlardı?

“Neredeyse Emma’yı öldürmeyi başarıyorlardı,” dedi Kramer. Will bunun bir soru olduğunu anlamıştı.

“Şartlar bizim aleyhimizdeydi. Sekize birdik. O bir kişi bendim.”

“Ama siz yara almadan kurtuldunuz,” dedi genç adam alayla. Will’e bakarken gözlerini kısmıştı. Alayını saklamaya da çalışmıyordu.

Will tüm dikkatini adama vermişti. Gözleri kilitlendi. Will’in soğuk ve kızgın bakışı sonunda adamın gözlerini kaçırmasına neden oldu. “Daha önce de söylediğim gibi. Beni önceden uyarmanız iyi olurdu. Daha uygun bir plan yapabildirdim. Ama ben, uarmadığınız için, elimdekilerle ne yapabiliyorsam onu yaptım.”

“Buraya gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?” Genç adam sinsi bir şekilde sormuştu soruyu. “Son gününüz dündü.”

“Daha önce de söylediğim gibi, saldırıya uğradık. Kamyonet patladıktan sonra, bizi ormanda kovaladılar ve kaybolduk. Kadın seyahat edecek halde değildi. Oğlunun bir patlamada öldüğünü görmüştü.”

“Yola çıkmanız iki gün mü sürdü?”

“Yayaydık ve silahsızdık. Üstelik ormanda kaybolmuştuk. Misafiriniz üzüntüden bitmiş haldeydi. Hızlı ilerleyemedik.”

“Silahsız halde sekiz adamla nasıl baş edebildiniz?”

Will dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. Genç adama öfkeyle bakıyordu. “Bu konuşma bir yere varacak mı? Çünkü en son konuştuğumuzda, benim işimin onu canlı getirmek olduğu söylenmişti. Ki ben de onu canlı getirdim.”

Will tekrar geri yaslanıp omuz silkti. “Kadının biraz yaralı olduğu doğru ama başımıza gelenlerden sonra bu kadar ucuz atlattığına sevinmelisiniz.”

“Ama onu zamanında getirmediniz.” Genç adam gözlemini kısarak Will’e bakıyordu. “Şimdi bize çok yararı olacak.” Kramer’e dönüp dudak büktü. “Yine de kadının o olmadığını düşünüyorum.”

“Alex,” dedi Kramer. Sesi sertti. “Çoğu seninle aynı fikirde değil. Karşı taraf bile kadının o olduğuna inanıyor.”

Will göz ucuyla Alex’i izliyordu. Adam tam bir pislikti ama Will’i sinir eden başka bir şey daha vardı.

“Onu dört günde getirmeniz söylendi,” dedi Alex. “Bugün beşinci gün. Geç olmasaydı da, kadının durumunda çok zor olacaktı.”

“Ne zor olacaktı?” diye sordu Will. İçgüdüleri bir şeyler olduğunu haykırıyordu.

Kramer, “Alex,” diyerek araya girdi. “Sana daha önce defalarca söylediğim gibi, kaderi zorlayamazsın. Sen sadece kendi payına düşeni yapmaya çalışırsın.”

“Her zamanki gibi seninle aynı fikirde değilim Scott. Öylece bir şeylerin olmasını bekleyemeyiz. Bazen bizim bir şeylerin olmasını sağlamamız gerekir. Eğer beni daha önce dinleseydin, şimdi bu durumda olmazdık.”

“Alex...”

Alex kollarını göğsünde kavuşturup, huysuz bir çocuk gibi kaşlarını çatı. Emma için bu kadar potansiyel bir tehlike olmasaydı, Will onu eğlenceli bile bulabilirdi.

“Yani onu çok geç getirdiğimi mi söylüyorsunuz?” dedi Will. “Madem çok geçse, ne diye onu yine de buraya getirttiniz?”

“Çünkü hepimiz Alex’le aynı fikirde değiliz,” dedi Kramer. “Biz bekleyeceğiz.”

“Beklemek mi?” dedi Alex öfkeyle. “Tek yaptığın beklemek, Scott. Bizi bu çıkmaza beklemek getirdi.”

“Alex, senden başka kimse bir çıkmaz görmüyor.”

Will, “Tekrar soruyorum, bu konuşmanın bir anlamı var mı?” diyerek araya girdi. “Buraya bir gün geç geldi. Biraz eksik para alırım.”

“Eğer bu konuda bir şey söylemem gerekirse, sana hiç ödeme yapılmayacak,” dedi Alex.

“Alex,” Will güven verici bir şekilde gülümsedi. Bıçak gibi keskin bir ifadeyle Alex’in gözlerine bakıyordu. “Ben hiç para almamak için cehenneme gidip dönmedim. Ama haklısın. Son güne yetişemedim. O yüzden, eğer para ödemek istemezseniz, sizi anlarım. Ama ben gidersem, konuğunuz da yanımda götürürüm.”

“Tamam, tamam,” dedi Kramer elini havaya kaldırarak. “Bu çok saçma. Bay Davenport. Size tabii ki ödeme yapılacaktır. Sandığımızdan daha büyük iş oldu. Bu da bizi bir diğer konuya getiriyor.” Durup önündeki dosyayı açtı. “Dediğim gibi, bu iş bir testti. Ve siz tabii ki bu testi geçtiniz.” Yüzünde ciddi bir ifadeyle dosyaya baktı. “Bir şeyler değişiyor.”

Will birden üşüdüğünü hissetti. Korku hissi bir şarap gibi vücudunda yayılırken, Will’in kolundaki işaret sımsıcak olmuştu.

Kramer bunu fark etmiş görünmüyordu. “Yeni ve beklenmedik bir çağa giriyoruz. Şu andaki düzenimizde alışık olduğumuz özelliklerin dışında özellikleri olan ortaklar bulmamız gerekiyor. Sizin sahip olduğunuz özellikler gibi.” Kramer dosyaya baktı. “William Marcus Devanport. Yaş: Otuz iki. Doğum Yeri: Kansas City, Missouri. Meslek: Paralı Asker.”

“Paralı asker kötü çağrışımlar yapıyor,” dedi Will alayla. “Ben serbest güvenlik demeyi tercih ediyorum.”

“Lisans: Missouri Üniversitesi Tarih Bölümü. Birincilikle bitirilmiş.”

“Geçmiş düşmanınızın bir nedeni var mı?”

“Biraz dayanım. Bu özelliklerinizle gurur duyuyor olmalısınız.”

“Evet, tarih lisansım kariyer seçimimde çok etkili oldu.”

“Amerika Deniz Kuvvetleri Keşif Birliği’nde yedi yıl hizmet. Rütbesi E-6. Ordudan atıldı. Sebebi gizli.”

“Evet, size nedenini söyledim ama sonra sizi öldürmem gerekir,” dedi Will sırtarak. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmıyordu.

Kramer de güldü. “Bu tür bilgilere ulaşabilen bağlantılarımız olduğu için şanslıyız.” Ceketinin cebinden bir gözlük çıkarıp taktı. “Bir göreviniz kötü gitmiş. Üstünüzden gelen emre uymamışsınız. İşin içinde çocuklarla dolu bir okul varmış.” Başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden Will’e baktı. “Bunlar size tanıdık geliyor mu Bay Davenport?”

Will kahvesini sıkıca tuttu. Bardağın baskıdan nasıl kı-

ılmadığını merak ediyordu. Eğer Emma ona güvenmiyor olmasaydı, bu herifi yumruklayıp çıkardı. Ama bunun yerine ukala bir tavırla gülümseyip göz kırptı. “Dediğim gibi sizi öldürmem gerekirdi. Ama ne şanslısınız ki, bu haftalık adam öldürme kotamı doldurdum.”

“Okula girmemek konusunda doğrudan emir mi aldınız?”

Will sandalyesinde geri yaslanıp hissettiklerini saklayan bir tavır takındı. “Bana neden bu konuyu konuştuğumuzu söyleyin?”

Kramer gözlüklerini çıkarıp masaya koydu. “Sizi temin ederim ki, vakit ayırdığınıza değecek. Bay Davenport.”

“Bu olaydan önce çok başarılı bir askeri geçmişim vardı. İlginç ve çok geniş çaplı bir kariyerdi. Beni bu yüzden işe almadınız mı, Bay Kramer? Bunu konuşmanın ne faydası olduğunu anlayamıyorum.”

Kramer sandalyesinde geri yaslandı. Dirseklerini koltuk kenarlarına dayayıp parmaklarını birleştirdi. “Daha önce de söylediğim gibi, ne istediğini bilen ve yoluna bir şey çıkmasına izin vermeyen birisiniz. Bu olaydan önce, gaddarlık konusunda ününüz varmış. Okulla ilgili olaydaki sorun bu mu?”

Will bu anısını hatırlayınca içinden ezilip büzüldü. Son üç yıldır bunu unutmak için elinden geleni yapıyordu. “O bölgede, yüksek mevkideki teröristlerden birinin olduğuna dair bir istihbarat aldım. Onları şaşırtabileceğimize inanıyordum. İçeri girip adamı alır, hiçbir sivile zarar vermeyiz sanı-

yordum. Yanılmışım.” Kendisini de şaşırtacak derecede normal konuşmuştu. Gayet mantıklı, gayet akla yatkın birkaç cümleyle açıklamıştı. Keşke bu cümleler anılarındaki çılgınları da susturabilselerdi.”

“Askeri mahkemede yargılandınız, değil mi?”

Will iç çekti. Bunların bir anlamı yoktu. “Sizde bu bilgilerin hepsi var. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

“Size doğrudan verilen emirlere uymadığınız aklınıza geldi mi hiç?”

Will’in yüzü sertleşti. “İşin sonunda kazanacaklarımızın, bu riski almaya değeceğini inanmıştım.”

“Harika.” Kramer’in yüzü parladı.

Will kaşlarını kaldırdı. “Harika mı? Onlarca çocuğun öldürülmesi harika mı?”

“Hayır, çocukların hayatlarını kaybetmesi çok talihsiz bir olay olmuş. Peki aradığınız kişiyi yakaladınız mı?”

“Evet.”

“Siz bir hedef seçtiniz ve arkasından gittiniz. Tam bizim aradığımız özellikteki adamın yapacağı bir şey bu. Kurallardan daha büyük düşünen bir adama ihtiyacımız var. Bir amacı olan ve sonucu ne olursa olsun o amaca ulaşan birini istiyoruz. Sonuç süreci aklar.”

“Kırk çocuk hayatını kaybetmiş olsa da mı?”

“Amacınıza ulaşmıştınız. Sizin aradığınız kişi kaç adamı, kaç kadını, kaç çocuğu öldürmüştü? Yirmi? Kırk? Yüz? Binlerce?”

Will başını iki yana salladı. “Ciddi olamazsınız.”

“Gayet ciddiym.” Kramer’in gözlerindeki parıltı Will’e onun ciddi olduğunu gösteriyordu. “Sizin yeteneklerinizin örgütümüz için faydalı olacağına inanıyoruz.”

“Bir sürü çocuğu yaktığım için mi beni işe aldığınızı söylüyorsunuz? Siz nasıl bir örgütsünüz?” Will’in midesi bulanıyordu. Böyle korkunç bir suç işlemesi zaten yeterince kötüydü. Bir de bu adam yaptığı şeyi takdir ediyordu. Bu adamların onu istediğini düşününce tüyleri diken diken oldu. Üstelik Emma’yı isteme nedenlerini hâlâ bilmiyordu.

“Sizin çalışmak isteyeceğiniz bir örgüt.” dedi Kramer. “Başkanımız misafirimizle buluşmak için bu akşam gelecek. Sizinle de tanışmak isteyecektir. İşinizin detaylarını o anlatır. Sanırım buradaki işimiz bitti.”

Kramer dosyayı kapadı ama Alex elini masaya koydu. “Henüz değil. Ben neden kadını buraya getirmesinin bu kadar zaman aldığını bilmek istiyorum.”

Kramer, Alex’e döndü. “O konu kapandı.”

“Ben tatmin olmadım.” Alex parmaklarıyla masaya vuruyordu.

Will tek kaşını kaldırıp bekledi.

“Teksas’tan Güney Dakota’ya arabayla iki gün sürer. değil mi? Siz beş günde geldiniz. Matematik tutmuyor. Ama tabii siz tarihçisiniz. Belki matematiğiniz iyi değildir.”

Will adamın kafasını koparmakta sakınca görmüyordu. Kolay bir işti de. Ama dışarıdan etkilenmemiş gibi duruyordu. “Alex, bazı dolambaçlı yollardan geçmemiz gerekti. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Hani gitmen

gereken yolda karşına bir engel çıkar da gidemezsin, sonra uzun yoldan gidersin ya? İçi M16'yla silahlanmış adamlarla dolu bir grup SUV çıktı da karşımıza. Bana kadının canlı istendiği söylenmişti. Ben de bunun için elimden geleni yaptım. Bazen saklanmamız, bazen geri çekilmemiz, birkaç kez de ciddi anlamda silahlı çatışmaya girmemiz gerekti. Tüm bunlar içinde birkaç gün ekstra gerekti. Özür dilerim.”

Alex memnun olmuşa benzemiyordu ama sessiz kaldı.

Kramer boğazını temizledi. “Bay Davenport, eminim son birkaç gündür yorulmuşsunuzdur. Şimdi sizi dairenize geri yollayacağız. Bay Warren’la ne zaman buluşacağınızı size bildiririz.”

Will aklında bir sürü düşünceyle odadan çıktı. Emma’ya ihtiyaçları var gibiydi, ama Alex, Emma’nın “o” olmadığını söylemişti. Bu ne demekti ve Emma’nın omzundaki işaretle alakası var mıydı? Alex, Will’le Emma’nın arasında olanları öğrenirse ne olurdu?

Alex tehlikeliydi.

Endişelenmek enerji kaybettiriyordu ama Will’in aklı dinlenmeyi reddediyordu. Will’in korumaya çalıştığı aklına bir kanser gibi yayılıyordu. Hepsini geçip Emma’ya gitmek, onun güvende olduğunu bilmek istiyordu. Ama sadece beklemesi gerekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Emma bacağındaki ağrıyla uyandı. Gözlerini panikle açtı ve bir hastane yatağında olduğunu fark edince etrafı incelemek için başını çevirdi. Odanın köşesinde bir hemşire sandalyede oturmuş bir şeyler yazıyordu. Yatağın tepesinde serum vardı. Bir sürü torba asılıydı.

“Will nerede?” diye sordu. Sesi boğazından bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Genç kadın gülümseyerek başını kaldırdı. “Ah, uyanmışsınız.” Kalemını bırakıp Emma’nın yanına geldi ve stetoskopunu taktı. “Ağrınız var mı?” Soğuk metali Emma’nın göğsüne koydu.

“Bacaklarım yanıyor,” diye inledi Emma. Elini bacağına uzattı ama hemşire elini tuttu.

“Normaldir. Acınız için ilaç verebilirim. Siz dokunmayın. Dikişlerinizi açabilirsiniz.”

“Will nerede?”

Hemşire steteskopu kulağından çıkarıp dosyaya bir şeyler yazdı. “Kim?”

“Will. Will nerede?”

Kadının kafası karışmış gibiydi. “Üzgünüm. Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Emma’nın ilaçlar yüzünden, başı ağrıyordu ve aklı karmakarışık. “Beni buraya getiren adam. O nerede?” Sesi panikle yükselmişti.

Hemşire, Emma’nın koluna yavaşça vurdu. “Üzgünüm. O kişinin kim olduğunu bilmiyorum ama sakın olmalısınız. Vücudunuz yeterince stres çekmiş.”

“Will’i istiyorum.” Zihnindeki sisli karmaşaya rağmen, Will’in kendisini gönüllü olarak bırakmayacağını biliyordu. Hemşire neden onun kim olduğunu bilmiyordu ki?

“Emmanuella, Will’in kim olduğunu bilmiyorum ama senin için öğrenmeye çalışırım.”

Emma’nın kalbinde panik başlayıp vahşi bir alev gibi yayıldı. Alevler zaten az olan kontrolünü de yutuyordu. Hemşire onun gerçek adını biliyordu. “Neden bana Emmanuella dedin?” Monitör hızla ötmeye başladı.

“Emmanuella...” Hemşirenin sesi panikle yükselmişti.

“Bana o isimle seslenmeyi bırak!” Emma yatakta doğruldu. Bacaklarına ve tüm vücuduna ağrı girdi. Nefes nefese kaldı. Zihni karmaya başlıyordu. Geçmesi için derin nefes aldı. Serum kablosunu çekti. Buradan çıkması gerekiyordu. Will’i bulmalıydı.

Hemşire bir çağrı düğmesine bastı. “Burada yardıma ih-

tiyacım var.” Emma’nın kolunu tutup onu durdurmaya çalıştı. “Emmanuella uzan. Daha yeni ameliyat oldun!”

“Bırak beni!” Emma kadının elinden kurtulup bacaklarındaki battaniyeyi attı. Sol baldırında kalın bir bandaj vardı.

Koyu renk üniforma giyinmiş iki adam odaya daldı. Bir tanesi hemşirenin yanına, diğeri karşı tarafa geçti. Hemşire hemen duvar tarafına geçti. İki adam Emma’yı kollarından tutup geri yatmaya zorladılar.

Emma kurtulmaya çalıştı ama adamlar onu omuzlarından ve kalçalarından yatağa tutturmuşlardı. Debelenince, sol bacağına ağrı saplandı. Bilincini kaybetmesine neden olacak kadar kuvvetli bir ağrıydı.

“Emmanuella, sakın olman gerek!” diye bağırdı hemşire. “Kendine zarar vereceksin!”

“Bana öyle seslenmeyi bırak! *Will!*” diyerek çığlık attı Emma.

Hemşire, Emma’nın elini tuttu. Emma hemen elini çekip aldı.

“Sabit tutun! Kendine zarar vermeden, ona bu sakinleştiriciyi vermem gerek.”

Adamlardan biri Emma’yı kollarından ve göğsünden tutup yatağa bastırdı. Emma göğsündeki baskı yüzünden nefes alamıyordu. Zaten yükselmekte olan sinir bozukluğu iyice artıyordu. Damarlarına buz gibi bir şey girdi. Her şey kararana kadar zihnini koyu bir bulut kapladı.

Will okulun girişinde duruyordu. Ekibi yanından geçip karanlık koridorlarda ilerlemeye başlamışlardı. Koridorlardaki tek ışık, sınıfların kapılarındaki küçük camlardan geliyordu. Çocuklar sınıflarda ders çalışıyordu. Bir saat sonra okuldan çıkacakları için heyecanlıydılar. Will'in içeri girip çıkması için yeterince vakit var demekti. Raporlar ona teröristin üst katta olduğunu söylemişti. Harika; pislik herif çocukları kalkan olarak kullanıyordu. Bu durum yanlış bir şekilde kendini güvende hissetmesine neden oluyordu. Kimse onu yakalamak için çocukların hayatını riske atmazdı.

Lanet herif yanılıyordu.

Will, adamlara iki parmağıyla işaret verip koridordan ilerlemelerini söyledi. Şaşırtma avantajı ondaydı ve bunu kullanmayı planlıyordu. Üstleri ona beklemelerini söylemişlerdi ama zaten beklemek konusunda nam salmışlardı. Teorik tartışmalarıyla saatler kaybediyorlardı. Klimalı odada, rahat koltuklarında oturup PowerPoint sunumlara ve senaryolara bakmak kolaydı. Will ve adamlarının böyle bir lüksü yoktu. Onlar yüz otuz derece sıcakta eriyor, bu pislik herifin yaptıklarıyla karşı karşıya kalıyorlardı. Will kaç teröristin kaçtığını görmüştü? *Bu* adam kaç kez kaçmıştı? Will beklemekten yorulmuştu.

Koridorlar oldukça sessizdi. Çocuk dolu bir okul için beklenmedik bir şeydi ama öğle yemeğinden sonraki saatteydiler ve günün en sıcak zamanıydı. Herkes uyuşmuştu, baskın için bu saati seçmesinin bir nedeni de buydu. Will'in ekibi üst kata giden kapı aralığına geçtiler. Kapıyı kuşatmış-

lardı. Will geride kalmış, arkayı kontrol ediyordu. Adamlar onun işaretini bekliyorlardı. Will'in sırtından aniden soğuk bir ter boşandı. Bir şeyler yanıştı. Nedenini bulmak için bir an durdu. Adamları onun hareketini bekliyorlardı. Sorunu bulamayınca Will işaret verdi. Adamlardan biri kapıyı açınca, koridorda büyük bir patlama oldu. Will koridorda birkaç metre uçup sırtüstü yere düştü. Birkaç saniye sonra kendine gelip ayağa kalktı. Ekibinin yarısı ölmüştü. Koridorun sonunda bir ateş topu vardı. Sağ kalan adamlar kafası karışık bir haldeydiler. Will onlara çocukları dışarı çıkarmalarını emretti.

İçerideki kara duman çocukların çığlıklarına karışmıştı. Will gördüğü ilk kapının koluna sarıldı ama kilitliydi. Kapıdaki pencereden içeri baktı. Küçük vücutlar sınıfın ortasında toplanmışlardı. Kapıya vurup açtırmaya çalıştı. Sonra diğer kapıya gitti. O da kilitliydi. M4 silahını doğrultup kapı koluna ateş etti. Tahta kapı kırılınca Will içeri girip sınırlı Arapçasıyla bağırdı. "*Ekroj halan!*"

Çocuklar ağlayıp öksürerek koridorda koşmaya başladılar.

Will dışarı çıkmak zorunda kalmadan önce, sadece iki sınıfı boşaltabilmişti ama adamlarının diğer sınıfları boşalttığını bildiği için rahattı. Okul girişine gelince ciğerlerine temiz hava doldu. Öksürmeye başladı. Kulaklarını çığlıklar doldurdu. Okulun yan tarafına koştu. İlk katın pencerelerinde küçük çocuklar vardı. Will rahatlayarak iç çekti. Sonra çocukların yarı açık bir camın arkasında sıkıştıklarını gördü ve

onlara doğru koşmaya başladı. Çocukların korku içindeki yüzleri cama yapışmıştı. Sonra bir şeyler olacağını hissetti. Bir saniye sonra da ikinci patlama oldu. Camlar ve duvarın bir kısmı patladı. Alevler, çığlıkları yutup götürdü.

Will zil sesiyle uykusundan uyandı. Kanepede televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Ellerini saçında gezdirip sakinleşebilmek için derin nefesler aldı. Birkaç saniye sonra mutfaktaki telefonun çaldığını fark etti.

“Alo?”

“Bay Davenport.” Kramer telefundaydı. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizden biraz değişik bir isteğim var.”

Will sakinleşip dinlemeye çalıştı. “Efendim?”

“Misafirimiz sizi sorup duruyor. Sizi bunun için rahatsız etmek istemezdik ama kadın kendine zarar verebilir. Tıbbi görevliler birkaç kez sakinleştirici yaptılar ama kendine gelir gelmez sizi sormaya başlıyor. Onu görmek ister misiniz? Sürekli sizi sorduğu için belki siz onu işbirliğine ikna edebilirsiniz. Görevliler kadının kendisine daha fazla zarar vermesinden korkuyorlar.”

Will’in soluğu kesildi. Bir süre cevap veremedi.

Kramer bu sessizliği yanlış anladı. “Bunun alışılmadık bir şey olduğunun farkındayım ama bunun özel bir durum olduğuna emin olabilirsiniz.”

“Hayır, sorun değil.” Will kendine gelmek için başını iki yana salladı. “Onunla görüşebilirim.”

“Birazdan sizi almaya birisi gelecek.”

Will tıp binasına kadar kendisine eşlik edecek adam gelene kadar odada dolanıp durdu. Binadan çıktıklarında güneş tepedeydi ve hava ısınmıştı. Uzun kollu tişörtün içinde terliyordu. Yürürken kollarını kıvırdı. Endişesini saklamaya çalışıyordu.

Binaya vardıklarında, asansörle ikinci kata çıktılar. Kapılar açılır açılmaz Will, Emma'nın ılgıklarını duydu; ona sesleniyordu. Odaya yaklaşırken adımlarını yavaşlatmaya çalıştı. Hangi odanın Emma'nın olduğunu sormasına gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Emma'nın yatağının yanına yaklaşırken, etkilenmiş gibi görünmemeye çalışıyordu. Ama Emma'yı görünce, öyle bir şans kalmamıştı. Yatağın iki tarafında kendisini tutan iki adamla savaşıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama Will'i görünce rahatladı. Will yanma gidince adam uzaklaştı.

"Will," dedi Emma kulak tırmalayıcı bir sesle.

Emma'nın kollarına baktı. "Neden bağlı?" diye sordu. Sonra bağları çözmeye başladı.

"Kendine zarar veriyordu. Onu korumak için yaptık."

Will, Emma'nın sol kolunu açınca, kadın hızla doğrulup onun tişörtüne yapıştı. Will öfke ve utançtan yanıyordu. Emma bir yatağa bağlı ve korku içindeyken, o lüks bir dairede uyuyordu.

Emma'nın elini tişörtünden çekip kendi eline aldı. "Diğer tarafına geçip seni çözeceğim," diye Emma'nın kulağına fısıldadı.

Emma'nın çaresizce bakan gözleri emin olabilmek için

Will'in yüzünü inceledi. Will diğer tarafa geçip o taraftaki bağı çözmeye çalıştı.

Emma özgür kalınca, Will'in boynuna sarılıp onu da yatağa çekti. "Neredeydin?"

Will kararsızlık içinde durdu ama Emma'nın ona ihtiyaç duyması ağır bastı. Yatağın yanına oturup Emma'yı kollarına aldı. Saçını okşamaya başladı. "Şştt, tamam. Şimdi buradayım."

"Hemşire senin kim olduğunu bilmiyordu. Neden?"

"Bilmiyorum. Şimdi buradayım."

"Lütfen, beni bırakma."

"Bırakmayacağım." *Onlar beni bırakmaya zorlayana kadar.* Kramer'in, Will'in Emma'yla bir ilişkisi olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Sonra ne olacaktı? "Emma, uzan. Olur mu? Bacağını inciteceksin."

"Hayır. Gitmek istiyorum. Şimdi."

Will yüzünü onun saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Midesine ağrı girmişti. "Vuruldu ve neredeyse ölüyordun. Burada sana bakıyorlar. Henüz ayrılamazsın."

Emma geri çekilip Will'in yüzüne baktı. Gözlerinde korku vardı. "Benim gerçek adımlı biliyorlar Will. Onlara sen mi söyledin?"

"Hayır."

"O zaman nereden biliyorlar?"

"Bilmiyorum."

Emma başını iki yana salladı. "Burada kalamam. Jake'i bulmam lazım."

“Emma, mantıklı ol.” Sesini alçalttı. “Neredeyse ölüyordun. Şimdi çıksan bile, Jake’i bu durumda bulamazsın.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Emma.

Emma’nın korkusunu kabullenmesi Will’i şaşırttı. *Bana güveniyor.* Will boğazını temizledi. Ona ihanet ettiğini belli etmek istemiyordu. “Ben senin yanında kalacağım, tamam mı?”

Emma’nın dudağı titredi. “Teşekkürler.”

Will onun yatağı uzanmasına yardım edip yanına oturdu. Eli elindeydi. Emma gözlerini kapatıp uykuya daldı. Will, onun göğsünün kalkıp inmesini izledi. Bininci kez bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Emma uyanınca elinin boşta olduğunu fark etti. Yeniden panikledi. Ta ki Will’i görene kadar.

“Will? Neredeyiz?”

Will iç çekip, Emma’nın elini sıkıca tuttu. Çenesini sıkı-mıştı. “Senin güvende olduğun bir yerdeyiz.”

“Ben güvende hissetmiyorum.”

“Biliyorum. Bunun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım.” Birden gözleri karardı. “Emma, ne olursa olsun, ne duyarsan duy, bir şeyi iyi bilmen gerekiyor.”

“Ne?” Emma korkuyla tereddüt etmişti. Bilmek istediğinden emin değildi.

“Tanıştığımızda, tamamen iyi niyetli değildim belki. Ama niyetlerim değişti. *Ben* değiştim.” Durup derin bir nefes

verdi. Bir an için gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında endişe ve korku dolu bakıyordu. “Sen benim daha iyi bir insan olabileceğimi düşünmeme neden oldun. Ve sen... ben bunu yapamazdım. Ama sonra... yine de yaptım. Çok üzgünüm.”

“Will, mantıklı şeyler söylemiyorsun.”

“Biliyorum.” Adam tekrar gözlerini kapadı. Yüzü gerilmişti. “Bunların hiçbirisi mantıklı değil.”

Bu konuşan, tanıdığı kendine güvenen ve kontrollü Will değildi. Ve bu durum Emma’yı korkutuyordu. O anda elinde olan tek şey Will’di. Onu kaybetmeyi de kaldıramazdı. Emma elini iyice sıkıp tırnaklarını Will’in avucuna geçirdi. “Sorun değil, Will. Ne dediğini hatırlıyor musun? Geçmişte ne yaptığımız önemli değil. Şimdi bambaşka insanlarız.”

Will başını iki yana salladı. “Keşke o kadar kolay olsaydı,” diye fısıldadı. Gözleri parıldıyordu. “Benim ne yaptığımı bilmiyorsun. Bunu bile bilmeden beni nasıl kabul edebilirsin?”

“Çünkü seni, gerçek seni tanıyorum. Bunu sende uzun zaman önce gördüm Will.”

Will ayağa kalkıp, Emma’nın üzerine eğildi. Gözlerinin içine bakıyordu. Sonra onu korkutacak kadar yoğun bir duyguyla öptü. “Emma, seni seviyorum.”

Emma hayretle soluğunu tuttu. Bu Will’den duymayı beklediği en son şeydi. Emma cevap veremeden önce, arkalarından biri öksürdü. “Bu durum işleri biraz değiştirir.”

Will dondu. Emma’nın elini daha sıkı tutuyordu. Emma dönüp kapıda duran adama baktı.

Adamlar birbirlerine bakakaldılar. Sonra yabancı adam yatağın kenarına gelip Emma'ya gülümsedi. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Emmanuella, henüz sizinle tanışma zevkine ulaşamadım. Ben Scott Kramer." Adam elini uzattı.

Emma adamın elini sıkmadı. Will burada güvende olduğunu söylemişti ama Emma ormanda daha çok güvende hissetmişti. En azından orada silahı vardı. "Siz benim gerçek adımlı nereden biliyorsunuz?"

"Sizin hakkınızda çok şey biliyorum."

Emma'nın vücudu gerildi. Bacağına dalga dalga ağrı yayılıyordu. Kalp monitörü ötmeye başlamıştı. *Bu sözcükleri daha önce de duymuştum.*

Will doğrulup omuzlarını dikleştirdi. "Emma denilmesini tercih ediyor." Ses tonunda meydan okuma vardı.

Kramer bir Emma'ya bir Will'e baktı. Gözleri soğuktu. "Anladım. Personelle bildiririm. Bay Davenport, sizinle koridorda bir saniye konuşabilir miyiz lütfen?" Başını Emma'ya doğru eğdi. "Hemen dönecek." Odadan çıktı.

"Will neler oluyor? Kim bu?" Cevaplarını alabilmek için onun yüzüne baktı ama daha fazla soruyla karşılaştı. Will'in alını endişeyle kırırmıştı.

Will, Emma'nın yanağını öptü. "Merak etme. Hemen döneceğim."

Hemşire elinde bir şırıngayla yatağın yanına geldi. Will kadının kolunu yakaladı. "Ben dışarıdayken ona bir şey vermeye kalkma. Yoksa pişman olursun."

Will cezasını duymak için koridora çıktı. Kramer ellerini arkasında kavuşturmuş koridorun sonunda bekliyordu. Adam uzaktan görünen Black Hills'e bakarken, Will onun manzaraya bakmaktan çok bir sonraki hamlesini düşündüğünden şüphelendi. Savunmaya geçerek adamın yanına gitti. Kendini bu adama asla ezdirtmeyecekti.

"Dürüst olmak gerekirse, bu yeni gelişmeyle ilgili ne yapacağımdan emin değilim." Kramer manzaraya bakmaya devam ediyordu. "Düşününce, çok mantıklı geliyor. Kader ağlarım bir şekilde örüyor mutlaka."

Will adamın neden bahsettiğini anlayamıyordu. Sessiz kaldı.

Kramer, Will'in sol koluna baktı. İşaret tamamen ortadaydı.

Will adamın nereye baktığını anlayınca ürperdi. Kaderlerini belirleyen Emma'yla kalması değil, kolundaki işaretti.

"Bay Warren'ın bu gece sizinle konuşması gerek. Eğer isterseniz o zamana kadar misafirimizle kalabilirsiniz." Kramer durup Will'in gözlerinin içine baktı. "Tabii isterseniz."

Will'in beklediği şey bu değildi. Kendine gelmeye çalışarak durdu. "Teşekkürler."

"Bu geceden sonra ne olacağından emin değilim ama bu öğleden sonra sizin." Kramer şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Çok da beklediğimiz bir şey değildi bu." Kramer kapının yanında bekleyen adamlara gitti. Will de peşindeydi.

"Bay Davenport, Bayan Thompson'la kalacak. Gitme-

sine izin yok. İhtiyacı olan her şeyi sağlayın.” Tek kaşını kaldırdı. “Tabii mantıklı olduğu sürece.”

“Benim bir AK-47 isteyeceğimden mi korkuyorsunuz?”

“Aklıma gelmedi değil.”

Will’in de aklına gelmişti.

“Bay Davenport, bir şey daha var. Onu koruma isteğini anlıyorum. Hatta sandığınızdan daha çok anlıyorum ama sivil personeli korkutmazsanız çok sevinirim.”

“Emma’ya zarar vermedikleri sürece, korkmalarına gerek yok.”

Will korumaların yanından geçip odaya girdi. Hemşire yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Kapı sesini duyunca başını kaldırdı. Will’i görünce yüzünde panik oluştu.

“Ona bir şey verdin mi?”

“Hayır.”

“Daha önce ne veriyordun?”

“Ağrı kesici.”

Emma, Will’in elini tutunca, adamın yüzü yumuşadı. “Ağrın için ilaç ister misin?”

Emma kafası karışık bir halde gözlerini kıstı. “Hayır.”

Will hemşireye döndü. “O zaman çık.”

Hemşirenin ağzı açık kaldı. “Ama ona bakmam gerek.”

“Saat başı gelip durumunu kontrol edersin. Şimdi çık.”

Hemşire dosyayı alıp, hızla çıktı.

“Will, neler oluyor?” Emma’nın sesi panikle yükselmişti. Will’in elini sıkıyordu.

“Emma sana söylemem gereken bir şey var. Sana yardım etmemin gerçek nedeni.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Will yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Emma'nın elini tutup gözlerini kapadı. "Emma, ben senin sandığın kişi değilim."

"Will?" Emma kendi kendine sakin kalmasını söylüyordu ama endişeden tüyleri diken diken olmuştu. Ona ne söyleyecekti ki?

Will pişmanlıkla bakan gözlerini açtı. Dirseklerini yatağa dayamıştı. Emma'nın elini hâlâ sıkıca tutuyordu.

Emma kendisine yanındakinin Will olduğunu hatırlatıyordu. Bir hafta önce tanıştığı Will değil, onu birçok kez kurtarmak için hayatını riske atan Will'di. Kötü ne yapmış olabilirdi ki? "Sorun değil, Will. Aslında, umurumda da değil. Geçmişlerimizi unutup geleceğe bakabiliriz. Sadece üçümüz oluruz. Jake'i aldığımızda."

Will yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Keşke o kadar kolay olsaydı." Durdu. "Emma, ben daha önceleri iyi bir adam değildim."

Emma başını iki yana salladı. Gözleri batıyordu. “Will, eskiden kim olduğun umurumda değil, beni şu anda kim olduğun ilgilendiriyor.”

“Emma, bilmen gerek.”

“Neden?”

Will yüzünü buruşturdu. “Çünkü eğer ben sana söylemezsem, Kramer ve adamları söyleyecek.”

“Kramer kim?”

Will derin bir nefes aldı. “Benim pek bilmediğim bir örgüt için çalışıyor.” Durup, Emma’nın gözlerine baktı. “Beni bir iş için tuttular.”

Emma gerilip bacağına çekti. Acıyı umursamamaya çalışıyordu. Soracağı soru her şeyi değiştirebilirdi. “İşin neydi?”

“Emma, bana güveniyor musun?”

Emma’nın sesi sertleşti. “Sorumu cevaplamadın Will.”

“Önce sen benimkini cevapla. Bana güveniyor musun?”

Will kendini Emma’ya birçok kez kanıtlamıştı ama Emma ona güvenebilir miydi? Will’in yüzünü inceledi. Adam dudaklarını kararlı bir şekilde kapamıştı. Gözleri anlayışlı olması için Emma’ya yalvarıyordu. Emma kalbini sertleştirdi. Kırılmaya hazırladı. “Evet,” diye yalan söyledi.

“İşim seni bulmaktır.”

Emma’nın yüzü ifadesiz kaldı ama monitördeki ses onu ele verdi. Emma uzanıp kabloyu çekti. “Neden?”

“Bilmiyordum. Sadece seni bulup Güney Dakota’da birine getirecektim.”

“Kramer’e mi?”

“Evet.”

Emma elini Will’in elinden çekti. “Beni öldürecekler mi?”

“Tanrım, Emma. hayır. Sana zarar vermeyecekler. Seni canlı istediler. Sana zarar vereceklerine inansam, seni buraya getirir miydin?”

Emma bir gün önce, Will’in böyle bir şey yapmayacağına yemin edebilirdi. Şimdi ise emin değildi. “Neden beni istediler? Jake’i de istediler mi?”

“Hayır, onu istemediler. Seninle tanıştıktan sonra ben de buna şaşırdım. Neden Jake’i istemediler ki? Sanki asıl onu istemeleri gerekiyordu. Ama onlar sadece seni istediler.”

Jake’i istemediler. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Emma’nın gözleri korkuyla açıldı. “Jake’in durumuyla bir alakan var mı?”

“Hayır! Sana da ona da asla zarar vermezdim. Yemin ediyorum.”

“Buna nasıl inanacağım? Beni buraya sen getirdin!” Gözlerini yakan yaşları geri itti. Gözyaşlarının ona bir yararı yoktu. Cevaplara ihtiyacı vardı. “Başından beri beni buraya getirmeye mi çalışıyordun?”

“Evet.” Will durdu. “Ama Kansas’ta fikrimi değiştirdim. Güney Dakota yerine Colorado’ya gittiğimizde, zaman kazanmaya çalışıyordum.”

“Ama Jake kaçırıldığı sabah Güney Dakota’ya gittiğimizi söylemiştin.”

Will başını iki yana salladı. "Senden kurtulursam hayatımın normale döneceğine dair delice bir fikre kapılmıştım. Sen beni korkutuyordun. Bana hayatımın farklı olabileceğini düşündürüyordun ama bununla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Ama seni onlara veremezdin. O sabah, o kararı verdiğim anda pişman olmuşum."

"Ama beni yine de buraya getirdin, Will. Sana nasıl güvenebilirim?"

"Seni buraya getirmek istemedim ama getirmesem ölecektin."

"Neden beni istiyorlar?" diye sordu Emma. Sesi sertti.

"Bilmiyorum. Henüz anlayamadım." İoleyerek elini saçlarında gezdirdi. "Seni canlı istediklerini biliyordum. Bu konuda çok nettiler. O yüzden, sen vurulup hastalanınca, seni getirebileceğim tek güvenli yer burası kaldı. Adamlarda para olduğunu ve seni koruyacak kadar güçlü olduklarını biliyordum. Seni hastaneye götürsem, Jake'i alan adamlar seni bulup işlerini bitirirlerdi. Seni öldüreceklerdi." Gözleri buğulandı. "Tek seçeneğim buydu."

Emma, Will'in kendisi için yaptıklarını, hayatını nasıl riske attığını düşündü. Hepsi gösteriş için miydi? Emma'yı önemseydiği için mi öyle yapmıştı yoksa para aldığı için mi? Ormanda ağaçlara tırmandığı sırada Will'in yüzünde gördüğü endişeyi düşündü. Emma'nın vurulduğunu anladığında gözlerinde oluşan endişeyi. Jake'den sonra ona nasıl baktığını.

"Bana inanıyor musun?" dedi Will fısıldayarak.

Emma, Will'in yüzündeki sadakati şimdi bile görebiliyordu. Emma'yı buraya getirmiş olması, işini yaptığı anlamına geliyor muydu? O zaman neden burada onunla birlikteydi? "Evet." Delilik olabilirdi, ama Emma inanıyordu.

"Benden nefret ediyor musun?"

Başını belli belirsiz bir şekilde iki yana salladı. "Hayır." Emma ihanete uğramış hissediyordu ve Will'e tamamen güvenmiyordu ama kalbine bakınca, nefret göremiyordu.

Will, Emma'nın elini tutup rahatlayarak gözlerini kapadı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Emma. "Beni neden istediklerini gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman nasıl öğreneceğiz?"

"Bilmiyorum ama bu gece cevap alabileceğimi umuyorum. Örgütün başkanıyla buluşacağım."

"Yani, beklememiz mi gerekiyor?"

"Şu anda tek seçeneğimiz o."

"Hayır, değil. Hemen şimdi gidebiliriz."

Will suçluluk hissine kapıldı ama yüzünü maskeleyerek için hemen kaşlarını çattı. "Emma, bunu zaten konuştuk. Hastaneden çıkamayacak kadar hastasın. Daha iyi olana kadar kalmalısın."

"Çıkamam değil mi? Ama bacağım yüzünden değil, buna izin vermedikleri için çıkamam "

Will bakışlarını kaçırıp çenesini sıktı. "Evet."

Emma başını çevirdi. Yine incinmişti. Will'in söylediği

her şey doğru olsa da, onu bu hapishaneye kendisi getirmişti. Ama o anda tek müttefiki Will'di. Tek başına ve yatağa bağlı olmak onu korkutuyordu. "Akşama kadar benimle kalacak mısın?"

"Emma, beni zorlamazlarsa seni asla bırakmam."

Emma, Will'in yüzüne dikkatle baktı. "Peki, seni zorlayacaklar mı?"

Will tereddüt etti. "Zamanı gelince evet. Ama şimdi değil. Kramer, başkanla görüşene kadar burada kalabileceğime söz verdi."

Bu da demek oluyordu ki Emma bir şeyler öğrenebilmek için Will'e güvenmek zorundaydı. Tabii sadece Will'in ona söylemeyi tercih ettiği şeyleri öğrenebilecekti.

"Emma, sana söz veriyorum. Sana ancak beni öldürürlerse, zarar verebilirler."

"Kes şunu Will. Duymak istemiyorum."

"Doğru ama. Bendeki işaretin ne demek olduğunu sormuştun ya? Sana bunun sana ait olduğum anlamına geldiğini söylemiştim."

"Ahmaklık ediyordun."

"Hayır. Doğruyu söylüyordum. Jake bizi birbirimize bağladı. İstesen de istemesen de ben sana bağlıyım." Will öne doğru eğildi. "Daha fazla anlamı da var işaretin, Emma. Ben seni seviyorum."

"Saçmalama Will. Sen beni buraya getirdin. İşin bitti."

"Saçmalık değil." Will eliyle çenesini ovalayarak inledi. "En azından Jake'in bizim birlikte olmamızı istediğini kabul etmiyor musun?"

Emma başıyla onayladı.

“Dahası da var. Sanırım sana daha derinden bağılıyım. Doğaüstü bir şekilde.”

Yüzünü buruşturarak gözlerini devirdi. “Ne demek o?”

“Sen ormanda vurulmadan önce, sana bir şey olduğundan şüphelendim. Sana konsantre oldum ve seni *hissedebildim*. Senin hayatta olduğunu anladım. Sanırım bu bir işaretten daha fazlası. Seni bana o bağlıyor.”

“Beni *hissedebildin* mi?” Emma’nın sesinde alay vardı.

“Evet. Senin güvende olduğunu biliyordum. Korkmuş-tun ama güvendeydin. Kulağa delice geldiğini biliyorum ama başımıza gelen onca şeyden daha delice değildi.”

Emma başını kaldırıp öfkeyle baktı. “Bana şimdi ne düşündüğümü söyle.”

“Şu anda ne düşündüğünü anlamak için aklını okumama gerek yok. Ayrıca, aklını okuyabiliyorum demedim. Sadece seni *hissettim*.”

“İyi. Söylediğin şey doğruymuş gibi davranacağım. Her iki yönlü de çalışıyor mu bu sistem? Ben de seni hissedebilir miyim?”

“Bilmiyorum ama sanmıyorum da. Senin sırtında birkaç işaret var. Bendeki tek. Ben sana aitim. Sen bana ait değilsin.”

Emma başını iki yana salladı. “Saçmalık bu, Will. Sen mi bana aitsin? Bu ne demek?”

“Dürüst olmak gerekirse, sanırım senin emirlerine uymam gerektiği anlamına geliyor.”

“Sonunda işime yarayacak bir şey. Sana beni buradan çıkarmanı emrediyorum.”

“Bunu yapamam, Emma.”

“O zaman senin bana yararın ne?”

Will hayretle gözlerini açtı. İncinmişti. Onun üzgün bakabilmesi Emma’yı kızdırdı.

“Bir şey daha var,” dedi Will. “Jake bu işareti bana verdiği bir kehanetten bahsetti.”

“Ne kehaneti? O bana hiçbir kehanetten bahsetmedi.”

“Transa geçtiği sırada başka bir dilde söyledi. Ama ben anladım. Şimdi aklımda dolanıp duruyor. İstesem de unutamıyorum.”

“*Toprak çıplak ve soğuk olacak*

Vaat edileni beklerken.

Tanrı, Kraliçe’nin yanındadır

Ancak Kraliçe sürgünler ülkesinin insanları arasında saklanır

Kaybetmek zorunda olduğu kişi yüzünden peşindedirler

Koruyucu denen Seçilmiş Kişi,

Bir kalkan, rehber, dost olacaktır

Büyük bir acıdan doğacaktır yüce kişi

Yaz dönümünden sonraki dolunayda

Güçleri yüce ve büyük olacaktır

Toprağa hükmetmek için yükselecektir

Gölgede bıraktığı ona meydan okuyacaktır

Ama o herkese üstün gelecek

Bundu eşi henzeri yoktur”

Emma başını iki yana salladı. “Ne demek bu?”

“Herkes bir şeylerin değiştiğini söyleyip duruyor. Jake söyledi. Kramer söyledi. Bir çeşit savaş yaklaşıyor. Jake benim kehanetteki Seçilmiş Kişi olduğumu söyledi. Sanırım sen de kraliçesin.”

Emma güldü. “Ben kraliçe miyim? Sanırım o kısmı yanlış anlamışsın.”

“Jake bana seni korumam gerektiğini söyledi. Tıpkı kehanetteki gibi. Bu kehaneti bana o söyledi. İstesen de istemesen de kraliçe sensin. Benim sana hizmet etmem mantıklı bir şey.”

“Hayır, hiç de mantıklı değil. Tamamen delilik.”

“Emma, bunu günlerdir düşünüyorum. *Kraliçe insanlar arasında saklanır*. Sen yıllardır saklanıyordun. Kalabalıklar içinde kaybolmaya çalışıyordun. Doğru mu?”

“Sanırım...”

“*Kaybetmek zorunda olduğu kişi yüzünden peşindelerdir.*”

Emma şaşırarak Will’e baktı. “Jake.” *Aman Tanrım*. Will’in söylediği gerçekten doğru olabilir miydi?

“Aynen öyle. Jake bana Seçilmiş Kişi olduğumu söyledi; *kalkan, rehber, dost*. Bu benim. Ve sensin. Anlamıyor musun? Jake kendisine bir şey olacağını biliyor olmalıydı. Senin için emin olması gerektiğini söylemişti. Sanırım oğlun tarafından senin için tutuldum ben. O seni seviyordu. Emma ve senin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu.”

Emma gözlerini kısıtı. “*Seviyor*. Seviyordu değil, Will. Jake hâlâ hayatta.”

“Muhtemelen haklısın. Kramer ve adamları da öyle düşünüyorlar. Belki de savaşın bir kısmı da Jake’i kurtarmak üzerine olacak. Ama ikinci kısmı ne olacak? Yüce Kişi kim? Gölgede bıraktığı kim? Ve bunların bizimle ne alakası var. Bilemiyorum.”

Emma dayanamayarak gözlerini kapadı. Bacağında hafif bir yanma vardı ve konsantre olmakta zorlanıyordu.

“Kendini fazla yoruyorsun, Emma. Bacağın mı ağrıyor?”

“Hayır,” dedi Emma dişlerinin arasından.

“Evet, ağrıyor. Hayalet gibi bembeyaz oldun. Sana bir şeyler vermesi için hemşireyi çağıracağım.”

“Hayır.” Emma, Will’in elini yakaladı. “Ağrı kesici beni bayıltır. İhtiyacım olduğunda kalkamam.”

“Emma, iyileşmek için dinlenmen gerek. Eğer seni buradan çıkarmam gerekirse, sağlam olman gerek.”

Emma soluğunu tuttu. “Buradan çıkmama gerçekten yardım edecek misin?”

“Seni asla bırakmayacağım.”

Emma, Will’in yüzünü inceledi. “Tamam.”

Will çağrı düğmesine bastı. Hemşire odaya girince monitörün kablusunun çıkarılmış olduğunu gördü. Kabloyu tekrar bağlarken Will’e ters ters baktı. Emma’nın hayati bulgularına baktıktan ve bacağını kontrol ettikten sonra, serumuna bir şey enjekte etti.

“Birkaç dakika içinde uyursunuz.” Hemşire, Emma’nın eline hafifçe vurup, öfkeyle Will’e baktı ve sonra da odadan çıktı.

Emma ilaçlar yüzünden zaten sersemlemişti. “Burada bir dost kazanmışsın.”

“Karşı koyulamaz cazibem yüzünden. Ne diyebilirim ki? Kadınlar beni sever.”

Emma’nın vücudu karıncalanmaya başladı. Akli iyice dumanlanmıştı. Tekrar bağlanabileceğini düşününce panikledi. “Beni bırakma.” Will’in elini tuttu.

Will uzanıp Emma’nın yüzüne gelen saçı itti. “Bırakmayacağım. Sen uyurken ben burada oturacağım. Tamam mı?”

Will, Emma’nın uykuya dalmasını izledi. Bu noktaya kadar kehanetin söylediği her şey uysa da, Will tamamen inanmadığından emin değildi. İçinden bir ses, adamların Emma’yı ondan uzaklaştıracağını söylüyordu ve yanında olmadan onu nasıl koruyabileceğini bilemiyordu. Onu çıkarmak için bir yol bulması gerekiyordu. Daha kötü durumlarda da kalmıştı.

Emma başını çevirdi. Yüzüne bir tutam saç düştü. Will saçı parmaklarıyla tutarak dikkatle geri itti. Emma’nın uzun ve gür saçlarını seviyordu. Aklına ateş çukurunun yanındaki sabah olanlar geldi. Emma’yı ilk kez o zaman öpmüştü. Hayır, ona ilk defa orada bağlanmıştı demek daha uygundu. Şimdi ona öyle davrandığı için utanıyordu. Özellikle de Jake’in babası hakkındakileri öğrendikten sonra. Emma daha iyisini hak ediyordu.

Onun hakkında bilmediği, belki de hiç öğrenemeyeceği bir sürü şey olduğunu fark etti. İçi burkuldu. Emma hakkında bilmediği her şey için üzüldü. Yavaşça elini tutup öptü. Bir daha onun elini ne zaman tutabilecekti?

Başını kaldırıp duvardaki saate baktı. Saat yediydi. Çok zamanı kalmış olamazdı.

Tam da düşündüğü anda, kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Zamanı gelmişti. Will, Emma'nın elini bıraktı. Onu son kez mi görüyordu? Onun uyuyan yüzüne baktı. Eğilip dudaklarından hafifçe öptü. "Seni seviyorum, Emma. Seni bu işin içinden çıkaracağıma söz veriyorum." Kalktı ve adamın peşinden odadan çıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Will ona eşlik etmeleri için gönderilen dört adamın yanında ilerliyordu. Adamların dört korumaya ihtiyacının olacağını düşünmelerine şaşırmıştı ama belki de gerçekten durumu buydu. Eğer Emma bir hastane yatağında yatmıyor olsaydı ve o da cevap almak için bekliyor olmasaydı, adamları haklayıp kaçardı.

Binanın diğer tarafına, Will'in dairesinin de olduğu yere gittiler. Asansör onları konferans salonuna çıkardı. Koridorun sonundaki bir kapının yanında durdular. Adamlardan biri kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve takım elbiseli iki adam Will'i içeri aldı. Üst araması için bir süre durdular. Will'in bacağındaki silahı alıp koridordan geçtikten sonra, onu pahalı eşyalarla döşenmiş bir oturma odasında bırakıp çıktılar. Will adamların daha önce üstünü aramamalarına şaşırmıştı. Ama bu öğleden sonra, bunu yapmalarına gerek yoktu.

"İyi akşamlar, Bay Davenport. Lütfen içeri gelin. Size

içecek bir şey ikram edeyim mi?" Odanın diğer tarafından bir adam seslendi. Bir barın yanında duruyordu. Raftan iki bardak aldı. "Genelde bu iş için birisi olur ama bu akşam biraz yalnız kalalım istedim." Adam bir film yıldızı kadar yakışıklıydı. Will'e tanıdık da geliyordu.

"Aslında, ben çok içmem."

"Ama bu özel bir gece. Israr ediyorum. Ben viski içiyorum."

"O zaman ben de viski alayım." Will eşyalara bakınca midesi bulandı. Bu odayı döşemek için harcanan para, bir Üçüncü Dünya ülkesini bir yıl boyunca doyurabilirdi.

"Dekorasyona hayranlıkla baktığınızı görüyorum." Adam dolaptan bir sürahi çıkarıp bardaklara viski koydu. "Ben sek içerim. Size de uyar mı?"

"Tabii. Burası hoş bir yer."

"Amacına hizmet ediyor." İki bardağı da alıp birini Will'e uzattı.

"Amacı nedir?"

Adam kahkaha attı. "Hiç lafı dolandırmıyorsunuz, değil mi? Bu hoşuma gitti. Benim kim olduğumu biliyor musunuz, Bay Davenport?"

"Hayır, tam olarak bilmiyorum."

"Politikayla pek ilgilenmiyorsunuz sanırım."

"Elimden geldiğince kaçınıyorum."

Adam tekrar kahkaha atıp Will'e elini uzattı. "Kendimi resmi olarak tanıtayım. Ben Phillip Warren."

Politikadan anlamayanlar bile Phillip Warren adını bi-

lirlerdi. Will adamı tanımamış olmasına şaşırmıştı. Warren'ın elini sıktı. "Senatör, cehaletimi bağışlayın." Kaliforniya eyaletinin senatörü ve bir sonraki seçimde başkan adayı olacak olan adamın elini sıkıyor olması ödünü koparıyordu. Emma'nın bu karmaşanın içinde ne işi vardı?

Senatör Warren elini salladı. "Saçmalama. Benim de bazen havamın sönmesi iyi oluyor. İnsanın sürekli dalkavukluk görmesi de hoş değil. Bay Davenport, lütfen oturun." Pencerenin yanındaki bar sandalyelerinden birine gidip oturdu.

"Teşekkürler, Senatör," dedi Will. Adamın karşısına oturdu.

"Lütfen bana Phillip de." Senatör eğilip bardağını Will'e doğru kaldırdı. "Uzun süreli bir ortaklığa."

Will bardağını Phillip'in bardağına yaklaştıırıp ufak bir yudum aldı. "O zaman siz de bana Will deyin."

"Will, seninle ilgili muhteşem şeyler duydum."

"Demek ki siz benden bir adım öndesiniz. Phillip. Ben bazen politikayı önemsemem."

"Ben sıfırdan başlamayı severim. Senden saklamayacağım. Scott senin bizim örgütümüz için çok değerli olacağını düşünüyor."

"Yine anlamadım. Sizin örgütünüz hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmemen normal. Bu şekilde olmasını istiyoruz. Biz gizli bir örgütüz."

"O zaman bana neden söylediniz?" diye sordu Will.

“Çünkü şimdi sen de bizim bir parçamızsın.” Senatör içkisinden bir yudum aldı.

Will onun söylediğini önemsemedi. “Emma’nın bu işle ne ilgisi var?”

“İşte yine tam konuya daldın. Sanırım Scott senin hakkında yanılmamış.” Senatör elindeki cam bardağı inceledi. “Tüm bunların seninle ne ilgisi olduğunu değil de, Bayan Thompson’la ne ilgisi olduğunu sorman şaşırtıcı.”

“Bu işe Bayan Thompson yüzünden bulaştım gibime geliyor.”

“Tam olarak değil. Senin bir süredir farkındayız. Bizim örgütümüz için iyi bir seçim olup olmadığını test etmek için seni Bayan Thompson’ı yakalama konusunda kullanmak istedik. Karşılaştığınız sıkıntıyı bilmiyorduk. İleriye göremedik.” Dudaklarını sıkıca kapadı. “Birçok şeyi göremedik.” Durup bardağındaki içkiyi salladı. “İronik olan şu ki, çok uzun süre bekledik ama bazı küçük detayları ihmal ettik. Sonra o detaylar önemli şeyler haline geldi.”

“Neymiş o küçük detaylar?”

Senatör bardağını masaya koyup Will’in koluna baktı. “İşaretin gerçek olduğunu görüyorum. Bunun gerçek mi metaforik mi olduğu konusunda sorular vardı.”

Will hiçbir şey söylemedi.

Senatör işareti gösterdi. “Bu beklenmedik küçük bir detay. Ama o kadar da küçük olmayabilir. Bunun anlamını biliyor musun, Will?”

Will bilgi alabilmek için aptalca oynamanın en iyi yol olacağına karar verdi. “İşaretin mi? Hayır.”

“Önce ne zaman ve nasıl olduğunu sorabilir miyim?”

“Birkaç gün önce. Aniden belirdi.” Warren ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

“Harika. Bayan Thompson’a yakinken mi?” Parmaklarını çenesine vuruyordu. “Çoğu bunun nasıl olacağını merak ediyordu. Onunla mı doğmuştu? Ne yaptığını bilmeden mi yaptıracaktı? Püristler aniden ortaya çıkacağını söylemişlerdi. Öyle de olmuş.”

“Peki ne anlama geliyor?”

“Demek oluyor ki, William Davenport. uzun zamandır beklenen Seçilmiş Kişi sensin.”

“Ne demek bu?”

Senatör elini dairesel bir şekilde sallamaya başladı. “Birçok karmaşık olayda gizli. Kimse kesin olarak bilmiyor ama o kişi olduğunu iddia eden çok oldu. Görünüşe göre bunu sana verecek olan kişi Bayan Thompson’mış. Bazıları bunu da sorgulamıştı.”

“Bu ne demek?”

“Hepsi tahmin tabii. Tüm bunlar gizemli kehanetlerle örtülü. Ama çoğu artık senin ona bağlı olduğunu söylüyor. Senin ona bağlı hissettiğini de. Sen böyle hissediyor musun. Will?”

Will adamı inceledi. Phillip Warren’in çok güçlü bir politikacı olmasının tek bir nedeni vardı. O neden de insanların ona inanmasını sağlama kabiliyetiydi. İnsanlar ona güvenip ne isterlerse yapıyorlardı. Will kendine bu adama güvenemeyeceğini hatırlattı.

“Tam olarak değil.”

Senatör kahkaha attı. “Bravo. Şimdi bile onu korumaya çalışıyorsun. Bu öğleden sonra onun odasında olanları duy-dum. Yalana gerek yok.”

“O halde, benim Emma’ya karşı hissettiğim ya da his-setmediğim şeyleri itiraf etmeme gerek yok. Sizin varsayımlarınız var.”

“Dur, dur, Will. Savunmaya geçmene gerek yok. Benimki sadece bir gözlem. O kadar uzun zamandır bekleniyorsunuz ki, pek çok soru çıkabilir karşınıza. Bunu bekleyebilirsiniz. Pek çok düşmanınız da olacaktır. Bizim örgütümüzden birinin Seçilmiş Kişi olması bekleniyordu. Çoğu kişi bunun Bayan Thompson’la ilgili olduğunu düşünüyordu. O geldiğinde, onun yanına yaklaşıp bu kişinin onlardan biri olup olmadığını görecektlerdi.”

“Planlarını bozduğum için özür dilerim. Ama tüm bunlar ne anlama geliyor ve Emma’yla alakası ne?”

“Emma’yla çok alakası var. Onun yüce kişinin annesi olacağı kehanetinde bulunuldu.”

“Yüce kişi mi? Jake’i mi kastediyorsunuz?” Bu diğer grubun neden uzun zamandır onun peşinde olduğunu açıklı-yordu. Dizeleri hatırlamaya çalıştı.

“Jake mi? İlk oğlu mu? Hayır, çoğu, yüce kişinin onun ikinci oğlu olacağını söyledi. Seçilmiş Kişi’nin onun babası olacağına inanılıyor. Çocuk bu yüzden yüce olacak.”

Will öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Tüm o adamlar Seçilmiş Kişi olup olmadıklarını tam olarak nasıl anlayacaklardı?” Yumruğunu sıkıttı.

“Sandığınız şekilde değil. Kadın korunacaktı.”

“Korunacaktı?”

“Zamanı geçti. Şimdi bir faydası yok.”

“Zamanı geçti ne demek?” Ama sorduğu anda anladı. Emma’yı getirmesi gereken günden bahsediyordu. Alex kadın zamanında gelmediği için üzölmüştü. *Geç olmasaydı da, kadının durumunda çok zor olacaktı.* Seçilmiş Kişi, yüce kişinin babası olacaktı. Emma’nın dolunayda gelmesi bekleniyordu. *Büyük bir acıdan doğacaktır yüce kişi* sözleri Emma’nın Jake için duyduğu üzüntüden bahsediyor olmalıydı.

Yaz dönümünden sonraki dolunay, yazın resmi olarak başlamasından sonraki ilk dolunaydı. Will’in başı döndü.

Bu da demek oluyordu ki, Will...

“Sen akıllı bir adamsın, Will. Parçaları birleştirmeye çalıştığını görüyorum. Şunu sana sormama izin ver. İşaret sen onu hamile bıraktıktan sonra mı ortaya çıktı önce mi?”

Will kendini kontrol edemedten ötkesi patladı. Senatörü tişörtünden tutup sandalyesinden çekti.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedi Senatör sesini alçaltarak. “Kaybedecek çok şeyin var.”

Will adamı iterek bıraktı.

“Otur, Will. Eğer kendini kontrol edemeyeceksen, korumalarımı çağırarak zorunda kalacağım. Ama ben yalnız kalmayı tercih ederim.”

Will derin nefes alarak oturdu.

Phillip Warren gözlerini kısarak onu inceledi. “Sen bizim için bir dilemmasın. Önemlisin ama bizden biri değil-

sin. Bazıları muhtemelen senin ölmeni isteyeceklerdir ama biz bunun sonucunun ne olacağını da bilmiyoruz. Eğer sen ölürsen, gücün başka birine mi geçecek yoksa kaybolup gidecek mi? Bunu öğrenmek için risk almaya değer mi? Ama hayattayken, bizim için bir tehlikesin. Keşke bizim tarafımızda olduğunu, sadakatini ölçebilecek bir yol olsaydı.”

“Siz kimsiniz?”

Senatör masadan bir yemek sandalyesi çekip Will’in önüne oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak ona doğru eğildi ve Will’in gözlerinin içine baktı.

“Biz gizli bir örgütüz. Vinco Potentia. Brown Üniversitesinin öğrencileri arasından seçilmiş bir grup tarafından oluşturulan bir topluluğuz.”

Will başını iki yana salladı. Senatörün söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. Hâlâ senatörün baba olacağı iddiasını özümsemeye çalışıyordu. “Yale’deki, Kurukafa ve Kemikler gibi mi?”

“Evet. Çok benziyor ama biz daha güçlü ve daha gizliyiz. Bizim grubumuz 1800’lerde kuruldu ve politikayla ilgilenen üyeler tarafından daha da kuvvetlendirildi. Daha önceki ve şu anki Amerika senatörleri, kongre üyeleri, valiler, politika danışmanları üyelerimiz var. Liderlik vasıflarıyla tarihte iz bırakmış adamlar bunlar.”

“Bunların Emma ya da benimle ne ilgisi var?”

“Üyelerimizden biri felsefe uzmanıydı. Okuldayken, felsefe bölümünün belgelerini arşivleme işine girmişti. Bir gün, çok tanınmayan İtalyan bir filozofun yazdığı bazı bel-

gelerle karşılaştı. Adamın adı Lorenzo de Luca'ydı. De Luca kendini Nostradamus gibi görüyordu. Bazı tahminlerde bulunmuştu. Bunlar genellikle önemsenmemiş tahminlerdi ve adamın felsefe görüşleri ile ilgili olarak arşivlenmişlerdi. Ama bizim üyemiz bu tahminleri araştırdı ve tam net olmasa da genellikle tarihteki olaylarla örtüşüklerini gördü. Bu belgeleri örgütümüze getirdi."

"Bu küçük hikâyenin bir anlamı var mı?"

"Sabır, Will. Anlatıyorum. Örgüt bu belgelerin önemi konusunda ikiye ayrıldı. Bazıları saçmalık olduğunu düşünüyorlardı ama diğerleri belgelerin önemini görmüşlerdi. Grup bölününce kendi grubumuzu kurduk. Bu belgeleri politik amaçlarımızı oluşturmak için dikkate aldık. Kâğıtlar İkinci Dünya Savaşı'nı, Kennedy'nin suikastını, 11 Eylül'ü ve başka bir sürü şeyi bildi."

"Dur biraz. Siz bana tüm bunların önceden bilindiğini ama sizin durdurmak için bir şey yapmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bazıları bizim amaçlarımız doğrultusunda idi. diğerleri ise gerçekleşene kadar anlayamayacağımız kadar karmaşık bir haldeydi. Ayrıca, engellediklerimiz de oldu. Dünya bunları asla bilmeyecek."

"Bu kâğıtlar kaç yıldır elinizde?"

"Yaklaşık elli yıldır."

"Kaç kişisiniz siz?"

"Tümü de politika ve iş dünyasında başarılı olan yaklaşık otuz üyeyiz. Hepsisi de daha önce bahsedilen gücü ele geçirmeyi bekliyor."

“Hâlâ bende ne çeşit bir güç olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum.”

“Ne sizin ne de Bayan Thompson’ın gücünden eminiz. Tek bildiğimiz, onun yüce kişinin ve gölgesinde kalanın annesi olduğu.”

“Ne?”

“Onun ilk oğlu Jake’in gölgede kalan olduğuna inanıyoruz. Diğer grup o yüzden onu istedi. Kimin kazanacağı konusunda anlaşmazlığa düştük. Biz onun senden olacak çocuğuna inanıyoruz. Diğer grup ise Jake’e inanıyor.”

“Neyi kazanacak?”

Senatör Warren geri yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Güç. Kontrol. Dünya üzerinde etki sahibi olma.”

“Siz delisiniz.”

“Kolunda beliren işaretten daha mı deliyiz?”

Will hatırlayınca yüzünü ekşitti. Bu deliliğe gerçeklik kazandıracak her şey kötüydü.

“Ne yani? Bu çocukların büyümesi için bekleyip gösteri mi yapacaksınız? Sonra kazanan dünyayı mı ele geçirecek?”

“Çocukların dünyayı özellikle kendilerinin yöneteceğini sanmıyoruz ama etkileri olacak. Savaşları onlar büyümeden önce de gerçekleşebilir.”

Will, Jake’in bahsettiği kehaneti hatırladı. Senatörün anlattığıyla tam olarak uyuşmuyordu. Jake’in anlattığında yüce kişi yönetecek gibiydi.

“Kehaneti duyabilir miyim?” diye sordu Will.

“Bunun ne anlamı var ki?”

“Eğer beni doğrudan etkiliyorsa, ne dediğini bilmem gerekmez mi?”

“Tamam.” Senatör kitaplığa gidip küçük bir kitap aldı.

“Bunlar gerçek belgeler mi?” Eğer öyleyseler, belki bunları çalıp Emma’yı kurtarmak için kullanabilirdi.

“Hayır, gerçek belgeler Washington’da bir güvenlik kasasında.” Senatör gülümseyip kaşlarını kaldırdı. “*Bu işi sizin için o kadar da kolaylaştırmayacağız.*” Kitabı açıp cebinden okuma gözlüğünü çıkardı.

*“Seçilmiş Kişi hizmet edecek
Annesine yüce kişi ve gölgesinde kalanın
Kontrol için savaştacak bunlar
Etkileri hissedilecek
Tüm topraklarda*

*“Yüce kişi dolunayda var olacak
Yaz dönümünden sonra
Büyük bir acıdan doğacak
Anne kabul edecek
Seçilmiş Kişisini
Ve bu kişi onun işaretini taşıyacak
Sonuna kadar onu koruyacak.”*

Aynı kehanet değil.

Senatör kitabı kapatıp tek kaşını kaldırdı. “Şimdi mutlu musun?”

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? *Bu şeyler yüzün-*

den mi insanların hayatlarını mahvediyorsunuz? Bu duyduğum en kötü şiirdi. Birkaç ne olduğu belirsiz saçmalık.”

“Evet, neden böyle düşündüğünü anlıyorum ama bunu destekleyen başka kanıtlar da var. Tarihler, mekânlar, hepsi bizim çözdüğümüz bir şifrede yazıyor. Bayan Thompson’ı bulman için seni nereye göndereceğimizi nasıl bildik sanıyorsun? Diğer adamlar sizi bulmak ve Jake’i almak için nerede ortaya çıkacaklarını nasıl biliyorlardı?”

“Jake öldü. Kamyonetin patladığını gördüğümüzde, o da içindeydi.”

“Evet, bu konuda ısrar ettiğinizi biliyorum ama biz farklı düşünüyoruz. Kehanete uymuyor bu.”

“Ağzınızdan çıkanı kulağımız duysun. Yetişkin bir adam hayallerden bahsediyor. Biliyor musunuz, saçmalık bu.”

Warren cevap vermeden önce bir süre Will’e baktı. “Biliyor musun, Will, eğer kolunda bu kitaptaki işaretle gelmemiş olsan, sana inanabilirdim.” Adam kitabı açıp ona kolundaki işaretin çizimini gösterdi. Will’in bunu mantıkla açıklamaya şansı kalmamıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Will.

“Şimdi seninle ne yapacağımıza karar vermemiz gerek.”

“Ya Emma?”

Senatör gülümsedi. “Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi? Ya sana bebeği doğurduktan sonra, onu öldürmeyi planladığımızı söylersem?”

Will senatörün boynunu kırmak yerine, sandalyesinin kollarına yapıştı.

“Ah, tam da düşündüğüm gibi. Sanırım bir ayarlama yapabilirim.”

“Ne tür bir ayarlama?” diye sordu Will sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Emma’nın yaşamı karşılığında senin işbirliğin. Sen bizim için çalışacaksın ve biz onun güvenliğini sağlayacağız.”

“Nedense ‘güvenliğini sağlayacağız’ cümlesi bana ‘onu öldürmeyeceğiz’ cümlesinden tamamen farklı geldi.”

Senatör omuz silkti. “Her ikisi de onun yaşayacağı anlamına gelir. Ayrıca, sen de biliyorsun ki, biz onu bıraksak bile diğer grup onu öldürür. O yüzden, teknik olarak, biz onun güvenliğini sağlayacağız.”

Warren haklıydı. Diğerleri onu öldüreceklerdi. “Peki, ben sizin için ne yapacağım.”

“Şimdilik seni yakından izleyeceğim. Bunu yapmanın tek yolu da seni benim özel güvenlik ekibime almak.”

Will inanamayarak kahkaha attı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Aslında hayır. Bu çok iyi fikir. Senin sadakatinden emin olmak için seni bizzat takip edebilirim. Ve eğer senin neden olduğun ya da engellemediğin bir şeyden ötürü bana bir şey olursa, Bayan Thompson öldürülür.”

Will bundan kurtulmak için bir yol arıyordu. Bulabildiği tek yok kaçmaya çalışmaktı.

“Will, çok açık veriyorsun. Senin başka bir yol aradığını görebiliyorum ama böyle bir yol yok. Buradaki tüm silahlı adamları atlatsan bile, ki bu da olabilir. Sadece bizim grubumuz tarafından değil, diğer grup tarafından da kovalanacağınızı unutma. Geçen hafta yaşadıkların, ileride yaşayacaklarının yanında bir hiç kalır. Emma hamile kaldığında ne olacak? Ya da bebek doğduktan sonra? O zaman kaçmak ne kadar zor olacak?”

Warren haklıydı ve Will bu yüzden ondan nefret ediyordu. Sonsuza dek kaçamazlardı. Özellikle de yanlarında bir bebekle. Will sandalyesine çöktü.

“Mantığını dinleyen iyi bir adamsın. Emin olabilirsin ki Emma’ya iyi bakacağız.”

“Sizin sözlerinizden daha fazlasını istiyorum, Senatör. Garanti istiyorum. Siz de emin olabilirsiniz ki, eğer biri ona zarar verirse, o kişiyi bulup öldürürüm. Ama ilk önce sizi öldürürüm, Senatör.”

“O zaman anlaştık sanırım.” Anlaştıkları için gözleri parlıyordu. “Önce Emma’yla tanışmak istiyorum. Sonra seninle birlikte Washington’a gideceğiz.”

Will, Emma’ya ne söylemeyi planladığını sormamak için kendini zor tuttu. “Ben de gitmeden önce onu görmek isterim.”

“Eminim istersiniz ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Senatör Warren.

“Bu öğleden sonrayı onun yanında geçirmemin nedeni. Emma’nın beni sorup durması ve beni görebilmek için kendine zarar vermesiydi. Eğer bir anda ortadan kaybolursam, aynı şey olacak. İzin verin ona veda edeyim. Lütfen.” Will daha önce hiç yalvarmamıştı ama bunu Emma için yapıyordu.

Warren başını kaldırıp gülümsedi. “Benim ekibimde işte bu yüzden çok işe yarayacaksın. Benim gözden kaçırdığım önemli şeyleri sen atlamıyorsun. Gördün mü? Ben canavar değilim. Mantıklı bir adamım.”

Will adamın söylediklerine katılmıyordu ama fikrini kendine sakladı.

“O zaman gidip Emma’yı görelim. Washington’a dön-

mek istiyorum. Yapacak çok şey var. Bir şeyler değişiyor.”

Eğer biri daha bunu söylerse, suratına yumruk atacağım.

Güvenlik ekibi onları tıp binasına geri götürdü. Will korumaları ölçüp biçtiğini fark etti. Riskleri hesaplıyordu. Altı adam vardı. Zor olurdu ama Will yapabilirdi. Peki, sonra ne olacaktı? Emma koşamazdı. Will onu rehine olarak kullanabilirdi. Ne de olsa kadını canlı istiyorlardı. Ama bu asla işe yaramazdı. Adamlar Will'in ona asla zarar vermeyeceğini biliyorlardı. Bunun yerine senatörü rehin olarak kullanabilirdi. Düşüncesi bile Will'i heyecanlandırdı. İşe yarayabilirdi ama aynı anda hem Warren'ı tutması, hem Emma'yı taşıması hem de silahlı adamları uzakta tutması gerekiyordu. Lojistik yönden bir kâbus olacaktı. Ayrıca Emma'yı ona karşı kullanabilirlerdi. Hem kaçırsalar bile, sonra ne olacaktı?

Hep birlikte ilerlemeye devam ettiler. Sessizliği yalnızca ayak sesleri bölüyordu. Will'in omzundaki yük her adımda biraz daha ağırlaşıyordu. Emma'yı burada nasıl bırakacaktı?

Binaya girdiklerinde, Will en kısa zamanda karar vermesi gerektiğini biliyordu. Etrafına bakındı. Ön tarafta hiç araç yoktu; bu sorun olabilirdi. Kaçmak için bir arabaya ihtiyacı vardı. Ön tarafta bir güvenlik masada oturuyordu. Gelenleri görene kadar sıkılmış gibi görünüyordu. Sonra dikkat kesildi. Senatör üst katta olduğu için daha dikkatli olacaktı ama yine de Will için kolay bir hedefti. Will adamın nasıl bir silahı olduğunu göremedi. Büyük ihtimalle tabancası vardı. Çoğu güvenlik görevlisi tabanca kullanırdı. Daha önce bir

güvenlik görevlisi Will'e gerçek bir koruma için silahlarını kullanmadıklarını söylemişti. Will şaşırmıştı, çünkü korudukları kişiler korunması gereken kişilerdi. Tabii yine de kırsal bir yer olan Güney Dakota'da gizli bir yerleşkenin içindeydiler.

Asansöre geldiler. Bina üç katlıydı ve iki asansör vardı. Will için kötüydü bu durum. Emma ikinci kattaydı. Will, Emma ve Warren'ı alıp asansöre binse ve ilk kata gelse, silahlı adamlar aşağıda asansör kapısının açılmasını bekliyor olurlardı. Yine de planı işe yarayabilirdi. Biraz daha zor olacaktı tabii.

Hep birlikte asansöre bindiler. Aslında Will merdivenleri tercih ederdi. Asansörde çok fazla kişi vardı. Asansör düğmelerini inceledi. Acil durum düğmesi, telefon, üç kat ve bodrum. Tepede bir imdat çıkışı vardı. Eğer Emma vurulmuş olsaydı, asansöre binip tepeye çıkabilirdi. Daha fazla zaman kazanmış olurlardı. Ama Emma yaralıydı, o yüzden bu seçenek iptaldi. *Kahretsin*. İş gerçekten zordu.

Asansör kapısı açılınca toplu halde indiler. Will ortalarındaydı. En başlarında Warren vardı. Will onun Emma'ya ne diyeceğini merak etti. En çok da Emma'yı korumak için burada olamayacağını düşünmek onu öldürüyordu. Emma'nın acı çekmesi fikrine dayanamıyordu artık. Keşke onun gerçekten güvende olabileceğine inanabilseydi. Ya da onun mutlu olabileceğini düşünebilseydi.

Emma'nın odasına ulaştılar. Kapıda iki koruma daha vardı. Toplamda dokuz adam ediyordu. Hâlâ imkânsız de-

ğildi. Bir tanesinin üstesinden gelip Warren'ı tutmalı ve ondan sonra da ne yapacağına karar vermeliydi. Hep birlikte durdular.

“Hastamız bu akşam nasıl?” diye neşeli bir tonda sordu Warren.

Hemşirenin gözleri açıldı. Yüzünün rengi attı. “Senatör Warren,” dedi kekeleyerek. Daha dik durmaya başlamıştı. “Ah, kendisi uyuyor, Senatör. O geldikten sonra daha iyi oldu.” Başıyla Will'i işaret etti.

“Evet, kendisinin hastamız üzerindeki sakinleştirici etkisini duydum. Umalım da bu durum devam etsin.” Doğrudan Will'e bakıp gözlerini kıstı. “Will, biz konuşurken sen dışarıda bekleyebilir misin?”

Will bu emirden hoşlanmadı ama başka çaresi olmadığını biliyordu. O yüzden, pasif görünmeye çalışarak hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Ama Warren onu iyi anlamıştı. Odaya girerken gülümsedi.

Emma uyandığında, yatağının yanında duran uzun boylu ve yakışıklı bir adam gördü. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

“Merhaba, Emma,” dedi adam. “İyileşmeye başladığını görmek güzel. Senin için çok endişelendik.”

Emma gözlerini kırıştırdı. Kimdi bu adam? Yüzü tanıdık geliyordu.

“Özür dilerim. Kendimi tanıtmadım.” Elini uzattı. “Ben Kaliforniya Senatörü Phillip Warren.”

Emma bir senatörün neden odasına geldiğini anlayamıyordu. Hele de Senatör Warren'ın. Adamın başkanlığa oynadığını biliyordu. Emma elini uzattı ama ya sandığından daha güçsüzdü ya da ağır kesici yüzünden formdan düşmüştü. Eli adamın eline ulaşmadan yanına düştü. Senatör gülümseyip babacan bir tavırla Emma'nın eline vurdu.

“Sorun değil. Hâlâ yorgunsun.”

Emma, Will'i görebilmek için etrafına bakındı. “Sizin neden burada olduğunuzu anlayamadım.”

“Özel misafirimizle tanışmam gerekiyordu. Uzun zamandır bekleniyorsunuz.”

“Anlayamadım.”

Senatör yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Emma ama midesi ağrımaya başlamıştı.

Warren oturup ona doğru eğildi. “Emimim ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsundur.”

Kafası karışmış bir halde adama baktı.

“Hayır, bilmiyorsun. Sen, Emmanuella Thompson, paha biçilemez birisin.”

Adam ona Emmauella dediği anda vücudundan tanıdık bir ürperti geçti. “Anlamıyorum...”

“Dünyanın kaderi senin ellerinde desem?”

Emma inanamayarak adama baktı. “Size deli olduğunuzu söyledim.”

Warren kahkaha attı. “Bu gece bana ikinci kez deli dendi. Seni temin ederim ki deli değilim.”

“Will nerede?” Adam ne kadar dost gibi görünse de, doğru olmayan bir şeyler vardı.

Senatör Warren doğruldu. “Şu anda meşgul.”

“Ona ihtiyacım olduğunu söyleyebilir misiniz? Eminim hemen gelecektir.”

Senatör gözlerini kısıp başını kaldırdı. Emma’yı inceliyordu. Sonra kendini toparlayıp gülümsedi. “Eminim müsait olur olmaz gelecektir.”

Şimdi de Will’in güvenliğinden endişe ediyordu. Will ona adamlar onu gitmek zorunda bırakmadıkları sürece yanında kalacağını söylemişti. Emma bayginken onun başına her şey gelmiş olabilirdi. Kalmak konusunda yalan söylemiş de olabilirdi ama Emma böyle bir şey olduğunu sanmıyordu.

Will ona ormanda kendisini hissettiğini ve hayatta olduğunu anladığını söylemişti. Will bunun tek taraflı olduğunu düşünüyordu ama eğer doğruyu söylediyse ve böyle bir şey olduysa, belki Emma da aynı yolu deneyebilirdi. Gözlerini kapatıp Will’i düşünerek Jake’in sırtına yaptığı işarete odaklandı. Emma onu hissediyordu. Güç, sadakat ve bolca üzüntü. Will endişeliydi ama güvendeydi.

“İyi misin?” dedi senator.

Emma gözlerini açtı. “Üzgünüm. Hâlâ sersem gibiyim. Uykuya dalıp duruyorum.”

Adam boğazını temizledi. “Dediğim gibi, sen bizim için önemli bir insansın. Büyük bir olay atlattığını fark ettik ve sana koruma öneriyoruz.”

“Siz kimsiniz?”

“Ben ve arkadaşlarım. Biz senin dostunuz ve seni güvende tutmak istiyoruz. Senin iyileşmeni bizzat takip etmek isterdim ama kendi işlerim var. Oğlum Alex seninle ilgilenmeyi memnuniyetle üstlendi.”

“Size ve oğlunuza çok teşekkürler ama gerek yok. Ben kendime bakacak hale gelene kadar eminim Will benim bakımımı halleder. Teşekkürler.”

Adamın gözleri sertleşti. “Eminim Bay Davenport sizin bakımınız da dahil pek çok şeyi halledebilecek biridir. Ancak onun işi var. Benim güvenliğim için çalışmayı kabul etti. Aslında, biz bu gece ayrılıyoruz. Ama endişelenecek bir şey yok,” dedi. Sıradan ve candan konuşmaya çalışıyordu. “Alex gelip görevi devralmak konusunda çok istekli.”

Konuşmasının son kısmında bir uyarı var gibiydi. “Benim Will’le konuşmam gerekiyor,” dedi Emma.

“Eminim birazdan burada olacaktır. Bakalım Washington’a gitmeden vakti olacak mı?”

“Bana bir şey söylemeden gitmeyeceğinden eminim.”

Warren omuz silkerek elini salladı. “Belki.

“Senatör Warren, bana dünyanın kaderinin benim elimde olduğunu söylediniz. Size bunu söyleten nedir?”

Adamın yüzü aydınlandı. “Sen, tatlım, çok özelsin. Senin hakkında kehanetler var. Senin oğlum dünyaya ışıık getirecek.”

“Jake mi?”

“Hayır, Jake değıl. Diğeri oğlum.”

“Benim başka oğlum yok.”

Gözlerinde bir parıltıyla gülümsedi. "Henüz yok."

Emma'nın aklına Jake'e hamile kaldığı gece geldi. Ya-
tağın kenarını tutup nefes almaya çalıştı.

Senatör Warren sandalyesinden kalktı. "İyi misin? Ha-
mileliğini bu şekilde duyman şaşırtıcı olmuştur."

"Hamilelik mi?" Nasıl? Kimseyle yatmamıştı... *Will*.
Ama hamileliğini anlamak için çok erkendi. Sadece birkaç
gün önce yatmışlardı.

"Evet. Bir oğlun olacak."

Nereden biliyordu ki? Bu insanlar Jake'i ve onun gerçek
adını nereden biliyorlardı? "Böyle bir haber vermek için, ya-
nınızda birkaç tane de melek olması gerekmiyor muydu?"

Adam neşeyle kahkaha attı. "Tatlım, sen umduğum gibi
değilsin."

"Ne umuyordunuz?" dedi Emma alayla.

Emma'ya bakıp başını dikleştirdi. "Daha yumuşak bi-
rini."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Çok da hayal kırıklığı sayılmaz. Ama bence oğluma iyi
bir rakip olacaksın," dedi gülerek.

"Ben kimseye rakip falan olmayacağım. Ben ondan ona
geçen bir mal değilim."

"İşte orada yanılıyorsun. Sen çok değerli bir malsın."
Warren sesini alçaltmıştı. Kötü bir haber verir gibiydi.

"Will'i istiyorum."

"Sana söyledim. Will meşgul."

"Will!" diye bağırdı Emma. Daha önce işe yaramıştı.

Eğer yeterince yüksek sesle bağırırsa, onu tekrar getirebilirlerdi. "Will!"

"Emma, susmanı rica ediyorum."

"Will'i yanıma getirince susacağım."

Warren gözlerini devirip iç çekti. "Bana bir dakika ver." Koridora çıktı.

Will, Emma'nın adını haykırdığını duyduğu anda gerildi ama yanındaki korumalar silahlarına davranınca durup bekledi. Bir saniye sonra, senatör dışarı çıkıp ona doğru yürüdü. Yüzünü ekşitmişti.

"Seni görmek konusunda ısrar ediyor ve işbirliğine hiç yanaşmıyor."

Will güldü. "Tam Emma'ya göre."

"Belki de. Ama sadece onu işbirliği yapmaya ikna etmen koşuluyla görüşmenize izin veriyorum."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

Warren ters ters bakarak tek kaşını kaldırdı. "Çünkü hayatı buna bağlı. Evet, bebeği doğurması için onun yaşamasına ihtiyacımız var ama bebeğin doğumundan sonra ona ihtiyacımız olduğunu söyleyen hiçbir şey yok."

Will bu adamı çıplak elleriyle öldürmeyi istedi ama bunu başka bir güne bıraktı. "Ona ne söylememi istiyorsun? Bana az önce söylediklerini söylememi istemezsin herhalde. Söylediklerin Emma'da pek etkili olmayabilir."

Warren dudak büktü. "Tabii ki hayır. Bu işi daha da zor-

laştırmamız gereksiz. Ona bize güvenmesini ve bizimle işbirliği yapmasını söyle. Ona Alex'e bir şans vermesini söyle."

"Alex mi? Toplantıdaki Alex mi?" O anda Will benzerliği fark etti.

"Evet, Alex benim oğlum ve Emma'ya o bakacak."

Will adamın "bakmak" kelimesini söyleyiş tarzından hoşlanmadı. Alex'in, Emma'nın yakınında olacağı düşüncesi de hoşuna gitmedi. Maalesef bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. "Tamam."

Senatör Warren gülümsedi. "Harika. Benimle içeri girip onu ikna et. Sonra da vedalaş. Bu gece benimle geleceğini söyledim zaten."

Kapıya gittiler. Will, Emma'yı yatakta görene kadar bir kaçış planı düşünmeye devam etti. Kadın o kadar solgun ve kırılgan görünüyordu ki Will onu dışarı nasıl çıkarabileceğini bilemedi. Emma'yı oraya tıbbi müdahale olmadan öleceği için getirmişti. Onu çıkarmasının bir yolu yoktu.

Emma, Will'i görünce yüzündeki öfke rahatlamaya döndü. Will'in kalbi parçalandı. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Onu götüremezdi, bırakamazdı da. Çok fazla seçeneği yoktu. Emma'nın yanına gidip elini tuttu. Kimsenin görüp görmediğini umursamıyordu. Adamlar aralarındaki bağı biliyorlardı. Saklamaya çalışmasına ne gerek vardı ki?

"Will, senin Washington'a gideceğini söyledi. Neden bahsediyor?" Emma ateş püsküren gözlerle ona bakıyordu. Will'in kararlılığı biraz daha azaldı. Bunu yapabileceğinden emin değildi.

Derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Neden, Will? Daha birkaç saat önce beni bırakmayacağına söyledin. Sonra bir senatör sana iş teklif etti, sen de hemen atladın, öyle mi?”

Will’in içi parçalandı. “Emma.” Alnını Emma’nın alnına yaslayıp onun başını okşamaya başladı. “Seni bırakmak istemiyorum ama bırakmak zorundayım.”

“O zaman bana nedenini söyle. Ben anlayamıyorum.”

“Will’e reddedemeyeceği bir iş önerildi. Değil mi, Will?” diyerek Warren araya girdi.

“Evet,” dedi Will. Sesi sertleşmişti.

Emma önce Warren’a sonra Will’e baktı. Gözlerini kıstı. Will, Emma’nın parçaları birleştirdiğini biliyordu.

“Will aynı zamanda seni bizim sana çok iyi bakacağımız konusunda ikna etmek için burada. Değil mi, Will?”

Will çenesini sıktı. “Evet.”

“Will, çok da ikna edici değil ses tonun,” dedi senatör. “Sana neyin söz konusu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Will bir an tereddüt etti. Göğsündeki baskı tahammül edilemez bir hale gelmişti. “Emma, benim gitmem gerek. Ama onlar sana bakacaklarına söz verdiler.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, burada kalmayı reddediyorum.”

“Emma, seçme şansın yok.”

“O zaman gitme Will.”

Emma’nın sesindeki öfke Will’in kararlılığını neredeyse

yok edecekti. Emma'nın bu işi kolaylaştıracağını beklemiyordu zaten. "Emma, iddiamızı hatırlıyor musun? Ormandaki hani? Ben kazandım. Hakkımı şimdi kullanmak istiyorum. Benim istediğim bir şeyi yapmak zorundasın. Soru sormadan. O kadar."

Emma tekrar başını salladı. "Hayır, Will. Bunu yapmam."

"Gitme zamanı Will." Warren kapı kolunu tuttu.

Emma, Will'in elini sıkıca tuttu. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Seninle kalacağım sözüne ne oldu? Eğer beni gerçekten önemsiyorsan, bu kapıdan çıkmazsın."

"Üzgünüm, Emma." Will'in sesi titriyordu. Eğilip Emma'yı öptü.

Emma, onun başını tuttu. "Yapma, Will. Neyle tehdit ettikleri umurumda değil. Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

"Tanrım, Emma. Üzgünüm." Onu tekrar öpüp doğruldu. Doğru kararı verdiğini umuyordu.

"Gitme zamanı, Will."

Emma'nın kendisini bağışlaması için dua etti. "Seni seviyorum." Dönüp kapıya gitti.

"Will!" diye arkasından bağırdı Emma. Kapı arkasından kapanırken Emma'nın sesi Will'in beyninde yankılanıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Will odadan çıkarken Emma taş kesmiş bir halde onu izledi. *Beni terk etti.* Onu bırakmayacağına yemin etmişti ama bırakmıştı. Öfke ve üzüntü içindeyken aklına bir şüphe düştü. Ya Will çok iyi bir oyuncuydu ya da onu gerçekten önemsiyordu. Elinde olmadan, Jake'in Will'in koluna yaptığı izin bunu kanıtladığına inanıyordu. Derin derin nefesler alıp Will'in son birkaç gündür yaptıklarını düşündü ve bir sonuca vardı. Will iyi bir nedeni olmasa onu bırakmazdı. *Onu.*

Onu neyle tehdit etmişlerdi? Emma şimdi tehlikede miydi? Will, Emma'nın gerçekten tehlikede olduğunu düşünseydi, onu asla bırakmazdı.

Kapı açıldı ve içeri genç bir adam girdi. Saç kesimi ve terzi elinden çıktığı belli olan gömleği para ve zevk saçıyordu. Emma, adamı tanıyordu ve hemen babasına olan benzer-

liğini fark etmişti. Bunu nasıl anlamamıştı? Nefesi göğsünde sıkıştı.

“Merhaba, Emmanuella. Beni hatırlıyor musun bilemiyorum. Kendimi resmi olarak tanıştırmadığım için üzgünüm. Ben Alex.” Adam durup etkileyici bir şekilde gülümsedi. İstedikini elde etmeye alışkın bir adam havası vardı. “Yıllar önce tanışmıştık seninle. Senden özür dilemek istiyorum. Görünüşe göre, sen oymuşsun.”

Emma’nın ciğerleri isyan ediyordu. Nefesini bırakıp kendisine altı yıl önce tecavüz eden adamın yüzüne baktı.

Sen ne yaptın? Bu sözcükler Will’in aklında yankılanıp duruyordu. Neredeyse delirecekti. Tek yol buydu. Tek yol bu muydu? Senatörle birlikte arabanın arkasına geçti. Önde iki tane silahlı adam vardı.

“Havaalanına, Beyler,” dedi Warren. “Güney Dakota’nın toprağını üzerimden atmayı dört gözle bekliyorum.” Will’e döndü. “Sana Washington’u göstermek için sabırsızlanıyorum. Bence sen Washington’u seveceksin. Senin gibi biri için pek çok fırsat var.”

Will cevap vermek istemedi. Koltuğa gömülüp camdan dışarı baktı. Kolu karıncalandı. İşarete baktı. Aynı görünüyordu ama hafifçe yanmaya başlamıştı. Doğruldu. Bir şeyler ters gidiyordu. “Biz çıktıktan sonra Emma’ya ne oldu?”

Warren kafası karışmış bir halde başını salladı. “Bir şey olmadı. Alex onu ziyaret edecekti.”

“Ona zarar verir mi?”

Warren elini salladı. “Hayır, saçmalama. O Alex için çok değerli. Emma’nın çocuğu ona vaat edildi.”

“Benim çocuğumdan mı bahsediyorsun?” Will bebekle ilgili bir konuşmanın, gerçekten de kendi oğlu hakkında olduğuna bile şaşırmıyordu.

Senatör Warren alayla güldü. “Bebeği sen büyötmeyeceksin. Bunun net olduğunu sanıyordum.”

Will’in kolundaki yanma arttı. Emma’yı düşünmeye başladı. Yavaşça ona konsantre oldu ve Emma’nın korku içinde olduğunu hissetti.

“Alex ona ne yapacak?” diye sordu Will. Tane tane konuşuyordu.

“Hiçbir şey. Sadece ziyaret edecekti. Nedir bu?”

Will tekrar konsantre oldu. Camdan dışarı bakıyormuş gibi yaparak gözlerini kapadı. Emma’yı düşünüp daha da derinlere indi. Zihninden onu çağırdı.

Will? Will, Emma’nın sesini zihninde duydu. Neredeyse yerinden sıçrayacaktı. O burada. Nasıl burada olabilir? Beni nasıl buldu?

Will, Emma’nın kimden bahsettiğini hemen anladı. *Şimdi seninle mi?*

Evet.

Geliyorum.

İki koruma kolay işti.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Emma. Monitör ne kadar korktuğunu ele veriyordu. Emma kabloyu çıkardı.

“Senin anlayamayacağın kadar karışık,” dedi Alex. Sabırsızlık içinde burun kıvırdı.

Emma gözlerini kısıtı. “Anlatmayı dene bakalım.”

Alex yatağın yanındaki sandalyeye yürüyüp, oturdu. “Oğlum hakkında konuşmayı tercih ederim.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Emma’nın sesi öfkeyle yükselmişti.

“Hadi ama, Emma. Bir oğlum olduğunu biliyorum. Bana ondan bahset.”

Emma’nın kalbi yerinden çıkmak üzereydi. Monitörü söktüğüne memnun olmuştu. Alex, Jake’i biliyordu. İçini büyük bir öfke kapladı. “Üç yıldır bizi takip eden sen miydin?”

Alex bacak bacak üstüne attı. Sıkılmış görünüyordu. “Hayır, ama kim olduklarını biliyorum.”

“Kim?”

“Emmanuella,” dedi Alex sakın bir tonda. “Sakin olmalısın. Bu seni hiç ilgilendirmiyor.”

“Nasıl ilgilendirmiyor. O benim oğlum.”

Alex yapmacık bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Benim de oğlum.”

Emma inanamayarak soluğunu tuttu. “*Dalga* mı geçiyorsun? Beş yıldır neredeydin? Hayır, unut bunu. Eğer ortaya çıkmış olsaydın, seni öldürürdüm.”

Alex başını iyice kaldırdı. İlgiyle Emma’ya bakıyordu. “Değişmişsin, Emmanuella.”

“Değişmiş mi? Nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun bile. Beni kullandın, sonra da pislik içinde bıraktın.”

“Evet. Çok üzücü bir yanlış anlaşılmaydı.”

“Yanlış anlaşılma mı?”

“Emmanuella...”

“Bana Emmanuella demeyi kes. Benim adım Emma.”

“Emma,” dedi Alex. Küçümseyici bir tonda ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. “Sakinleşmen gerek. Bebeğe zarar vereceksin.”

Emma’nın ağzı açık kaldı.

“Bu bebek için daha iyi bir baba olacağıma söz veriyorum.”

Emma kontrolünü kazanmak için derin derin nefesler aldı. “Oğlum nerede?”

Alex alayla gülümsedi. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. “Senin için ne kadar önemli ki?”

“O ne demek öyle?”

“Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz.”

Araba yerleşkeden çıkan uzun daire şeklindeki araba yoluna girdi. Will yüz elli metre ilerideki güvenlik ofisini görebiliyordu. Araba ağaçların sıralı olduğu yoldan ilerliyordu. Birazdan güvenliklere varacaklardı. Bu işi yerleşkenin içinde yapmanın, dışarıda yapmaktan daha kolay olacağını biliyordu. Ve zamanı tükenmek üzereydi.

Will öne doğru atılıp karşısındaki adamın kafasını ve

boynunu tuttu. Ani bir hareketle adamın boynunu kırarak hemen ceketine uzanıp silahını aldı. Şoföre hiç şans vermeden silahı ona doğrulttu.

“Tıp binasına geri dönüyoruz. Ellerini direksiyondan ayırma lütfen,” dedi Will kibar bir şekilde.

Senatör, Will’den uzaklaştı. İki eli de havadaydı. “Bak, Will. Şiddete gerek yok.”

Will, senatöre baktı. Şoförle göz kontağını sadece bir an bozdu. “Senatör, beni zorlamasaydınız, olmayacaktı.”

Güvenliklere yaklaşıyorlardı. Yol kıvrılıyordu ama ara caddeden güvenlik istasyonuna gidiliyordu. “Dönmeye devam et. Adamlara bir şeyler olduğunu belli edecek bir hareket yaparsan, beynini patlatırım. Tamam mı?”

Adam arabayı sürmeye devam etti. Will güvenliği geçip tıp binasına geri dönmeye başlayınca rahatladı.

“Will, bu delilik. Aceleyle bir hareket yapma.” Warren yapıcı ve sakinleştirici bir tonda konuşuyordu. “Açıkçası, senin onunla birlikte olma isteğini küçümsemişim. Hadi, bir yere gidip bu konuyu konuşalım. Eminim bir şeyler yapabiliriz.”

“Ah, bir şeyler yapacağız. Tıp binasının arkasından giden bir yol var mı?”

“Evet, ama...”

Will tabancayı şoförün başına doğrulttu. “Arka yoldan git. Oraya vardığımızda şöyle yapacağız: Binanın arkasına çok yakın bir yere park edeceğiz. Sonra hep birlikte içeri gireceğiz. Eğer biri yanlış bir hareket yaparsa, senatör kafasına kurşunu yer. Anladınız mı?”

Şoför hafifçe başını sallayarak ana caddeden çıktı ve binaların arkasına giden yola girdi.

“Arkada güvenlik kamerası var mı?”

“Hayır,” dedi Warren.

Will silahı Warren’ın şakağına dayadı. “Arkada güvenlik kamerası var mı? Eğer oraya gittiğimizde, tek bir kamera görürsem, Warren kafasına kurşunu yer. Ve sen Bay Güvenlik, bunun cevabını vermek zorunda kalırsın. O yüzden, tekrar soruyorum. Arkada güvenlik kamerası var mı?”

“Evet.” diye cevapladı adam.

“Bu daha iyi. Nerede? Nereye bakıyorlar?”

“Arka kapıda. Park yerinde.”

“Tamam, güzel.” Binaya yaklaşmışlardı. “Arka kapıdan nasıl giriyoruz?”

“Anahtara ihtiyacımız var.”

“Sende anahtar var mı? Adın ne senin?”

“Evet. Travis.”

“Tamam, Travis. Benimle işbirliği yaparsan, seni öldürmem. Söz veriyorum ve ben sözümün eri bir insanım. Ama seni vurmam için bir neden yaratırsan, hiç tereddüt etmem. Anlaştık mı?”

“Evet.”

“İyi. Şimdi arka kapıya yakın park et.” Travis küçük bir park yerine girdi ve arabanın arkasına park etti. Arka kapının hemen yanındaydılar. “Ellerini direksiyonda tut. Sağ elinle anahtarları al ve yavaşça bana ver. Arka kapının anahtarı bunların arasında mı?”

“Evet,” dedi Travis. Yavaşça anahtarları çıkarıp Will’e verdi.

“Şimdi yavaşça, çok yavaşça, tek parmağınla silahını çıkar ve bana ver.” Adam ceketine uzandı ve silahını çıkardı. Will adamın parmağının ucunda sallanan silahı aldı. “Tamam, hadi gidelim. Herkes Travis’in tarafından çıksın. Birbirimize yakın duralım. Tamam mı? Her ikiniz için de bir silahım olduğunu unutmayın.”

Adamlar arabadan inip arka kapıya yürüdüler. Warren ve güvenlik önde, Will arkadaydı. Will, Travis’in kapıyı açmasını istedi. Silahı Warren’in sırtına dayamıştı. Warren ve güvenlik, peşlerinde Will’le birlikte binaya girdiler.

“Merdivenler nerede?”

Travis arka kapının yakınındaki merdivenleri gösterdi.

“Önden buyurun, beyler.”

Önden Travis geçti. Arkasında Warren, en sonda da Will vardı.

“Yan yana yürüyün lütfen.”

“Will,” dedi Warren. “Bu iş ciddiye bindi. Buradan çıkabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Senatör, eğer çeneni kapatmazsan, ben senin için memnuniyetle kapatırım.”

Warren ofladı.

İlk katla ikinci kat arasındaki sahanlığa varıp ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başladılar. Kapıya vardıklarında Will onları durdurdu.

“Şimdi şöyle yapacağız: Emma’nın odasına gidip onu

bir tekerlekli sandalyeye koyacağız. Travis sandalyeyi sürecek ve iyi yürekli senatrmz de benimle yürüyecek. Dışarıdaki adamlara bir şey işaret eden olursa, senatör vurulur. İyi duydunuz mu?”

“Will...” diyerek senatör araya girdi.

Will adamın sırtındaki silahı itti. “Lütfen, sana yalvarıyorum, bana daha ileri gidip seni vurmam için bir neden ver. Çünkü bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Warren susup Will’e bir anlık rahatlatma sağladı. “Tamam, herkes birbirine yakın dursun. Silah Warren’a doğrutulmuş halde.” Will diğer silahı beline koydu. “Senatör, adamlara fikrini değiştirdiğini ve Emma’nın da seninle Washington’a geleceğini söyleyeceksin. Hadi gidelim.”

Travis kapıyı açınca, koridorda ilerlemeye başladılar. Güvenlikler onları görünce şaşırdılar. Özellikle de merdivenlerden gelince.

“Senatör?” dedi adamlardan biri.

“Konuğumuzu da Washington’a götürmeye karar verdim.” Warren inanılmaz derecede inandırıcı konuşuyordu. “Odasında tekerlekli sandalye var mı?”

“Evet,” dedi hemşire. Planların değişmesine şaşırmıştı.

“Hemen çıkacağız,” dedi Will odaya girerken.

Kapı açılınca, Emma başını kaldırıp baktı ve rahatlatarak i çekti. “Will.”

Senatör ve bir adam peşlerinde, Will’le odaya girdiler.

Will uzanıp kapıyı kilitledi. Sonra tüm dikkatini Alex'e verdi.

Will'in gözleri bir anda karardı.

"Bu o mu?"

Emma başıyla onayladı.

Will onun yanına gidip Alex daha tepki veremeden silahın ucuyla adamın yüzüne vurdu. Alex yatağın yanına düştü.

"Bu ne demek?" diye sordu Warren. Oğluna doğru giderken sesi korkuyla yükselmişti.

Will silahı Warren'a doğrulttu. "Yerinde olsam orada kalırdım."

Alex yerde kıvrılmış inliyordu. "Ayağa kalk pislik herif." Will, Alex'in karnına tekme attı.

"Will, dur!" Emma uzanıp Will'in kolunu tuttu.

"Onu öldüreceğim, Emma." Sesi sakindi ama gözlerindeki alev ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Hayır, Will. Dur. Jake'in peşinde olanların kim olduklarını biliyor."

Emma, Will'in kol kasının gerildiğini hissetti. "Nereden biliyor?"

"Bilmiyorum ama öyle söyledi."

"Neler oluyor?" Warren'ın sesi öfkeyle yükselmişti.

"Kıymetli oğluna sor." Will yere tükürüp tekrar Alex'e vurdu. Alex inledi. "Ne? Çok da sağlam bir erkek değil misin? Sadece savunmasız kadınlara karşı mı güçlü ve kötüsün?" Will tekrar tekme attı. "Kalk."

"Will, dur!"

Will, Alex'i gömleğinden tutup sandalyeye fırlattı. Diğer silahı belinden çıkarıp Alex'in alnına dayadı. Diğer hâlâ Warren'a dönüktü. Yanık tenine ve silahın açtığı yerden sızan kana rağmen, Alex'in rengi attı.

"Tamam Alex. Bunu sadece bir kez kibarca soracağım. Seni uyardım. Jake nerede?"

"Bilmiyorum."

Will'in yüzü kızardı, çenesi gerildi ve parmakları tetiğe yaklaştı.

Alex'in gözleri korkuyla açıldı. "Ama onu kimin aldığını ve hayatta olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Diğer grup. Bu gruptan ayrılanlar. Jake'i onlar istedi."

Will derin bir nefes alıp Warren'a baktı. Adamın yüzü ifadesizdi.

"Beni bekletme." Will sıkıdığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Neredeler?"

"Ari...zzzona," dedi Alex kekeleyerek.

Emma senatörün derin bir nefes aldığını fark etti. Görüntüye bakılırsa, bu haber onun için de yeniydi.

"Arizona birçok çölü olan büyük bir eyalet, Alex. Korkarım bundan biraz daha net olman gerek."

"Bilmiyorum. Tucson'un kuzeyinde. Yüz mil kadar kuzeybatıda. Bildiğim tek şey bu."

"Sana inanmıyorum." Will alnındaki silahı itti.

Alex'in gözleri açıldı, dudakları titredi. "Tanrı'ya yemin ederim, bilmiyorum."

Alex önce Will'e, sonra babasına, sonra tekrar Will'e baktı. "Onlar 'Cavallo' ismiyle biliniyorlar."

Emma rahatlayarak iç çekti. Bu da bir şeydi.

Will sağ elindeki silahı beline koydu ve Alex'in burnuna yumruk attı. "Elimden bu kadarla kurtulduğun için şanslısın ama bir kez daha görürsem, seni öldürürüm." Will başım kaldırdı. "Tekerlekli sandalye nerede?"

Travis sandalyeyi yatağın yanına getirdi. Will adama emniyet kilidini açtırdı. "Travis, onu dikkatle sandalyeye al." Adam, Emma'nın yataktan kalkmasına yardım etti. Emma bacağındaki ağrıya aldırış etmemeye çalışıyordu.

Emma'nın üzerinde hastane kıyafeti vardı ve arkası açıktı. Emma kalkınca arkası açıldı. Utanma aklındaki son şeydi ama yine de yüzü kızardı. Will arkasına geçip sandalyeye oturana kadar Emma'nın arkasını kapalı tuttu. Acıdan hızla soluyordu.

"Tamam, Travis sen senatör Warren'ın yanına geç."

Will, Emma'nın arkasından eğilip "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet, sadece buradan çıkmak istiyorum."

Will uzanıp serum torbasını aldı ve Emma'nın kucığına koyduktan sonra yataktan battaniye alıp Emma'nın bacaklarını örttü. Silahını duvar tarafındaki iki adama doğrultmuştu.

Will köşedeki malzeme dolabını açtı ve plastik bir çanta çıkardı. Kendisi silahı Warren'a doğrulturken, Travis'e çantayı gerekli malzemelerle doldurtuktan sonra da çantayı alıp tekerlekli sandalyenin arkasına astı.

“Tamam, şovu başlatalım. Travis sen Emma’yı sür. Warren benim önümden yürüyecek. Üzgünüm, Alex. Sen geride kalacaksın.”

Alex sandalyede bayılmıştı.

Will kapının kilidini açtı. Odadan çıkıp asansöre gittiler. Güvenlikler merak içinde onlara bakıyorlardı.

Will, Warren’in kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

Senatör Warren güvenliklere bakıp gülümsedi. “Alex’in birkaç dakika telefon görüşmesi yapması gerekiyor. Onu birkaç dakika rahatsız etmezseniz iyi olur.”

Emma, senatörün bu kadar rahat görünmesine şaşır-mıştı.

Asansörün kapıları açıldı. Travis sandalyeyi itiyordu. Arkasında Warren vardı. Will en sondaydı.

“Bu şekilde kaçabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Warren kapı kapandıktan sonra.

“Neden olmasın Senatör? Yapacağıma inanıyorum.”

“Seni takip edip bana ait olanı alacağım.” Sesindeki nefreti yanlış anlamaya imkân yoktu.

“O zaman, Senatör, kafana bir kurşun yemeye hazır ol. Çünkü bende sana ait olan tek şey bu.”

Kapı açıldı ve hep birlikte asansörden indiler. Masadaki güvenlik şaşırarak baktı.

Warren hafifçe doğruldu. “İyi akşamlar. Bayan Thompson’ı yanımıza almak için geldik. Arka tarafa park ettik. O yüzden, o tarafa gideceğiz.”

Güvenlik hiç şüphelenmeden başıyla onayladı.

Arka kapından çıktıklarında güneş batıyordu. Binanın arkasındaki park yerini gölgeler kaplamıştı.

Travis, Emma'nın arka koltuğa binmesine yardım ederken, Will silahını Warren'in sırtına dayamıştı.

"Tamam, Travis, sen direksiyona geç. Senatör, sen önde onunla otur."

"Ama orada ölü bir adam var," diyerek karşı çıktı Warren.

"Bence koltuğunu paylaşmak konusunda sorun çıkar-maz."

Travis direksiyona geçti. Warren ölü güvenlik görevlisinin yanına otururken korkuyla yüzünü ekşitti. Will arka koltuğa, Emma'nın yanına geçti. Silahını Warren'in kafasına doğrultmuştu. Öne eğilip anahtarları kontağa taktı.

"Gidelim."

Travis binaların arkasından çıkıp daire şeklindeki araba yoluna girdi. Will Travis ve Warren'a binalarla ön kapı arasında bir yerde, ön koltuktaki ölü adamı ağaçların arasına attırdı. Sonra tekrar arabaya binip güvenliklere doğru gittiler.

Güvenlik kulübesine yaklaşıncı, Travis arabayı yavaşlattı.

"Rapid City'e gittiğimizi söyle," dedi Will.

Travis adamlara nereye gittiklerini söyledi. Adam arkalarından el salladı. İki şeritli yola çıkıp pistin tam tersi istikamete gitmeye başladılar.

Sonraki beş mil boyunca Warren şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı. Ama Emma onun bir şeyler söylemek istediğinden

emindi. Adamın çenesi titriyor, dudakları hareket ediyordu.

“Tamam, Travis. Kenara çek.” Buğday tarlaların arasında bir yerdeydiler.

Emma, Will’in arabayı durdurmasına sevinmişti. Senatör Warren’la aynı arabada olmaya daha fazla dayanamayacaktı. Will’in iki silahı olabilirdi ama Warren’dan güç ve kontrol akıyordu. Küçümsenecek bir adam değildi.

“Yollarımızı ayırmanın zamanı geldi, beyler. İnip arabanın önünde durun.” Adamlar inip kapıları açık bıraktılar. Will de arkadan indi. Adamlar öne doğru yürürken, silahlar onlara doğrultulmuştu. Ellerini kaldırıp far ışıkları yüzünden gözlerini kısıtlar.

“Sizlerden cep telefonlarınızı isteyeceğim mümkünse. Sırayla. Önce sen, Travis.” Will arabanın önünde durmuştu. Emma, Travis’i tam olarak göremiyordu. Bir süre sonra Will öne doğru eğilerek Travis’in telefonunu aldı.

“Senatör?”

Senatör sinirli görünüyordu ama cep telefonunu cebinden çıkarıp Will’e verdi.

“Şimdi caddenin şu tarafına gitmenizi istiyorum,” dedi Will şoför tarafını işaret ederek. “Kenarda durun ki ezilmesiniz.”

“Tekrar görüşeceğiz. Bay Davenport,” dedi Warren karşıya geçerken.

“Senatör Warren, dört gözle beklediğimden emin olabilirsiniz.”

Will ön kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Telefon-

ları ön koltuğa fırlattı. Camı açıp yeterince uzaklaşana kadar silahını onlara doğrultmaya devam etti.

Emma rahatlayarak iç çekti. Will dikiz aynasından ona bakıyordu. İfadesi ciddiydi ama Emma hafif bir gülümseme görebiliyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Tanrım, sen tam bir belasın.”

Emma kaşlarını çatı. “Kimse senden geri gelmeni istemedi Will.”

“Belanın kötü bir şey olduğunu kim söylemiş?” Will göz kırptı.

Emma başını kaldırıp baktı. “Sana hâlâ kızgınım. Neredeyse beni orada bırakacaktın.”

“Seçme şansım yok sanıyordum ama Alex’in orada olduğunu anladığımda, gözüm karardı.” Gözleri ciddileşti. “Bu iş kolay olmayacak, Emma. Kaçacağız. Seni oradan çıkarmakla doğru mu yaptım hâlâ emin değilim.”

“Orada onlarla tutsak kalmaktansa kaçmayı tercih ederim.”

Emma, Will’in güvenilirliğini sorgulaması gerekip gerekmediğini bilemiyordu. Ama onu çıkarmak için hayatını riske atmıştı. Hem de önemli bir politikacıyı kızdırmıştı. “Biliyorum. Şimdi buradan gidelim. Jake’i bulmamız gerek.”

“Emir vermeye başladın mı?”

“Benim işimin bu olduğunu söylemedin mi?”

“Evet, ama bu kadar çabuk başlamanı beklemiyordum. Neden bundan pişmanlık duyacağımı düşünüyorum acaba?”

“Kapa çeneni ve arabayı sür, Will.”

Will aynadan bakıp gülümsedi.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, bu kitabı yazmak için en dibe vuran annelerine katlandıkları için çocuklarıma teşekkür ediyorum. *Seçilmiş Bedenler* benim tamamladığım ikinci romanımdı ve beni yakamdan tutup *Son* yazana kadar bir yere gitmeme izin vermedi. (Evet, ben ilk taslaklara *Son* yazan sıkıcı bir insanım.) İşte o zaman çocuklarım annelerinin bu yazma işinde ciddi olduğunu anladılar.

Ayrıca, gelinim Cody'ye de teşekkür ediyorum. Eğer bana o zamanlar dört yaşında olan oğlu Ryan'ın sadece annesinin parmaklarına dokunduğunda sayabildiğini söylemeseydi, *Seçilmiş Bedenler* kitabı asla var olmayacaktı.

Sevgili arkadaşım David Paul da bu kitabın doğumunda aynı derecede önemlidir. Eğer onun sonsuz teşviki ve desteği olmasaydı, ben birinci bölümde bırakmış olurdum. Ben yapamayacağımdan emin olduğum zaman bile, o benim bu hikâyeyi anlatabileceğime inandı.

Yazdığım her şeyin ilk taslağını okuyan ve daha fazla-

sını okumak isteyen Brandy Underwood'a da teşekkür ediyorum. Kendisi benim için çok büyük bir destek ve teşvikçidir. Ayrıca kendini (var olmayan) fan kulübümün başkanı olarak atamıştır.

Tabii ki bu kitabı eleştirmen dostlarım Trisha Leigh, Eisleley Jacobs ve Kathy Collins olmadan yazamazdım. Benim iyi görünmemi ve aklıma sahip çıkmamı sağladılar. Tabii ne kadar sahip çıkabilirsem.

Sırada bu kitabın pek çok düzenlenmiş halini okuyan ve seven kişiler var. Ne zaman bu kitabın benim bilgisayarımda öleceğini düşünsem, birileri bana, "*Seçilmiş Bedenler* ne zaman basılacak? Arkadaşlarımla da paylaşmak istiyorum," dedi. Keşke hepinizin ismini yazabilsem ama o kadar kalabalıksınız ki. (Muhtemelen elli ya da altmış kişisiniz. Dürüst olmam gerekirse sayıyı kaçırdım.)

Ayrıca, Baxter Boozers Bitchin' Kitap Kulübünden Heather Ann McDonnell, Alison Turner Wilhem, A. Alex Hubbard, Kelly Patterson, Lisa Kasko, Amy Anderson ve diğerlerine de teşekkür ediyorum. Haziran 2010'da *Seçilmiş Bedenler* kitabının ilk versiyonlarından birini okudular ve sonra Skype'de benimle konuşup kitabı tartıştılar. Onlardaki heyecan, benim basılmaya değer bir şey yazdığımı inanmama neden oldu.

Son olarak da, benim göremediğim hem iyi hem kötü şeyleri gören ve kitabımı daha iyi hale getirmeme yardım eden editörüm Jim Thomsen'a teşekkür ediyorum.

SERİNİN İKİNCİ KİTABI
***HUNTED* TAN BİR BÖLÜM...**

Birinci Bölüm

Elindeki dürbünle evi izlerken, Will Davenport'un alnında ter damlaları vardı. Rüzgâr esince yerdeki kum Will'in gözlerine ve ağzına doldu.

Lanet olası kum. Dönüp tükürdü. Hayatı boyunca yetecek kadar çok kum görmüştü zaten. Irak'tan döndüğünde, bir daha gitmeyeceğine yemin etmişti. Gitmemiştir de ama hazi-
ran sonunda Arizona da tıpkı oraya benziyordu. Öfkesi her geçen dakika artıyordu. Görebildiği kadarıyla evde kesinlikle bir hareket yoktu. Ve bu haberleri iletmeye korkuyordu.

Emma mutlu olmayacaktı.

Aldığı istihbarat ona Cavallo olarak bilinen grubun bu hiçliğin ortasında taş hamurundan güvenli bir ev yaptıklarını söylemişti. Bir hafta önce bu civarlarda sarışın bir çocuğun görüldüğü haberleri de bu bilgiyi doğruluyordu ama hiç hareket olmaması tersini söylüyordu. Will şaşırmamıştı. Adamlar muhtemelen Jake'i götürmüşlerdi.

Will kayalardan inip yakınlardaki arabasına yürüdü. Evi

bizzat ziyaret etme zamanının geldiğine karar vermişti. Emma onu öldürecekti. Birkaç gün önce oğlunun orada olup olmadığını görmek için, gitsin diye Will'e yalvarmıştı ama Will onun yanından ayrılmayı reddetmişti. Kalçasından vurulduğunda neredeyse ölecekti. Birkaç gün öncesine kadar çok hastaydı. Will onu şimdi bile bırakmaktan nefret ediyordu ama Emma sıcağa dayanamıyordu. Yine de onu ucuz bir otelde uzun süre tek başına bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu. Şüphelerini netleştirip hemen geri dönmek istiyordu.

Emma'nın peşinde olanlar vardı.

Will arabayı, avluyu çevreleyen alçak duvarın yanına çekti. Doğal örtü çok azdı. Yerde sadece kum ve birkaç kak-tüs vardı. Tüm işaretler buranın terk edilmiş bir yer olduğunu gösterse de, Will ön kapıdan girecek kadar aptal değildi. Tabancasını alıp arabadan çıktı ve duvarın arkasına saklandı. İçeride hareket olup olmadığını görmek için bekledi. Hiçbir hareket görmeyince, evin avlusunun etrafındaki duvar boyunca yürüdü. Bir silah sesi geldi.

Bunu beklemiyordu.

Durdu ve seçeneklerini tekrar düşündü. Jake'in içeride olduğunu sanmıyordu ama bundan emin olamazdı. Yanıldığını umuyordu. Ama içeridekilerin kendisini bekliyor olması da mantıklı geliyordu. Son birkaç haftada epey düşman edinmişti.

Penceresiz duvarın kenarına tırmanıp arka köşeye geçti. Avlunun arka köşesindeki garaj terk edilmiş görünüyordu. Ama ev de öyleydi. Görünürde hiç araba yoktu. Eğer içerideki kişinin arabası varsa da garajda olmalıydı.

Arka avludan yıkık dökük tahta binaya koştı. Tam köşeye varmıştı ki kafasının yanından bir kurşun geçti. İçerideki kişi çok da dikkatli değildi. Jake'in içeride olmadığını bir göstergesi de buydu.

Will garajın arkasındaki kapıyı kolayca kırıp içeri girdi. İçeride eski model bir araba vardı. Duvardaki birkaç paslı metal raf dışında, odanın geri kalanı boştu. Arabanın ön kapısını açıp torpido gözünü kontrol etti. Bir isim ya da kayıt adı bulmaya çalıştı ama bulamadı. Koltukların altına bakarken, ön koltuğun altında dolu bir silah buldu. Gülümsedi. Silahları azalmaya başlamıştı. Kliması olsaydı, araba işe yarayabilirdi. Dışarıya park ettiği külüstür bir işe yaramıyordu.

Bir gaz bidonu bulmayı umdu ama dışarıdaki çalılar, içeride yaşayanların çim biçme makinesine ihtiyaçlarının olmadığını gösteriyordu. Gaz yerine küçük bir şişe terebentin, birkaç boya bezi ve bir kavanoz dolusu vida buldu. Vidaları boşaltıp kavanoza terebentin doldurduktan sonra bezleri de üstüne tıktı.

Adamları dumanla boğacaktı.

Garaj basıktı ve bunaltıcı şekilde sıcaktı. Dışarı çıkıp işaretli kolunun tersiyle terini sildi. Tanrı'nın unuttuğu Arizona'dan yeterince hızlı kurtulamıyordu. Çölde komandoyu oynayıp daha fazla anısını deşmeden önceki son birkaç haftada da yeterince kâbus görmüştü zaten.

Garajın kenarından çıkıp köşede durduğu sırada içinde huzursuz edici bir his vardı. Derin bir nefes alıp tekrar odaklandı. Kendine bunun da başka bir görev olduğunu söylü-

yordu. Irak'ta çokça karşılaştığı terörist denetleme hareketlerinden biriydi. Kolundaki işareti yapan ve onu annesinin koruyucusu haline getiren çocuğu kurtarmaya çalışmıyordu ya.

Bir süre daha eve baktı. Arkasından kimsenin gelmemesine şaşırmişti. Henüz kimse yoktu. Cebinden bir çakmak çıkarıp bezi yaktı. Evin arka penceresinden içeri atmadan önce, iyice yanmasını bekledi.

“Parti zamanı,” dedi Will.

Bu bir riskti. Jake'in de içeride olma şansı da vardı ama artık bundan iyice şüpheliydi. Jake bu kadar dikkatsiz biriyle bırakılmayacak kadar değerliydi. Şu anda sadece bilgi almayı umuyordu.

Yangın neredeyse hemen patladı. Evin yanına koşmadan önce otuz saniye bekledi. İçeridekilerin dışarı çıkmasını bekliyordu. Ön kapıdan çıkacaklarını tahmin etmişti. Ve tahmininde yine yanılmamıştı. Tişört ve kot giyinmiş iki adam dışarı çıktı. İkisinin de elinde tüfek vardı.

Will adamların ayaklarının dibine birkaç el ateş etti. Adamlar tam ön kapıyla dış duvarın arasındaydılar. “Olduğunuz yerde kalın yoksa bir dahaki kurşun size kısmet olur.”

Adamlar durup ellerini havaya kaldırdılar.

“Silahlarınızı indirin.”

Silahlar tok bir sesle yere düştüler. Alevlerin sesinde zor duyuldu sesleri.

“Tamam, ellerinizi başınızın arkasına koyun ve yavaşça duvara yürüyüp dönün.”

Adamlar gidip, Will'e doğru döndüler. Gözleri korkudan beyazlaşmıştı. Will şaşkınlığını sakladı. Ergen çocuklardı. Bir tanesi bir seksen boyunda, sıska, koyu renk saçlı bir çocuktuktu. Yanındaki ise biraz daha kısa ve kilolu, kızıl saçlıydı. *Bu da nesi?* Amatör olmalarını bekliyordu ama bunlar çocuktuktu. Cavallo onlarla oynuyor olmalıydı.

Will daha da yaklaştı. "Siz burada tek başınıza ne yapıyorsunuz çocuklar? Gelip annenizin sizi almasını mı bekliyorsunuz?"

Koyu saçlı olan duruşunu dikleştirdi ve omuzlarını kaldırdı. Savunmaya geçerek Will'e dik dik baktı. İnce vücuduna baskılı bir tişört giyinmişti.

"Ne o? Aniden büyüdün mü?" Will kahkaha attı. sonra sesini yükseltti. "Sorumu cevaplamadınız. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni bekliyoruz." Muhalif olan dudağını büküp burnunun altında yeni çıkmakta olan tüylerini iyice belirgin hale getirdi.

Kızıl kafalı olan sessizdi. Kül rengi yüzünde çiller vardı. Tepesindeki elleri titriyordu.

Will kaşlarını kaldırdı. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz ki?"

Tavırlı olan çocuk gözlerini kıstı. "Buraya ait olmadığını biliyorum."

"Ben gelince ne yapacaktınız?"

Sessiz olan çocuğun dudağı titredi. Will cevabı duymadan da biliyordu.

“Seni öldürecektik.”

Will silahını çocuğun göğsüne indirdi. Bir an için gözlerinde bir korku belirdi ama çocuk çabucak toparlandı. Will çocukta iş olduğunu kabul ediyordu. “Sen hiç birini öldürdün mü ufaklık? Video oyununda değil, gerçek hayatta.”

Çocuğun yüzünden hafif bir şüphe dalgası geçti.

Silahını kızıl kafalıya çevirdi. Çocuğun titremesi çenesine de geçti. “Ya sen? Daha önce bir adam öldürdün mü?”

Çocuk başını sertçe iki yana salladı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.” Will silahı ilk çocuğa doğrulttu. “Açıkça görülüyor ki, kim olduğumu ve ne yapabileceğimi bilmiyorsun. Bulaşmak için yanlış adamı seçtiniz, çocuklar.” Will başını yana eğip çocuklara baktı. “Kim için çalışıyorsunuz?”

“Sana hiçbir şey söylemek zorunda değiliz.”

Will sıcaklamıştı, yorgundu ve çok sinirliydi. Bu işi bitirmek istiyordu. Çocuk daha ne olduğunu anlamadan Will silahını çevirip, arkasıyla çocuğun yüzüne vurdu.

Çocuk haykırarak yere düştü. Kan içinde kalan burnunu tutuyordu.

“Biliyor musun, haklısın. Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ama ben sana söyletebilirim.” Diğer çocuğa döndü. Çocuğun burnu akıyordu. Bayılmak üzereydi. “Senin de burnunu kırmadan önce, sana son bir şans veriyorum. İnan bana, daha yeni başladım.”

“Bilardo salonunda yanıma geldi,” diye konuşmaya başladı. “Bize bir adam gelene kadar burada beklememizi söyledi. Sonra da adamı vuracaktık. Ama geçen hafta daha

erken bir zamanda geleceğini söylemişti. Geleceğini bile sanmıyorduk."

Koyu renk saçları olan inleyerek doğruldu. Konuşkan arkadaşına ters bir bakış attı.

Will göz ucuyla ona baktı. "Burada hiç küçük bir çocuk var mıydı? Sarışın bir çocuk?"

Kızıl kafanın dudakları iyice inceldi. Gözleri korku ve kafa karışıklığıyla açılmıştı. Başını iki yana salladı. "Hayır! Sadece biz varız."

Will sert bir bakış attı.

"Tanrı'ya yemin ederim, Bayım! Hiç çocuk görmedik!"

"Ne zamandır buradasınız?"

"Bir buçuk haftadır."

Will şaşırmamıştı. İki hafta önce, Will, Jake'in habası olan lanet herif Alex'e çocukla ilgili bilgi almaya çalışırken gününü göstermişti. Emma'ya göre, Alex ona altı yıl önce tecavüz ettiği için çocuk üzerinde söz hakkı yoktu. Will de aynı fikirdeydi.

Cavallo muhtemelen aynı gece Jake'i başka yere götürmüştü. "Beni öldürdükten sonra ne yapacaktınız?"

"Adamı arayacaktık ama ancak sen öldüğünde. Sonra o da bize paramızı ödeyecekti."

"Ne kadar?"

Çocuk ne dediğini anlayınca durdu. Gözlerini kocaman açtı.

"Benden utanmayım şimdi." Ağırlığını diğer tarafa verdi ve alayla gülmüştü. "Ne kadar?"

Çocuk yutkundu. “On bin. Beşi peşin, beşi sen öldükten sonra.”

Will tek kaşını kaldırdı. “Ben bu kadar mı ediyorum? Alındım.”

Esmer çocuk burnunu tutarken kızıl kafa yutkundu. Will’le göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

“Adamın numarası bana lazım çocuklar.”

Kızıl kafa tereddüt etti. Silaha sonra da Will’in sert yüzüne baktı. Boğazını temizledi. “Cep telefonumda. Ön cebimde.”

“Tamam, dikkatlice çıkar. Aptalca bir şey yaparsan, seni gözümü kırpmadan vururum.”

Çocuk büyük bir dikkatle parmaklarını cebine sokup cep telefonunu çıkardı ve Will’e verdi.

“Adı ne?”

“Smith. John Smith.”

Will sırtıp telefonu açtı. “Vay, çok orijinal.” Numarayı bulup Ara tuşuna bastı.

Çocuğun gözleri korkuyla açıldı. “Sen ölene kadar aramayacaktık.”

“Öyle mi? O zaman biri ölmüş gibi davranalım.” Will hoparlör tuşuna bastı. Zil sesi etrafa yayıldı. Sonra durdu.

“Hilal Kuru Temizleme. Alo... alo?”

Will telefonu kapadı. “Size oyun oynanmış beyler.” Şaşırmamıştı. Onları kim tuttuysa, bu işi becerebileceklerini hiç düşünmemişti. Sadece Will’i kızdırmak için tutulmuşlardı. “Ama şimdi ben ikilemde kaldım. Size ne yapacağım?” Will silahını burnu kanayan çocuğa çevirdi.

Şimdi çocukların ikisi de korkmuş görünüyordu. Korkmak için sebepleri de vardı. Will son bir haftasını lanet olası Arizona'da heba etmişti ve çok sinirliydi.

“Şanslısınız. Bugün cömert hissediyorum. Dışarısı sıcak ve evde yangın var.” Will silahıyla evi işaret etti. “O da beni daha çok bunaltıyor. Siz çocuklar da sıcaklamış görünüyorsunuz. Kıyafetlerinizi çıkarmanızı öneririm.”

Kafaları karışmış bir halde, ağızlarını açarak birbirlerine baktılar.

Will silahını salladı. “Doğru duydunuz. Çıkarmaya başlayın.”

Will'e dikkatle bakarak tişörtlerini çıkarmaya başladılar.”

“Çok yavaşsınız, çocuklar. Ben sıcaklıyorum. Bu da demek oluyor ki daha huysuz oluyorum. Bu striptiz değil. Acele edin.” Silahını havaya kaldırdı.

Çocuklar aceleyle diğer kıyafetlerini de çıkardılar. İç çamaşırlarıyla kalmışlardı.

Will esmer olana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Hah. Kuşlu don. Komik. Ben senin Transformers tipi bir çocuk olduğunu sanmıştım.” Kızıl kafalıya bakıp tehdit edici bir bakış attı. “Sorun şu: Bu gün ne kadar cömert hissediyorum? Sizi çıplak mı soyayım yoksa bu halde kalmanıza izin mi vereyim?”

Esmer olan sinirlendi ama diğer çocuk titriyordu.

“O donlarla bulunmak çıplak bulunmaktan daha utanç verici. Onları çıkarttırmayacağım. Şimdi, arabanızın anahtarı nerede?”

Esmer olanın gözleri korkuyla açıldı. Demek ki onundu. Will çocukların pantolonlarını alıp anahtarı çıkarırken gülmeden edemedi. Sonra pantolonu çocuğun göğsüne fırlattı. Çocuk yere düşmeden tutmak için eğildi.

Will şeytani bir havayla gülümsedi. “İkiniz de ileri gidip kıyafetlerinizi alın.”

Çocuklar Will’in fikrini değiştirdiğini umarak kıyafetlerini toplamaya başladılar. Will neredeyse yapacağı şeyden pişman olacaktı.

“Şimdi şu dev aleve doğru gidip kıyafetlerinizi ön kapıdan içeri atın.” Alevler açık kapıdan taşıyordu.

Esmer çocuk kıyafetlerini iyice sıkı tuttu. “Ama cep telefonum içinde...”

“Telefonla konuşmayacaksın. İçimden bir ses buralara pizza servisi yapmadıklarını söylüyor. Şimdi gidin.”

Çocuklar kıyafetlerini ateşe attıktan sonra, Will yerdeki silahları alıp omzuna astı.

“Aranızda arabadan anlayan var mı?” diye sordu Will.

Kızıl kafalı başıyla onayladı. “Evet.”

Diğeri kızıl kafayı dürttü. “Neden söyledin...?”

Will silahını çocuğun ayağının biraz ilerisine çevirip tetiği çekti.

Çocuk havaya sıçradı. Yüzünün rengi atmıştı.

“Annen sana arkadaşlarını dürtmenin kibar bir şey olmadığını söylemedi mi?” Silahı kızıl kafalıya doğrulttu. “Distribütör kapağının nerede olduğunu biliyor musun?”

Kızıl kafalı tekrar başıyla onayladı. Bastırdığı hıçkırıkları yüzünden omuzları titriyordu.

Namluyla kendi arabasını işaret etti. “İyi. Bu arabadaki hemen çıkıyor. Git. getir.”

Çocuk kaputu açıp kapağı çıkardı ve Will’e verdi.

“Teşekkürler,” dedi Will. Parçayı alıp yanan eve gitti. Silahı hâlâ çocuklara doğrultuyordu. Distribütör kapağını ateşe attı. “Şimdi evin arkasına geçelim, çocuklar.”

Will çocuklarla birlikte arkaya geçti. Kızıl kafalı açıkça iç çekiyordu. Diğeri daha da kısalıyor gibiydi.

“Üzgünüz, efendim. Sizi gerçekten öldürmeyecektik,” diye yalvardı kızıl saçlı.

“Bunun için biraz geç kalmadınız mı?” Will garajın önünde durdu ve kapıyı açtı. Sonra da ön kapıyı açtı.

Çocuklar garajın önünde durdular. Kesik kesik nefes alıyorlardı.

“Ben buradan çıkana kadar siz şurada duracaksınız. İçinizden birinin burnunu çekmeyi bile düşündüğünü görürsem, sizi vururum. Anladınız mı?”

Kızıl kafalı hıçkırarak başını salladı. Ama esmer olan sonunda patladı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Bu çocuk, Will’i kızdırmaya başlamıştı. “Ben, geri zekâlı ahmak, silahı sana doğru tutan kişiyim. Büyük adamlarla oynamanın birinci kuralı, silahlı adamı kızdırmamaktır.” Söylediğini kanıtlamak için çocuğun ayağının dibine ateş etti.

Çocuk korkuyla bağırarak zıpladı.

Will bir anlık da olsa tatmin olmuştu. İstese çocuğu anında vuracağını biliyordu. “Gelecek sefere uyanı olmayacak.”

Arabaya bindi. Arabanın hava deliklerinden gelen hafif serin havayla rahatladı. Şoför camını açıp silahı çocuklara doğrulttu ve garajdan çıktı.

“Bizi burada öylece bırakıp gidecek misin?” diye mız-mızlanarak sordu esmer çocuk.

“Siz az önce beni öldürmeyecek miydiniz?”

Ağzını sıkıca kapadı.

“Ayrıca, az önce dumanla büyük bir işaret gönderdiniz. Birileri bakmak için gelecektir. Ama dikkatli olun ve güneşte yanmayın.” Will göz kırptı ve dikiz aynasından çocukları izleyerek arabayı sürmeye devam etti.